

Giới thiệu Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu

Truyện Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu, một chuyện tình tay ba đầy kịch tính nhưng cũng không kém phần lãng mạn và hài hước. Có một chút giận hờn nhưng cũng có những ngày tháng hạnh phúc bên nhau và cũng có những sai lầm khi sống chung với nhau và khi họ hiểu được cũng là lúc họ đã thực sự trưởng thành và chính chắn hơn khi yêu một lần nữa.

Cô ngay từ đầu từ lúc còn là sinh viên ngây thơ ngu muội đã phải lòng với hắn, một chàng trai ưu tú được nhiều cô gái ngưỡng mộ. Nhưng chính vì càng yêu hắn thì cô càng cảm thấy đau khổ không thể chịu được cảnh hắn vẫn cứ thích phong lưu đa tình. Còn sau lưng cô thì lại có một người hết sức quan tâm bảo vệ là một bờ vai vững chắc để cô nương tựa những lúc đau khổ.

Và chính sự bảo bọc của anh đã khiến cô mở rộng tâm lòng mình mà đón nhận anh một tình yêu cao thượng. Chính vì tình yêu đầu tiên đã làm cô hiểu hơn và thật sự đã trưởng thành chính chắn hơn khi quyết định yêu một người khác.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Trốn đi

Ngày mười bốn tháng hai

Trước khi ra cửa, anh ôm tôi, trần trọc mút hôn, triền miên nhiệt liệt giống như dự cảm lần từ biệt này sẽ là vĩnh biệt. Sau đó, anh nói với tôi:

“Chờ anh trở lại, anh đáp ứng em, đây là một lần cuối cùng, tin tưởng anh, anh sẽ nói rõ ràng với người kia.”

Tôi chỉ là nhún nhát mỉm cười. Lời thề nghe nhiều, sẽ cảm thấy chết lặng. Lời thề mỗi ngày của anh với em, đã sớm không còn bất kỳ độ tin cậy nào. Trước kia để mặc anh, là vì yêu anh, lừa mình dối người cứ tin anh sớm muộn gì sẽ thu lại linh hồn lãng mạn không kèm chế được, an tâm trở lại bên cạnh tôi. Hiện tại không thể mặc anh, là bởi vì tôi mệt mỏi thật sự, mệt mỏi khi nghe giải thích không có ý nào mới một lần lại một lần của anh, mệt mỏi suy đoán anh có thật trầm luân, không để ý tình yêu của tôi hay không.

Tâm bị thương đến chết. Nhưng, tôi ngay cả tư vị đau thương cũng không còn hiểu nữa, chỉ có chết lặng, chết lặng từ đầu đến cuối.

Nhẹ nhàng đẩy ra anh, tôi giơ tay lên vuốt cổ áo hơi nhú cho anh, điều chỉnh vị trí cà vạt, sau đó lui ra một bước, xem xét tỉ mỉ. Đúng vậy, anh thật anh tuấn. Thân cao 1m8, nặng một trăm bảy mươi cân (cỡ 77 kg), toàn thân không có một chút thịt dư. Cả mái tóc nhuộm thành màu nâu đậm, mày rậm, mắt phượng khẽ nhếch, sống mũi thẳng, môi hơi mỏng lại vô cùng kêu gọi, còn có cái cằm đôi xinh xắn kiểu châu Âu. Cho tới bây giờ, anh đều là hoàng tử trong lòng trong mắt của phụ nữ.

Tôi thúc giục anh đi làm. Mặc dù, tình yêu của tôi đối với anh đã lạnh dần hết dần, nhưng, chỉ là đơn thuần nhìn anh, vẫn không khỏi cảm thấy nhịp tim đập. Anh là một người đàn ông khiến cho phái nữ ngưỡng mộ trong lòng.

Anh cười nói tạm biệt với tôi, ra cửa đi làm.

Tôi ở trước cửa ngung ngẩng đứng hồi lâu, mới quay người đi trở về phòng khách, dọn dẹp bát đĩa trên bàn, đưa vào trong máy rửa bát trong phòng bếp. Dọn rửa sạch đồ ăn xong, thì đặt chúng vào vị trí cũ trong tủ chén.

Đúng vậy a, tất cả cũng phục hồi như vị trí cũ. Tôi yên lặng nói với mình.

Đi vào phòng ngủ chung của tôi và anh, tôi khom lưng nhặt quần áo rơi loạn trên sàn nhà lên. Tình cảnh kịch tính như lửa đêm qua, sáng nay đã lạnh nhạt thành một đồng tro bụi trong trời lạnh lùng, kể cả ái mộ gần mười năm không muốn xa rời của tôi đối với anh, đều biến thành khói bay, tiêu tán ở trong không khí.

Ngồi ở bên giường, gấp bộ y phục thuộc về anh chỉnh tề, đặt ở bên gối anh. Không thể làm bất cứ chuyện gì vì anh nữa, giặt quần áo, nấu cơm, sắp xếp việc nhà, tất cả tất cả, đều không còn nữa.

Tôi đứng dậy, bắt đầu tìm trong ngôi nhà, tìm tất cả đồ về mình: y phục, phong thơ, hình, giấy tờ chứng nhận, đồ dùng thường ngày, thu tất cả vào một chỗ. Lại không nhiều lắm, một cái túi du lịch lớn đã có thể chứa đủ. Đường như, chuẩn bị cho tôi tùy thời có thể rời đi đi lưu lạc.

Không nhận được, tôi cất tiếng cười to lên, tiếng cười ở trong phòng to như vậy kích lên trận trận vọng về.

Thì ra là a thì ra là, trải qua nhiều năm ở chung, tôi còn chưa có xem nơi này là nhà của tôi. Mà anh, cũng chưa từng có một ngày cho tôi cảm giác an toàn chân chính. Tôi lắc đầu, cho đến thời điểm hai mươi lăm tuổi mới phát giác, mình, vẫn luôn không thể chân chính tin tưởng anh.

Tôi cũng có lỗi thôi, không hoàn toàn là vấn đề của anh.

Cho nên, tôi ngồi ở chỗ này, tĩnh tâm viết một phần nhật ký ở chung cuối cùng. Rất khó miêu tả tâm tình vào giờ phút này. Là sầu não? Cô đơn? Bình tĩnh? Hay hoặc giả là lưu luyến? Hoặc đều có một chút.

Vốn là, muốn tạm biệt với anh. Chẳng qua là, nói lời từ biệt thì thế nào? Cũng chọc thương tâm thôi.

Tôi đem chìa khóa cửa phòng đặt tại trên bàn con đầu giường của anh.

Nhìn quanh nhà chúng tôi cùng sống chung ba năm một lần nữa, quyết định không viết tiếp tục nữa.

Làm như một khắc tôi dừng bút lại, tôi liền chính thức rời đi cuộc sống của anh, xa xa. Cũng cách xa tình yêu, nhục dục, lời nói dối. Hoặc là, chúng tôi cuối cùng có một ngày, sẽ gặp thoáng qua ở trong biển người mênh mông. Chỉ mong khi đó, anh đã hiểu được quý trọng người yêu của anh.

Hiện tại, tôi phải đi. Lần này, đã là chương kết ở giữa tôi với anh.

Bảo trọng, Thế Chiêu.

Từ biệt rồi, Thế Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Lần đầu gặp

Tâm La qua địa chỉ đăng trên báo, tìm được vườn Hải Nhiên nằm ở vùng ngoại thành u tĩnh.

Trên quảng cáo tuyển dụng đăng rõ ràng: vườn Hải Nhiên muốn mời một vị bảo mẫu có kinh nghiệm, chiều cố một bé nam tám tuổi. Yêu cầu thí sinh nhất định có trình độ học vấn đại học hoặc là trở lên, số tuổi ở hai mươi lăm tuổi tới ba mươi lăm tuổi, ưu tiên người hơi rảnh công phu quyền cước.

Cho nên, cô đã tới. cô không phải là một người mạnh lòng hiếu kỳ, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy điều kiện cần có bảo mẫu mà vườn Hải Nhiên quá mức đại tài tiểu dụng (tài lớn dùng nhỏ). Nghĩ đến, cô chủ là người vô cùng xoi mói thôi.

Cô xách theo túi, đứng ở trước cửa sắt của căn hộ lớn, do dự một chút, vẫn đưa tay nhấn chuông cửa.

“Vị nào?” Trong intercom (cái máy hay treo ngay cửa, cửa trong 1 cái cửa ngoài 1 cái, truyền tiếng ra vào) truyền ra một giọng nam lễ độ mà xa cách.

“Ta là Mật Tâm La, tới nộp đơn xin làm bảo mẫu.” Nói chuyện, Tâm La chú ý tới hai cái camera trên cửa sắt đối diện cô. cô không mấy để ý nhún vai một cái. Người có tiền cần thận, có thể lý giải.

“Xin chờ một chút. Cửa hông bên trái mở ra rồi, sẽ có xe đón cô vào vườn.” Giọng nam lời ít mà ý nhiều giao phó xong, cắt đứt trò chuyện.

Tâm La lui về phía sau mấy bước, nhìn phía bên trái. Ở chỗ bên trái cách cửa sắt ba thước, tìm được một cái cửa hông có thể cung cấp người ra vào. Cô nhìn không được bật cười, tự cảm thấy mình như tiểu nha đầu muốn vào nhà quan lớn, thân phận hèn mọn, đi không phải cửa chính, chỉ có tư chất ra vào cửa hông.

Đợi không bao lâu, cô liền ngằm trộm nghe được thanh âm động cơ dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng đèn gần, nhiều lần, đã dừng ở sau cánh cửa kia. Ở thời điểm cô còn chưa có phản ứng kịp, cửa hông đã không tiếng động mở ra vào phía trong.

Một người nam từ áo đen cao lớn đứng ở sau cửa, giống một pho tượng môn thần. Nhìn thấy Tâm La, chẳng qua là lạnh giọng hỏi:

“Mật Tâm La?”

Tâm La gật đầu, cũng không có bị biểu tình lạnh lùng của đại hán áo đen ảnh hưởng.

“Xin mời đi theo tôi.” người đàn ông cũng không dài dòng nhiều, xoay người đi về phía xe jeep dừng một bên.

Tâm La lẳng lặng đi theo phía sau hắn. Hắn rất cao, rất khôi ngô. Tâm La đánh giá sau lưng hắn. Một người cao như vậy, khổ người lớn như vậy, cũng rất linh hoạt, đi bộ cơ hồ hoàn toàn không âm thanh, là một người thâm tàng bất lộ. Cô có kết luận.

Lên xe, người đàn ông phát động xe, lấy một loại tốc độ rất nhanh mà vững vàng chạy nhanh vào nhà chính vườn Hải Nhiên. Chờ đến cửa nhà chính, Tâm La nâng túi hành lý xuống xe, hắn lại không nói gì chạy xe đi. Trong quá trình này, trừ đầu tiên quét nhìn nhàn nhạt, hắn cũng không có ném một cái

ánh mắt ở trên người cô.

Tâm La ngẩng đầu lên, vườn Hải Nhiên là xinh đẹp, có rừng cây biển hoa, cùng với một toà nhà ba tầng lầu không biết khí phái cỡ nào, lại nhất định rất có lịch sử. Ngoài tường bò đầy cây leo màu xanh lá, giống như khiến cả toà nhà đều tràn ngập trong màu xanh biếc. Sau đó, cô thấy tấm biển - Sướng Thủy cư treo cao trên cạnh cửa, khóe miệng không nhịn được lại hiện lên nụ cười nhẹ.

Chủ nhân chỗ này, cũng rất khác biệt. Sướng Thủy, tên rất hay. Ở trên thế giới này, có thể làm một chuyện tới thoả thích trần trề, bây giờ không dễ. Có thể sung sướng thoải mái (sướng thủy) là một việc khiến người ta thật vui vẻ.

Đang ở thời điểm cô suy nghĩ, một thanh thanh âm già nua kêu cô.

“Mật tiểu thư, chào người. Ta là quản gia đảm nhiệm toàn bộ Sướng Thủy cư. Xin mời đi theo ta.”

“Cám ơn.” Tâm La thu lại tinh thần, đi theo sau lưng một ông lão toàn thân màu đen, đi vào Sướng Thủy cư.

Dọc theo đường đi, cô than thở ở trong lòng. Đây thật là một chỗ xinh đẹp, bố trí gọn gàng sạch sẽ, mà lại cỏi mờ hào phóng, cùng tên vườn Hải Nhiên, hết sức tương xứng. Nhìn ra được đã tốn khá nhiều tâm tư.

Quản gia dẫn Tâm La quẹo trái quẹo phải trong hành lang sâu, rốt cục dừng ở trước một cái cửa gỗ màu đen khổng lồ. Hắn nhẹ nhàng gõ cửa, ngay sau đó đẩy cửa ra thay Tâm La.

“Mật tiểu thư, mời.”

Tâm La gật đầu cám ơn lão quản gia, đi vào bên trong cửa. Cửa, ở sau lưng cô, không tiếng động khép lại.

Cô lấy lại bình tĩnh, nhìn chung quanh thư phòng khổng lồ này. Cửa sổ sát đất có rèm cửa che nửa, ánh sáng có một chút mờ mờ, nhưng còn chưa đến mức ảnh hưởng mắt nhìn. Cô thấy bên phải thư phòng có một tấm thảm lông cừu. Bộ dáng kia, tựa như –

“Mật tiểu thư.” Khi nghĩ chợt loé lên ở trong đầu cô còn chưa kịp thành hình, giọng nam lạnh trầm đã xuất hiện trong intercom vang lên ngay phía trước cô.

Tâm La có một chút kinh ngạc, sau đó thoải mái. Là sơ sót của cô, hắn vẫn đứng ở bên trong thư phòng, chẳng qua là hắn mặc đường trang[1] màu xám tro đậm, màu da lại đậm, ẩn ở trong bóng ma giá sách, rất khó bị phát giác. Nếu trong lòng có quý, sẽ bị hù cũng chưa biết chừng.

“Tôi đây.” cô nhẹ giọng trả lời, che giấu luồng cuồng ngất ngui của mình.

Người đàn ông từ trong bóng ma đi ra, bước gần Tâm La, dừng lại ở chỗ cách cô một bước, duỗi tay về phía cô.

“Chào cô. Tiểu đệ họ Nhậm, tên Thất, tổng quản sự vườn Hải Nhiên, phụ trách tuyển chọn lần này. Mời ngồi.”

Tâm La bắt tay Nhậm Thất rồi, ngồi ở trên sofa hắn chỉ định. Thăm suy nghĩ, người này, thật sự không phải là nhân vật đơn giản. Vậy mà, lạnh nặng như vậy, có một đôi tay kiên định như vậy, lại chẳng qua là một tổng quản. Nói vậy chủ nhân chỗ này càng là người phi phàm.

“Mật tiểu thư muốn uống gì?” Nhậm Thất ngồi ở đối diện với cô hỏi.

“Cám ơn, xin không nên phiền toái.”

“Như vậy liền trở lại chuyện chính thôi. Có thể giao lý lịch sơ lược của cô cho tôi không?”

Tâm La nhàn nhạt cười.

“Xin lỗi. Bởi vì tôi nảy ra ý ngay, sau khi xem quảng cáo tuyển chọn trên báo liền trực tiếp chạy tới. Cho nên, tôi không có mang bất kỳ thứ gì chứng minh trình độ học vấn. Trên thực tế, tôi vốn có một đoạn du lịch ngoài ý muốn.”

Nhậm Thất nhướng lông mày, rất kinh ngạc về việc hắn nghe được. Tới nộp đơn, nhưng không có bất kỳ chứng minh, quả thật làm cho người khác sâu ấn tượng a.

“Nếu như cô không phù hợp điều kiện nộp đơn, chỉ sợ tôi không thể để cho cô tiến hành mục phỏng vấn tiếp theo.”

“Tôi học tâm lý học ở trường học chuyên giáo dục nhi đồng, sau khi tốt nghiệp đảm nhiệm bác sĩ bảo vệ tâm lý trong trường, có ba năm kinh nghiệm làm việc, lưu loát tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Latinh. Khác, thời đại học, tôi là chủ tướng xã Teakwondo.”

“Cô có thể chứng minh tất cả như lời cô nói không?”

“Đây rất quan trọng đối với Nhân tiên sinh sao?” Tâm La không có vì vậy mà bỏ cuộc nửa đường. “Quan trọng phải là tôi có thể chiều cổ đứa trẻ thoả đáng hay không mới phải.”

“Cô có thể sao?” Nhậm Thất không phải là không tò mò. Khí chất của Mật Tâm La này là ở vào khoảng giữa của cô gái và phụ nữ, đúng là có mùi làm

cho lòng người an toàn, tiến tới tin tưởng cô.

“Vậy nhất định do đứa trẻ xác định chứ?”

Nhậm Thất lần đầu tiên cười. Thú vị, không phải sao?

“Mật tiểu thư, đó là nội dung của phỏng vấn thứ ba, chúng ta nên theo thứ tự, trước tiến hành khảo nghiệm thứ hai thôi.”

“Không thành vấn đề.” Tâm La có chút ngoài ý muốn, Nhậm Thất như vậy là đồng ý cho cô tiếp tục phỏng vấn rồi, mặc dù cô không lấy ra được bất cứ văn kiện chứng minh nào, thậm chí ngay cả bản sao cũng không có.

Nhậm Thất vỗ tay một cái, một cánh cửa khác trong thư phòng được mở ra, bốn gã nam tử áo đen nối đuôi nhau mà vào.

“Mật tiểu thư, cô đã hơi thông quyền cước, vậy thì mời cô tùy tiện chọn lựa một vị trong bọn họ, chỉ một người thôi. Có lẽ có chút không công bằng, nhưng, đối thủ chân chính chắc là sẽ không tới nói công bằng với người.”

Tâm La gật đầu đồng ý. Cô cho là rất công bằng, Nhậm Thất ít nhất không có bảo cô đồng thời đấu với bốn người. Đứng lên, cô tỉ mỉ quan sát bốn gã hầu để chọn đối thủ. Bọn họ cũng rất cường tráng, thân cao thể trọng cũng tương tự, trong mắt cũng có ánh sáng. Cô không cho là cô có thể chiếm được may mắn tiện nghi ở hình thể và thể lực, như vậy chọn ai cũng không có gì khác nhau.

“Vậy vị này là được.” Cô tiện tay chỉ định một người, ba người kia liền lặng yên không một tiếng động lui ra khỏi thư phòng.

“Hiện tại tôi tuyên bố quy tắc. Do tôi làm trọng tài cuộc so tài này, thời hạn năm phút đồng hồ. Nếu như Mật tiểu thư cô có thể ở trong vòng năm phút hữu hiệu ra sức đánh đối thủ, hoặc là bảo vệ mình không bị tổn thương, như vậy chúng ta có thể tiến hành mục phỏng vấn tiếp theo.”

Nếu như không thể thông qua, không cần nói cũng biết, cô chính là tự đòi một bữa ăn khỗ.

Tâm La cười cười, cúi đầu xem xem áo lông màu trắng và quần dài Hy Lạp màu lam trên người. cô thật sự là ở vào thế yếu. Đi tới chỗ đất trống có thảm lông cừu đứng ngay ngắn, cô khom người làm lễ với đối thủ

“Xin chỉ giáo nhiều.”

Người đàn ông đáp lễ, trầm giọng nói: “Tiếp chiêu.”

Đồng thời chuông phong lạnh lùng đã quét về phía mặt cô, không có lưu một chút tình, tàn nhẫn mà hữu hiệu.

Nhậm Thất nhìn Tâm La ngửa ra sau, tránh thoát công kích của vệ sĩ mình, hơn nữa nâng tay đẩy chuông của hắn, xoay người đá hông đối thủ, ở đối thủ rút lui người đưa chân ngang chân cô thì lại đứng lúc thu thế, chọn lựa một tư thế phòng vệ không sơ hở.

Năm phút đồng hồ, thời gian cũng không lâu. Nhậm Thất nhìn ra được vệ sĩ ở ba phút đầu không có chiếm được một tia tiện nghi, chẳng qua bởi vì Mật Tâm La giữ vững thể lực, hai phút đồng hồ sau không có bất kỳ động tác công kích, mới làm cho vệ sĩ ở trong tình cảnh đó hơi chiếm thượng phong. Vậy mà Mật Tâm La mặc dù cố hết sức nhưng cũng cực kỳ hữu hiệu hóa giải tất cả quyền cước gia tăng ở trên người cô.

“Đã đến giờ.” Nhậm Thất hô ngừng.

Tâm La và đối thủ của cô đồng thời thu tay lại, hướng đối phương hành lễ.

“Vân Thâm, khỗ cực ngươi, đi xuống trước đi.” Nhậm Thất cho thủ hạ lui, sau đó nhẹ nhàng vỗ tay. “Mật tiểu thư, cô là người duy nhất trong ba ngày nay có thể hoàn hảo vượt qua năm phút đồng hồ một cách vui vẻ trong tay vệ sĩ Nhậm gia. Thật làm cho người ta bội phục.”

“Bởi vì hắn đã hạ thủ lưu tình.” Tâm La không tự cho là đúng. “Cuối cùng hắn có cơ hội làm ta bị thương nặng, chẳng qua là hắn không có hạ sát thủ mà thôi.”

“Đúng vậy a.” Nhậm Thất thường thức mỉm cười lần nữa. “Cũng không thể để cho một vị tiểu thư mỹ lệ như hoa như ngọc đến vườn Hải Nhiên rồi lại gãy tay gãy chân rồi đi, rất là thất lễ.”

“Tôi coi như là thông qua cửa thứ hai?” Cô không muốn vòng quanh, nói những lời không liên quan.

“Đó là tự nhiên. Mật tiểu thư, xin mời đi theo tôi.” Nhậm Thất dẫn cô, rời đi thư phòng, lại đi xuyên một đoạn hành lang, cuối cùng dừng ở trước một cánh cửa khác. Hắn đẩy cửa ra.

Tâm La nhìn thấy một phòng đồ chơi, còn có một bé trai đang chơi vui vẻ, sắc mặt tái nhợt, vóc người mảnh gầy bên trong. Hắn rất đẹp, có tóc đen đậm và ngũ quan rõ ràng. Nhưng, hắn quá nhỏ gầy, nếu như không phải là trên quảng cáo tuyển dụng đã nói tuổi của hắn, cô rất khó tin tưởng hắn đã tám tuổi.

Thằng bé trai cũng ngửa mặt nhìn chăm chú Tâm La, vẻ mặt thận trọng mang theo chút mong đợi, lại có nhàn nhạt bài xích lạnh lùng.

Tâm La có chút khỗ sở, hắn còn nhỏ tuổi, trên mặt cũng đã có thành thực vượt qua số tuổi.

“Người cũng như những cô khác, là tới chiều có ta thay mẹ sao?” Thằng bé trai dùng đồng âm trong trêu, rõ ràng hỏi.

Tâm La để xuống túi hành lý mình xách trong tay dọc theo đường đi, ngồi xổm xuống nhìn thẳng bé trai.

“Chị họ mặt, gọi Mặt Tâm La, tâm trong trái tim, la trong la bàn. Ý tứ của tên chị là la bàn an tâm. Còn em? Chị có thể biết tên của em không?”

“Nhậm Anh Nhất, anh trong anh hùng, nhất trong một hai ba. Ta không biết nghĩa của tên ta.” Thằng bé trai trả lời đầu ra đấy.

Tâm La mỉm cười. Hắn không bài xích cô đến gần, không phải là đứa trẻ lăm lè không để ý tới người lớn, đây là bắt đầu tốt.

“Em hy vọng chị có thể chiều cổ em thay mẹ sao?”

“Ta không muốn!” Anh Nhất có chút bị tức giận nói, khuôn long trong tay bị hắn bóp đến thay đổi hình.

“Cho nên, chị cũng không phải tới thay thế mẹ em. Chị chỉ là ở trong khoảng thời gian mẹ em không ở đây, làm bạn em, học tập, chơi đùa, trưởng thành với em. Chị là bảo mẫu của em, cũng là bạn của em.” Cô nghiêm túc nhìn chăm chăm ánh mắt của bé trai nói. “Mẹ, là không thể thay thế nha. Bất quá, cho dù lần này em cự tuyệt chị, vẫn sẽ có những người khác. Tại sao em không thử ở chung với chị? Nếu như hai tuần lễ sau em vẫn cảm thấy không thích ứng, không thích chị làm bảo mẫu của em, chúng ta mới đổi người, không phải là tốt hơn?”

“Chị sẽ không đánh người mắng chửi người?” Anh Nhất hoài nghi hỏi, “Sẽ không chỉ vây quanh ba ngược lại không để ý tới tôi?”

Tâm La cất giọng nở nụ cười, đưa tay xoa xoa tóc bé trai, rốt cuộc hiểu rõ hắn băn khoăn là cái gì. Thoạt nhìn hiển nhiên người lớn để lại cho hắn ấn tượng không tốt đây.

“Chị muốn làm bảo mẫu của em, không phải sao? Ba em là một người trưởng thành a, chị nghĩ hẳn quyết sẽ không hi vọng sau lưng có một bảo mẫu lúc nào cũng đi theo, quấy rầy cuộc sống của hắn.”

Nhậm Thất thấy hai người nói chuyện với nhau, ra hiệu người giúp việc canh giữ ở cạnh cửa, hắn lui ra ngoài.

Trở lại thư phòng vừa rồi, hắn tự tay sờ soạng ở trên giá sách, giá sách khổng lồ liên không tiếng động mở ra hai bên, lộ ra một cái cửa hợp kim titan phía sau. Đặt bàn tay ở máy nhận chỉ tay cạnh cửa, một giây sau, thân phận của hắn được xác nhận, cửa kim loại cũng không tiếng động mở ra. Hắn đi vào, phía sau cửa và giá sách đồng thời khôi phục nguyên trạng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Bên trong phòng ngầm, có hai người đàn ông khác vẫn thông qua máy theo dõi quan sát toàn bộ quá trình phỏng vấn của Mặt Tâm La.

“Nhị gia.” Nhậm Thất một mực cung kính hành lễ với người đàn ông áo đen đứng chấp tay.

“Nhậm Thất, cậu vẫn cứ hành lễ khiến không người nào thích.” Người áo trắng trẻ tuổi bên cạnh người đàn ông áo đen vượt lên trước lên tiếng.

“Đồng thiếu, xin lỗi tiểu nhân không có chú ý tới ngài.” Nhậm Thất lạnh giọng nói, trong không khí nhất thời dường như trải rộng sương lạnh.

“Nhị gia, vị tổng quản này của anh, thật sự là không thú vị lại ác độc.” Đồng Trầm mặc áo trắng oán trách. “Tồn tại người không cần lời thô tục lại càng không đổi sắc mặt.”

Nhậm Thất xem hắn điên, chẳng qua là xin phép người áo đen.

“Vị Mặt tiểu thư này có hợp ý của ngài?”

“Cô thật sự là người phụ nữ kỳ lạ, Nhị gia, ngài nói có đúng hay không? Nụ cười lúc đầu của cô, rất có ý nghĩ sâu xa.” Đồng Trầm lại cướp lên tiếng. “Thật là khiến người khó hiểu. Cô đến tốt cùng nhìn thấy cái gì, cười đến thật kỳ dị?”

“Nhậm Thất, cậu thấy thế nào?” Thanh âm trầm thấp hùng hậu của Nhậm Hải Khiếu có khắc nghiệt uy nghiêm vô hình.

“Mặc dù lai lịch của cô có chút không rõ, nhưng thân thủ cực tốt, hơn nữa —“

“Hơn nữa như thế nào?” Hải Khiếu cau mày, không thích thái độ chần chừ của hắn.

“Tiểu thiếu gia thoát nhìn không có địch ý với Mật tiểu thư, khi cô nói chuyện, tiểu thiếu gia vẫn rất chú ý nghe cô nói, hơn nữa ở trong khoảng thời gian ngắn liền đón nhận cô.”

“Tôi thấy cô không phải quá biết diễn trò, hoàn toàn làm bộ không biết vườn Hải Nhiên là địa phương nào, thì chính là quá mức cố hữu, căn bản không biết mình tiến vào loại gia đình gì.” Đông Trầm khẽ hếch môi đường cong duyên dáng lên, hần quen làm trái lại với Nhậm Thất. “Nhìn qua càng giống người trước.”

Nhậm Hải Khiếu liếc mắt sắc bén về phía Nhậm Thất.

“Này – lời của Đông thiếu cũng không phải không có đạo lý. Dù sao muốn lẫn vào đây cũng có không ít người.”

Nhậm Hải Khiếu trầm ngâm một hồi lâu, tựa như làm ra quyết định.

“Sẽ dùng cô. An bày cô ở một gian phòng bên cạnh Anh Nhất, sau đó mang cô làm quen hoàn cảnh vườn hải Nhiên, thuận tiện nói cho cô biết quy củ của Nhậm gia. Lương tháng liền đối chiếu lúc trước là được.” Hần ưu nhã xoay người, “Đi thăm dò điều tra lai lịch của cô. Nếu quả như thật có vấn đề, cậu biết làm sao rồi đó.”

“Vâng” Nhậm Thất không có bất kỳ dị nghị lĩnh mệnh đi.

“Nhị gia, anh thật là ngoan độc. Không tin cô được, dứt khoát hiện tại để cô rời đi. Cần gì giữ cô lại, cho Anh Nhất cơ hội ưa thích cô, ngày sau chọc phiền toái.” Đông Trầm liếc người đàn ông ngang tàng lạnh lẽo, không đồng ý lắc đầu.

Nhậm Hải Khiếu nhìn Anh Nhất chơi vui vẻ trong máy theo dõi, trong mắt nguội lạnh toát ra mỉm cười không dễ dàng phát giác.

“Cô khiến Anh Nhất nở nụ cười.”

“Nhưng ngày sau –”

“Anh sẽ tìm một người tốt hơn cho Anh Nhất nữa.”

Đông Trầm lần nữa lắc đầu. “Anh Nhất có biết mặt lãnh khốc vô tình này của anh không?”

Nhậm Hải Khiếu không trả lời, chẳng qua là chấp tay bước đi thông thả ra phòng mật. Đông Trầm hếch mày nhún vai một cái, đi theo phía sau hần, cũng đi ra ngoài.

Tâm La đang cầm một tập văn xuôi, ngồi ở xích đu trên ban công, vừa đọc sách, vừa nhàn nhạt hồi tưởng. Cô đã ở tại trong vườn Hải Nhiên cũng gần một tháng. Nhậm Anh Nhất không phải một đứa trẻ khó chung đụng, trên người hần không có bản tính kiêu căng của con cháu nhà giàu. Mặc dù học trường học quý tộc, cũng không có dính bất kỳ thói quen kiêu ngạo, hết sức khó được. Anh Nhất chỉ tương đối trầm mặc, không đủ hoạt bát thôi.

Nhậm Thất cẩn thận nói lại quy củ Nhậm gia với cô, bao gồm không thể tự ý đi ra ngoài, không được tự tiện mang người xa lạ vào vườn, đúng hạn làm việc và nghỉ ngơi, mấy chỗ trọng địa trong vườn Hải Nhiên chưa cho phép không được tự tiện xâm nhập, vân vân.

Tâm La tự biết sẽ không cố ý không tuân theo, lòng hiếu kỳ cũng sẽ không tràn lan đến nhất định tìm tòi kết quả.

Nhưng không bao gồm cha của Anh Nhất, chủ nhân vườn Hải Nhiên, chủ nhân cô đến nay cũng không thể may mắn gặp mặt một lần. Từ trong miệng Anh Nhất, là người cha bận rộn mà nghiêm nghị, sẽ không cung chịu con trai. Nhưng, theo quan sát của cô, chỉ cần là thứ Anh Nhất muốn là có, không lâu sau cũng sẽ phát hiện trong phòng đồ chơi.

Tất cả mọi người đều không nói với cô về Nhị gia, cô chỉ có thể từ trong lúc nói chuyện hằng ngày viết “Nhị gia” không phải là người khó sống chung. Nhưng không biết tại sao, trong lòng cô mơ hồ xác định, là trực giác của cô thôi. Người đàn ông vẫn chưa chính diện gặp cô này, là một người cực kỳ đặc biệt.

Gió tháng ba, thổi vào người cũng không thấy ấm cỡ nào, nhưng lại xa xa đưa tới hàng loạt tiếng hô. Tâm La lắng nghe, sau đó neho mắt lại. Đây là một loại thanh âm cô quá quen thuộc, là hoan hô phát ra từ sâu trong tâm hồn vào khoảnh khắc có thể đánh bại đối thủ khi hai bên giao thủ. Thanh âm này, đến từ sân tập phía sau Sướng Thụý cư.

Nhậm Thất từng nói với cô, nếu như có hứng thú, ban ngày trong khoảng thời gian Anh Nhất đến trường học, cô có thể đi sân tập, bên kia có máy tập thể dục. Tâm La để sách trong tay xuống, đứng lên, nhìn sân tập cách đó không xa chứ. Anh Nhất còn chưa tan học, cô xem sách cũng có chút mệt mỏi, không bằng, đi hoạt động một chút.

Cô trở về gian phòng, thay quần áo vận động, xuống lầu. Nhìn thấy quản gia Nhậm Toàn, Tâm La gật đầu một cái với hần.

“Chú Toàn, cháu đến sân tập phía sau hoạt động chút.”

Chú Toàn nghe, cười neho mắt.

“Mấy người đàn ông kia thấy cháu, chỉ sợ tất cả đều vô tâm luyện công.”

“Sẽ không. Thấp thỏm nóng nảy định lực chưa đủ là đại kỵ của người tập võ, bọn họ sẽ không bởi vì một bảo mẫu mầu mầu phân thân. Nếu như cháu xinh đẹp tuyệt diệu như thiên tiên lại là chuyện khác, ngài nói có đúng hay không?”

“Tiểu Thất cũng thiệt là, làm cho cháu một gian phòng tập thể thao đơn độc là tốt rồi. Tại sao cho cháu đến xen lẫn cùng một bầy nam nhân?” Chú Toàn làu bàu. “Tâm La, đi kiện thân là chuyện tốt, bất quá ngàn vạn chớ so chiêu với họ, té bị thương cũng không hay.”

“Cám ơn chú Toàn, cháu biết.”

“Chớ luyện quá lâu, sắp ăn cơm.” Chú Toàn vẫn không quên giao phó sau lưng cô.

Tâm La cười. Chú Toàn là một người hiền lành, giống như người cha cầu nhau, mặc dù có thời điểm có chút dài dòng, cũng không ghét.

Đi vào sân tập, Tâm La phát hiện đây là sân tập hết sức đẳng hoàng. Chẳng qua chủ nhân hiển nhiên không có suy tính sẽ có phái nữ ra vào sử dụng, cho nên trong cả phòng tập lại chỉ có một kiểu phòng thay quần áo mở. Cô đang do dự có cần xuyên qua quầy thay áo, bước vào bên trong thế giới toàn là đàn ông kia hay không, một người đàn ông mặc đường trang màu trắng đi ra.

Người đàn ông cầm một cái khăn lông lớn lau mồ hôi, cảm giác được phía trước có người, để khăn lông trong tay xuống, ngẩng đầu.

“Mật tiểu thư.” Mặc dù hần hết sức đề nén, nhưng vẫn có thể nghe ra kinh ngạc của hần.

“Chào anh.” Tâm La nhớ hần, bọn họ từng giao thủ trong thư phòng lớn, tuy chỉ là năm phút đồng hồ ngắn ngủn, đã khiến cho cô khắc sâu ấn tượng.

“Vân Thâm, anh đang mề neo cái gì?!” Một thanh âm nóng nảy của người khác từ xa đến gần, sau khi liếc thấy Tâm La, cũng sùng sốt một chút, lập tức hạ thấp giọng hỏi: “Ách – cô tại sao lại ở chỗ này?”

“Vân Lăng, không được vô lễ. Mật tiểu thư là bảo mẫu của tiểu thiếu gia.”

“A! Chính là cô? Cô chính là Mật Tâm La có thể toàn thân mà lui dưới tay anh?!” Vân Lăng quả thật có chút khó có thể tin. “Người lại không bị một chút ảnh hưởng trong vòng năm phút?”

Tâm La cảm giác mình nhất định phải nói cái gì.

“Tôi không có toàn thân mà lui. Là anh ấy hạ thủ lưu tình.”

“Tôi không tin. Đồng thiếu nói hần ít nhất dùng tám phần thực lực.” Vân Lăng lắc đầu.

Tâm La biết cuộc tỷ thí ngày đó trừ Nhậm Thất xem cuộc chiến tại chỗ ra, nhất định còn có những người khác ở chỗ khác nhìn chăm chú vào. Nhưng từ trong miệng người bên cạnh chứng thật, vẫn khiến cô cảm thấy hơi không được tự nhiên.

“Nhìn ra được Mật tiểu thư đã có vài năm luyện tập. Cho nên, có thể toàn thân mà lui, là thực lực của cô.” Vân Thâm liếc nhìn quần áo vận động trên người cô. “Mật tiểu thư tới hoạt động một chút?”

“Dạ, Nhâm tổng quản nói tôi có thể tới sân tập này.”

“Vậy thì tốt quá!” Không chờ Vân Thâm làm ra phản ứng, Vân Lăng đã mở miệng trước. “Ta rất hi vọng lãnh giáo công phu của Mật tiểu thư.”

Tâm La lắc đầu, trực giác cho là không ổn. “Tôi chỉ là tới vận động một chút, không tiện tiến hành đánh lộn kịch liệt với các anh.”

“Mật tiểu thư nói không sai.” Lại một giọng nam lạnh lùng chen vào “Vân Lăng, còn không mau đi luyện tập? Vân Thâm, người nên đi thay ca. Mật tiểu thư, xin mời đi theo tôi.”

“Vâng” Vân Thâm, Vân Lăng lập tức ngoan ngoãn ai bận việc nấy đi khỏi.

Tâm La đi theo sau lưng khối băng lớn, nhớ hần là người đàn ông trầm mặc lái xe chở cô vào vườn ngày đó.

“Mật tiểu thư, có cần chuẩn bị một bộ đường trang cho cô hay không?”

“Không sao, tôi mặc vận động quần áo là tốt rồi.” Tâm La bỏ sung ở trong lòng, lần sau cô sẽ chạy bộ ở trong vườn hoa, như vậy sẽ khiến cô tự tại hơn. “Còn chưa thỉnh giáo tên gì?”

“Vân Trạch.”

Có đủ lời ít mà ý nhiều. Tâm La nhún vai, xem ra hần không phải thật hoan nghênh cô đây.

Không hề cố gắng nói thêm cái gì nữa, đi theo phía sau hần bước vào sân tập. Hành lễ dòn dập với những người khác xong, cô ở một bên làm vận động nóng người cơ bản nhất, kéo duỗi khớp xương dây chằng của mình, làm chuẩn bị cho thân thể đã lâu không vận động của mình.

“Tốt lắm, hôm nay trước hết luyện đến đây!” Vân Trạch phát hiện đệ tử hoặc nhiều hoặc ít đều phân tâm chú ý Mật Tâm La, chất lượng huấn luyện đã

không thể bảo đảm, dứt khoát nói trước kết thúc huấn luyện hôm nay.

Hắn không phải là người thi phi chẳng phân biệt được. Nếu Nhậm Thắt đồng ý cô có thể sử dụng sân tập, đó là đại biểu Nhị gia cho phép. Muốn trách chỉ đổ thừa Đông thiếu kia miệng rộng, gặp người đã nói Mật Tâm La là người phụ nữ duy nhất an toàn lui ra dưới tay Vân Thâm, còn đem năm phút đồng hồ kia hình dung đến kinh tâm động phách. Biết rõ lúc ấy trừ Nhậm Thắt tại chỗ, cũng chỉ có Nhị gia và hắn từ trong hệ thống giám thị nhìn toàn bộ quá trình, còn hình dung thuật lại ba hoa chích chòe với vệ sĩ xung quanh vườn, làm chongười lớp một không khỏi tâm nhột khó nhin, muốn gặp lại Mật tiểu thư đánh ngang tay với Vân Thâm xếp hàng thứ năm trong Nhâm thị.

Chờ tất cả mọi người thối lui ra khỏi sân tập, Vân Trạch chuyển sang Tâm La.

“Mật tiểu thư, có cần tìm người cùng luyện hay không?”

Tâm La nhìn thấy mặt lạnh của hắn, không nhin được muốn cười. Đuổi hết người đi, còn tới hỏi cô có muốn cùng luyện hay không.

“Không cần, anh là được rồi.”

Vân Trạch không phải là không giật mình.

Tâm La mỉm cười. "Tôi vẫn luôn rất muốn biết, đấu với người như anh, sẽ là như thế nào ."

Hắn thu lại kinh ngạc. Mật Tâm La này, không phải là người phụ nữ đơn giản. Học thức nói năng thân thủ, đều không phải là một bảo mẫu bình thường nên có. Gan dạ sáng suốt, chỉ sợ cũng khác hẳn với người thường?

Hắn chấp tay, cung kính không bằng tuân mệnh, hắn cũng rất tò mò thân thủ của cô có phải thật tốt như hình dung hay không.

“Mật tiểu thư mời.”

Quyền cước của hai người là trực tiếp mà vô tình, người tới ta đi giữa cực kỳ nguy hiểm, nhưng đều bị đối phương hiểm hiểm hóa giải.

“Vân Trạch thật giỏi hoạt, đuổi chúng ta ra ngoài, mình lại ở lại bên trong so chiêu với Mật tiểu thư.” Một đồng người chen ẩn sau cánh cửa của sân tập đang len lén quan sát trận đấu long phượng này.

“Mật tiểu thư tu chính là Taekwondo chính tông, công phu chân quả là hạng nhất.”

“Sự thúc ở thể lực chiếm vị trí trên, Mật tiểu thư mặc dù bại trận, cũng có thể tuy bại nhưng vinh. Cho tới bây giờ tôi đều không có cho là sẽ có cô gái đánh đừ năm phút với thuộc hạ của sư thúc. Nhưng hiển nhiên, tôi nhận thức sai lầm rồi.”

“Cũng khó trách Đông thiếu nói chúng ta quá kiêu ngạo, không biết vô quyết đây có móng tay nhọn.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

“Hiện tại các người biết?” Thanh âm không giận mà uy của Nhậm Hải Khiếu nhân nhân hỏi sau lưng bọn họ.

Tất cả mọi người đứng thẳng người, lo lắng sẽ bị đương gia khiển trách.

“Nơi này không có chuyện của các người, tất cả đều đi xuống đi.”

“Vâng” mọi người như được đại xá chạy đi như một làn khói. Nhị gia không phải là một người tàn bạo, nhưng, tính tình thường phạt phân minh cũng thật không nể mặt.

Hải Khiếu đứng thẳng người, đứng ở cửa, nhìn thấy trận đấu bên trong đã kết thúc, Vân Trạch thắng Mật Tâm La một chiêu, sau khi hành lễ với cô, hắn lui trước ra ngoài. Bên cạnh cửa liếc thấy Hải Khiếu mặt không chút thay đổi, liền vội vàng khom người.

“Nhị gia.” Hắn nhẹ giọng kêu.

“Không có sao, cậu đi tắm thay quần áo đi. Thuận tiện nói cho chú Toàn, hôm nay tôi ở nhà ăn trưa.”

“Vâng” Vân Trạch không nói thêm gì, lập tức lĩnh mệnh. Khi đi ra khỏi sân tập thì hắn nhân nhậ nghĩ: Nhị gia rất cực chú ý tới Mật tiểu thư.

Tâm La tê liệt ngã xuống trên sân sân tập. Người mệt chết đi, trên thân thể có một chút chua xót đau đớn, nhưng, tâm tình cũng rất sung sướng. Cô có

rất nhiều năm không thống khoái giao thủ với người như hôm nay, không có bất kỳ mục đích, đơn thuần chẳng qua là vui vẻ thể hiện khoái cảm đánh nhau với người khác. Lẳng lẳng nằm một lát, đợi mồ hôi biến mất dần, cô đứng lên, chuẩn bị trở về phòng của mình tắm thay y phục.

Sau đó, cô dừng bước lại, cúi người xuống, vén ống quần bên trái lên. Tiếp, cô nhìn thấy một vết bầm ứ đọng trên bắp chân của mình, không nhìn được âm thầm kêu một tiếng "Hồng bet", cô vẫn bị chút vết thương nhẹ, chỉ sợ không mất mười ngày nửa tháng thì sẽ không rất dễ chịu. Đây có phải là giá cao vì cô không nghe lời người già dạy hay không? Đại khái là thế.

Để ống quần xuống, cô đứng lên, rũ lông mi xuống, suy tính chờ chút nữa gặp chú Toàn thì sẽ xin ông cho mấy miếng thịt bò sống.

“Chân của cô nếu như không lập tức tiêu sưng trừ máu bầm, mấy ngày kế tiếp sẽ rất khổ sở.” Hải Khiếu lạnh lùng mở miệng. Vốn định chính thức gặp mặt cô vào bữa trưa, bất quá sau khi liếc thấy bầm tím trên bắp chân cô, hẳn thay đổi chủ ý.

Tâm La ngược mắt, theo tiếng nhìn về phía nam nhân cách đó không xa, không nhìn được lui về sau một bước.

Hắn có cảm giác áp bách. Chừng ba mươi tuổi, vóc người cao lớn khoảng 1m85, cô khó khăn đoán chừng thể trọng của hắn. Hắn có một mái tóc đen, khê quần xoắn, lông mày thẳng cũng đen đậm, cùng với mắt màu nâu tĩnh mịch, dưới cái mũi rất thẳng là môi mỏng mím chặt, mặc một bộ vest màu xám tro, trên chân mang giày da càng thêm soi rõ bóng người, chiếu rọi ra bóng dáng của cô.

Mặt Tâm La có thể ý thức được, người đàn ông anh tuấn áo mũ chỉnh tề, tác phong nhanh nhẹn rồi lại tràn đầy cảm giác nguy hiểm này, là chủ nhân vườn Hải Nhiên.

Nhậm Hải Khiếu cũng đang cẩn thận quan sát Mặt Tâm La, đây là lần đầu tiên hắn không phải từ máy theo dõi, mà là chân chính nhìn cô ở khoảng cách gần. Đồng Trầm nói cô giống một ngụm nước giếng trong suốt thâm u, khiến cho người ta rõ ràng cho là hiểu được, rồi lại nhìn không thấu. Hắn đồng ý. Mặt Tâm La cũng không cao gầy, cao cỡ 1m7, vóc người không hề bèn chắc to lớn giống người tập võ nên có. Tóc đen đến vai của cô nổi bật lên gương mặt nhỏ nhắn của cô, lông mày cong tựa như trăng, dưới lông mi thật dài là một đôi mắt xinh đẹp, lỗ mũi thẳng, cánh môi màu hồng nhạt, mặc quần áo vận động màu nước hồ. Đứng trước mặt của hắn, thoát nhìn thật nhu nhược, nhưng, rất khó tin tưởng chính là cô đấu lâu với Vân Thâm, Vân Trạch lại có thể toàn thân mà lui. Bởi vì cô nhìn qua chỉ là một người phụ nữ bình thường nhất, dung nhập vào biển người chỉ sợ rất khó nhận ra.

Nhưng mà đã có rất nhiều người bị khí chất đặc biệt của cô hấp dẫn. Anh Nhất ưa thích cô, chú Toàn nói cô là một cô gái ôn nhu sẵn sốc, Vân Thâm, Vân Trạch đều xem cô là đối thủ đáng phục, Đồng Trầm càng thêm không chút nào che giấu tò mò với cô.

Ngay cả chính hắn, cũng không khỏi muốn biết, cô là người thế nào đây?

Bảng báo cáo mà Nhậm Thát giao cho hắn ghi, cô là người có cuộc sống đơn giản, cha mẹ là người quản lý trong nhà của Vương Lạc Hành một thương nhân lớn, từ nhỏ đến lớn đều là đứa trẻ ngoan, ở tại Vương gia. Năm nhất đại học thì cha mẹ đều qua đời, sau khi tốt nghiệp ra khỏi Vương gia, thuê nhà ở bên ngoài, cũng làm bác sĩ tâm lý trong một trường học chuyên nhận học sinh có vấn đề. Khi học kỳ mới bắt đầu, cô từ chức với nhà trường. Một tuần sau, cô tới Nhậm gia nộp đơn.

Thoạt nhìn, thật là bình thường đến tìm không ra chỗ có thể soi mói. Nhưng, hắn chính là cảm thấy có chỗ nào thiếu. Tỷ như, tại sao cô lại từ chức tới vườn Hải Nhiên? Động cơ rất khlo tin, đây cũng là chỗ hắn vẫn cảm thấy lẩn lộn. Một bác sĩ tâm lý có bằng hành nghề bác sĩ chuyên nghiệp, tại sao muốn đến nhận chức bảo mẫu?

“Tôi dẫn người cô thoa thuốc.” Hắn thu hồi suy nghĩ, vươn tay, trong lòng làm ra phản ứng trước, ôm ngang cô lên chạy ra ngoài.

Tâm La lách người một cái, sau khi biết rõ người đàn ông anh tuấn này quyết sẽ không để cô xuống, liền an tĩnh mặc cho hắn ôm đi ra sân tập, trở lại Sướng Thủy cư.

Chú Toàn vừa nhìn Hải Khiếu ôm Tâm La trở lại, vội vàng tiến lên đón.

“Nhị gia, Mặt tiểu thư thế nào?”

Hải Khiếu vừa ôm Tâm La lên lầu, vừa phân phó quản gia.

“Chú Toàn, đi lấy hòm thuốc trong phòng tắm của ta ra. Còn có, phân phó, đưa cơm trưa đến trong phòng Mặt tiểu thư.”

“Vâng.” Chú Toàn vội vàng đi an bài.

Hải Khiếu ôm Tâm La trở về gian phòng của cô, đặt cô ở trên giường.

“Cởi quần ra.” Mười phần là giọng ra lệnh.

Tâm La sững sốt một chút, sau đó theo lời cởi quần vận động của mình xuống. Cô sẽ không tự tin đến cho là hắn sẽ có bất kỳ hành động bất chính nào với cô, càng sẽ không có ý nghĩ không an phận gì với hắn, cho nên thái độ của cô tự nhiên hào phóng.

Hải Khiếu hí hí mắt. Coi như cô biết hắn là muốn xử lý vết sưng của cô mà không mang lòng phòng bị, nhưng, ở trước mặt một người đàn ông có thể nói là hoàn toàn xa lạ cởi quần ra, mà không mang một tia xấu hổ, cũng cần một chút định lực. Hắn không khỏi không vui, giả thiết cô giống mấy bảo mẫu trước muốn quyến rũ hắn, tối thiểu cũng có thể giả bộ thẹn thùng e lệ mà? Hay hoặc là, học mấy người phụ nữ hào phóng nhào lên.

Nhưng phản ứng gì cô cũng không có, không có bất kỳ động tác dư thừa, chẳng qua là thờ người ra xem bấp chân bầm tím đến đáng sợ của cô, thần sắc cũng bình tĩnh đứng đưng, hoàn toàn không nhìn ra cô đang suy nghĩ gì.

Điều này khiến hần càng không vui, hần không thích một người phụ nữ nhìn không thấu.

“Nhị gia, hòm thuốc tới.” Chú Toàn xách hòm thuốc đẩy cửa đi vào, “Tôi tới giúp Mật tiểu thư thoa thuốc.”

“Không cần, cháy tự mình làm được rồi.” Tâm La vội vàng lên tiếng ngăn cản. Cô chỉ là tới làm bảo mẫu, không phải là tới làm vợ cả tiểu thư. Huống chi vết thương này đối với cô, bây giờ cũng không tính cái gì.

“Chú Toàn, tôi làm. Ông đi làm việc của ông đi.” Hải Khiếu nhận lấy cái hòm thuốc. Đột nhiên phát hiện hần lại càng không thích người đàn ông khác đụng vào thân thể của cô, cho dù là lão quán gia cũng không được.

Chú Toàn trừng mắt nhìn Tâm La, len lén cười ở trong lòng, ha ha, có người mềm lòng nha. Hần lui ra ngoài, còn đóng cửa kỹ cho hai người.

Hải Khiếu mở hòm thuốc, lấy thuốc mỡ ra, nặn ra một chút trên bấp chân, khi Tâm La chuẩn bị sờ vào để tự xoa tan máu bầm thì hần đẩy cô ngã xuống giường, không cho cô nhúc nhích.

“Nằm tốt! Chờ một chút sẽ rất đau, mà tôi sẽ không bởi vì cô đau mà dừng tay, cho nên cô tốt nhất chuẩn bị tâm lý.” Hần nói xong, bàn tay cũng đã đặt trên vị trí bầm sưng.

Một loại đau rất giống dòng điện lập tức truyền lên trung khu thần kinh của cô, Tâm La cho là mình trong nháy mắt sẽ thét chói tai, vậy mà thật ra thì cũng không, cô chỉ là cắn chặt răng hừ nhẹ.

“Cô rất dũng cảm, rất nhiều người đàn ông cũng không thể chịu được loại đau đón này.” Hải Khiếu vừa xoa bóp vừa nhàn nhạt nói, giống một loại kinh ngạc, nhưng giống như là một loại khen ngợi.

“Nghiên cứu sinh lý học nói rõ, phái nữ có thể chịu được cảm giác đau đón hơn phái nam.” Tâm La cường nhẫn đau nói.

“Hi vọng cô không phải đang cậy mạnh.” Hần hơi tăng cường lực tay.

Tâm La đau đến cả người run rẩy. "Nếu như tôi thật sự đau đến không cách nào nhịn được nổi, tôi sẽ cao giọng thét chói tai giống như bị ngài ngược đãi vô cùng, khiến cho người cả Sướng Thúy cư đều nghe."

“Vậy sao?” Hần không có ngừng lại động tác trong tay, thậm chí không thể phát hiện cười ra. "Coi như tôi thật sự nhân cơ hội làm ra vài chuyện tương tự, mà khiến cho cô làm kinh thiên động địa, tôi cũng không cho là có người sẽ nghe."

“Vậy bọn họ mất điếc tai ngơ nhất định là vì ngài lúc nào cũng làm ra hành động tương tự.” Tâm La khề động môi, đau đón khiến cho cô giường không ra nụ cười quá sáng.

Hải Khiếu không nhịn được trầm giọng nở nụ cười. Thu tay xoa bóp trở lại, rút một tờ giấy ra rửa tay.

“Tôi cho cô dùng là thánh phẩm tan máu bầm, buổi tối sẽ giúp cô xoa lần nữa.”

“Cám ơn.” Tâm La biết, hần nói chuyện với cô, chỉ là vì phân tán lực chú ý của cô, không để cho cô cảm thấy quá đau.

“Tôi còn tưởng rằng tôi mời về là một vị giáo sư cay cú, thì ra là, vẫn biết mềm giọng nói ngọt.” Hần ngồi ở bên giường nhạo báng cô, không muốn đi. Hần muốn chung đụng với cô nhiều hơn chút, thích nói chuyện với cô, thích phản ứng lạnh lợi thông minh của cô.

Tâm La nhướn cao lông mày. "Sao tôi không phải? Trước kia học sinh trong trường học đều không phải là người dễ sống chung, chu toàn cho bọn họ mới là thật sự cố hết sức, sớm muộn luyện thành bản lãnh kim cương lì lợm không chết."

Hải Khiếu mỉm cười kéo chăn lên cho cô, đắp lên đùi đẹp lồ lộ của cô.

“Mấy ngày nay cô tốt nhất mặc váy, dễ dàng để tôi xoa bóp và bôi thuốc cho cô.”

“Ngài có thể để thuốc lại cho tôi, những thứ khác tôi tự làm là được rồi.” Tâm La không cảm thấy để cho vị chủ nhân nghe nói bận rộn công việc đàm đương thợ đầm bóp cho cô là một ý kiến hay.

“Cô không biết dược tính, cũng không liều thuốc, vẫn là tôi tốt hơn. Có thể phục vụ cho nữ sĩ là vinh hạnh của tôi.” Hần vỗ vỗ tay của cô. "Khác, về sau đừng tranh tài với người có chữ lót là Văn, bọn họ đều là cao thủ hàng đầu tập chiêu thức tàn nhẫn, lấy công phu của cô, bị thương sẽ là khó tránh khỏi."

Tâm La nấp máy môi, cô đã bị.

“Cám ơn ngài nhắc nhở, đợi thương ở chân tôi khỏi, ta sẽ đòi lấy phương thức chạy bộ để khỏe thân.”

“Uh, đích xác là ý kiến hay.” Hải Khiếu đứng dậy. "Bữa trưa chú Toàn sẽ phái người đưa lên, mấy ngày nay cô cần nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Anh Nhất học xong, tôi sẽ bảo nó trực tiếp đến trong phòng của cô."

“Thật tốt, có thể làm người nhân rồi mấy ngày.” Tâm La không khách khí với hắn, nếu ông chủ nói, cô cũng không cần giả vờ từ chối.

“Cô xem ra hoàn toàn không tò mò tôi là ai.” Hắn cúi đầu mắt nhìn xuống người nằm ở trên giường.

“Lòng hiếu kỳ sẽ giết chết một con mèo,” cô hí hắt, “Nhị gia.”

Hải Khiếu nghe vậy, rốt cục không nhịn được cười vang lên, hắn không nên kéo lâu như vậy mới đến đối mặt cô, thật sự cô có đặc chất hấp dẫn người.

“Mặt Tâm La, hoan nghênh cô đến vườn Hải Nhiên. Lần đầu gặp mặt, tôi là Nhậm Hải Khiếu, thứ hai, gọi Nhị gia quá mức chính thức rồi, cứ kêu tôi Hải Khiếu hoặc là Nhậm Nhị là được.”

“Chờ một ngày kia tôi không còn là bảo mẫu của con ngài nữa, tôi sẽ rất thích ý kêu ngài một tiếng Nhậm Nhị, nhưng vào giờ phút này, vẫn là gọi Nhị gia thoả đáng hơn, ngài nói có đúng hay không?” Tâm La không chút nghi ngại cự tuyệt. Nhậm Hải Khiếu với cô, là người trong thế giới hoàn toàn khác, cô sẽ không bỏ qua hơi thở lạnh lẽo khắc nghiệt tàn mát ra trên người khác, đi bộ lặng yên không một tiếng động, ôm cô đi một khoảng cách dài như vậy hô hấp lại một chút không loạn. Quan trọng nhất là, hắn có một đôi mắt sắc bén lạnh tựa như băng tinh nhuệ như điện, giống như có thể nhìn thấu linh hồn của con người, khiến cho cô không chỗ nào trốn chạy.

Một người đàn ông kiêu ngạo như ung uy nghiêm như sư (sư tử), cũng không phải một người dễ thân thiện, thay vì ngày sau không cẩn thận đi sai bước, chọc phiền toái không cần thiết, còn không bằng từ hiện tại liền giữ vững khoảng cách an toàn.

“Tùy cô.” Hải Khiếu cũng không miễn cưỡng cô, thuộc hạ tuân thủ bốn phận hắn thưởng thức nhất.

Nhưng đối với Mặt Tâm La, hắn càng ngày càng hiếu kỳ

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chung đụng

"Cô Tâm, ngày mai trường học có hội người mẹ, cô có thể tới tham gia hay không?" Thái độ của Anh Nhất đối với Tâm La, giống khát vọng của một đứa trẻ với mẹ hơn.

hội người mẹ? Tâm La ngừng tay đan len lại, ngẩng đầu nhìn Anh Nhất đã hoàn thành bài tập một nửa, đang mờ to hai mắt chờ câu trả lời của cô.

"Cô Tâm chẳng qua là bảo mẫu của cháu, trên lý thuyết, là không có tư cách tham gia hội người mẹ của cháu." Cô tận lực nói uyển chuyển.

"Tại sao? Ba nói mẹ đi du lịch, trong khoảng thời gian này, cô Tâm sẽ chiều cổ cháu. Cô Tâm cũng đã đáp ứng cháu, phải cùng cháu học tập, chơi đùa, trưởng thành, chẳng lẽ Cô Tâm không nhớ rõ?" Anh Nhất nắm chặt bút trong tay, giống như là nắm chặt hy vọng trong lòng.

Tâm La nhìn hắn. Rõ ràng còn là một đứa trẻ, ở tuổi làm nũng ăn vạ, cũng đã biết nói đạo lý với người lớn. Trong lòng không phải là không khổ sở, đây là một đứa trẻ trưởng thành sớm làm cho người khác đau lòng.

"Cháu hi vọng cô tham gia sao?"

"Dạ!" Đầu bé trai rất kiên định gật một cái.

"Tốt thôi, cô sẽ đi hỏi ba cháu, có thể xin nghỉ đi ra ngoài tham gia hội người mẹ của cháu vào ngày mai hay không." Cô sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Anh Nhất một cái. "Đừng cao hứng quá sớm, nếu như ba cháu không đồng ý, cô sẽ không có biện pháp đi."

"Ba nhất định sẽ đáp ứng!"

Tâm La rất xem thường, nhưng vẫn mỉm cười thúc giục hắn. "Có thể tiếp tục làm bài tập chưa?"

Nhưm,, thẳng đến sau cơm tối, Anh Nhất đã lên giường ngủ, cô cũng không thể nhìn thấy Nhậm Hải Khiếu.

Từ trong phòng Anh Nhất ra ngoài, Tâm La đi xuống lầu, tìm được chú Toàn.

"Chú Toàn, cháu có việc muốn tìm Nhị gia."

Chú Toàn kinh ngạc nhìn Tâm La, cô tới vườn Hải Nhiên đã hơn một tháng, trong thời gian đầu cô cũng chưa từng có yêu cầu gặp Nhị gia, hôm nay đây là gió gì thổi trúng?

"Nhị gia không có ở đây."

"Vậy lúc nào hắn trở lại?"

"Này—" lão quản gia có chút bị làm khó nhìn cô. "Chú cũng không biết."

"Mặt tiểu thư tìm Nhị gia, có chuyện gì?" Nhậm Thất như quỷ mị hư vô xuất hiện phía sau của cô.

"Về hội người mẹ của Anh Nhất ngày mai." Tâm La liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay trên cổ tay, chín giờ mười phút, đối với những người khác, giờ sống về đêm mới bắt đầu, bây giờ cô rất lo lắng tối nay đến sáng sớm cô cũng không có cơ hội gặp Nhậm Hải Khiếu, mà cô lại không tiện tự tiện rời đi. Như vậy, có lẽ cô chỉ có thể khiến cho Anh Nhất thất vọng. Mà cũng là cô không muốn gặp nhất.

Nhậm Thất không khỏi nhượng mảy, chuyện này, hắn không làm chủ được.

"Nhị gia trở lại, tôi sẽ chuyển cáo ngài."

"Vậy anh thuận tiện nói cho anh ta biết, chỉ cần anh ta trả lời trước tám giờ ngày mai, vô luận rất trễ, cũng xin anh ta gọi tôi tỉnh. Chuyện này, đối với Anh Nhất rất quan trọng."

"Tốt, tôi nhất định sẽ chuyển đạt."

"Như vậy, ngủ ngon." Nói xong, Tâm La lên lầu nghỉ ngơi.

"Tiểu Thất, tôi không hiểu cô gái này." Chú Toàn đột nhiên nói trước khi Nhậm Thất xoay người đi.

Nhậm Thất kinh ngạc dừng lại bước chân. Chú Toàn đã trải qua hai đời chủ nhà ở Nhậm gia, thường thấy bao nhiêu sóng gió, nhân vật hàng đầu của hai nhà hắc bạch, lại xem không hiểu một nữ nhân? Nhưng, hắn có đồng cảm. Hắn cũng không hiểu.

"Tâm La tối cũng một tháng, cũng không đi ra ngoài, ngày nghỉ cô cũng không ngoại lệ, không có gì liền đọc sách. Kim và len cô dùng để đan áo len hiện tại cũng là tôi đi mua, trong nhà rõ ràng có chỗ cấm đoán người không việc gì ra vào, cô càng là đi ngang qua cũng miện, cũng không khoe khoang phong tình với Nhị gia. Cậu nói có kỳ hay không?" Không phải là hắn khoe khoang, nhà Nhị gia tuyệt đối là nhân trung chi long, cực phẩm trong nam nhân, có cô gái nào gặp Nhị gia, không phải là xuân tâm nảy mầm, lập tức hành động?

Nhậm Thất trầm tư hồi lâu.

"Đúng là kỳ quái, nếu như nói cô có mang ý đồ gì mà đến, cô cũng quá bảo trì bình thân. Biểu hiện của cô giống như trên cái thế giới này không có gì có thể hấp dẫn được cô, làm cô có phản ứng tò mò. Tôi chưa từng gặp nữ nhân văn đạm phong khinh giống như cô, tựa như hoàn toàn không có ham muốn hưởng thụ vật chất, không xoi mói cũng không ngang ngược, thích ứng trong mọi hoàn cảnh đến khiến người sợ. Cô quá bình thường rồi, bình thường tới trình độ không nhược điểm."

"Này chẳng phải là rất không bình thường?" Chú Toàn lẩm bầm tự hỏi, "Không biết Nhị gia đã lưu ý tới chưa?"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thời gian ở trong vườn của Hải Khiếu dù sao cũng thiếu hụt. Có lẽ, bọn họ cần nhắc nhở Nhị gia, không phải sao?

Rạng sáng, Tâm La bị một loại cảm giác kỳ dị tồn tại khiến cho thức tỉnh. Cô từ từ mở mắt, để cho trông mắt mình thích ứng bóng tối. Sau đó, cô phát hiện một người đứng trước giường, ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ ánh lên thành một hình cắt nhân nhạ.

"Cô đã tỉnh." Thanh âm trầm thấp đặc biệt của Nhậm Hải Khiếu trong đêm tối nghe cực kỳ hùng hậu.

"Nhị gia." Tâm La từ trong bóng tối ngồi dậy, dùng chăn bao lấy mình, để tránh cảm lạnh.

"Cô cũng không tò mò hoặc là sợ tôi khuya khoắt đứng ở trong phòng của cô?" Hắn lạnh giọng hỏi, theo bản năng không vui.

"Đầu tiên, Nhậm Thất là một vị tổng quản xứng chức, nếu hắn đã đáp ứng sẽ truyền lời thay tôi, tự nhiên sẽ không nuốt lời. Tiếp theo, tôi tin tưởng nhân cách ngài, tin tưởng ánh mắt mình, ngài không phải là cái loại đàn ông nửa đêm xông vào phòng của nhân viên nữ có ý đồ bất chính. Dù sao lấy điều kiện của ngài, biết bao phụ nữ chen lấn muốn leo lên giường của ngài, chỉ cần ngài nguyện ý."

"A, nguyên lai là như vậy." Hải Khiếu ngồi xuống ở cuối giường của cô, thu hồi không thích ban đầu. Hắn rất để ý thái độ của cô, bởi vì cô quá mức không chút để ý, không có ý thức bảo vệ mình. Nghe xong giải thích của cô, hắn hiểu được mình đã quá kinh ngạc. Huống chi lấy thân thù của cô, người bình thường chỉ sợ cũng rất khó khăn bất chính đối với cô.

"Tốt thôi, cô tìm tôi có chuyện gì?" Hắn nhớ tới lời Nhậm Thất chuyển đạt cho hắn.

"Ngày mai, hoặc là nói hôm nay, trong trường học Anh Nhất cử hành hội người mẹ, cháu hi vọng tôi có thể đi tham gia, ngài đồng ý không? Nếu như đồng ý, tôi liền xin phép ngài, đi ra ngoài tham gia."

"Nếu tôi không đồng ý?" Hắn thật rất mong đợi phản ứng của cô.

"Như vậy Anh Nhất chỉ có thể thất vọng." cô nhún vai một cái ở trong bóng tối. Tận hết chức thủ lại không vượt qua bản phận, bây giờ không phải là lúc dễ dàng dẫn dắt. Thật ra thì cô đại khái có thể căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình, vậy mà, chưa chắc có thể giải quyết căn bản vấn đề? Can thiệp vào là hành động rất ngu xuẩn, đối với điều này, cô cực kỳ hiểu rõ.

"Tôi cho là cô sẽ hết sức tranh thủ với tôi, giải thích chỗ tốt cô tham gia và cái xấu khi vắng mặt." Hân cười, tiếng cười khuấy bể bóng đêm thâm trầm. "Tôi cho là cô sẽ chia thắng vào lỗ mũi của tôi nói tôi không phải là người cha tận trách, nói cô thất vọng đến cỡ nào."

"Cảm giác tôi cho ngài là như vậy sao? Vậy thì thật là rất tiếc nuối, đêm quá đen, tôi không nhìn thấy lỗ mũi Nhị gia ở nơi nào." Tâm La bởi vì bị quấy tỉnh, khẩu khí cũng không khá lắm, chẳng qua là cô cũng không tự giác.

Nhưng Hải Khiếu lại cảm thấy. Hân nhàn nhạt mỉm cười, miệng lưỡi sắc bén với cô là một việc khoái trá, cô là người có thể khiến cho hân hoàn toàn buông lỏng, đơn thuần tới nói chuyện với nhau, không có áp lực và gánh nặng. Nhưng, bây giờ thời gian không đúng, tán gẫu tiếp nữa, hôm nay cô có thể mang một đôi mắt gấu mèo 0.0 đi tham gia hội người mẹ của Anh Nhất.

"Tôi sẽ lái xe đưa cô đến trường học, ngủ ngon." Hân đứng dậy rồi đi, trước khi kéo cửa bước ra khỏi phòng hân xoay người lại nói với Tâm La:

"Về sau ngủ tốt nhất đóng toàn bộ cửa sổ ban công, tránh cho tương lai đang ngủ chết như thế nào đều không biết."

Tâm La thiếu chút nữa muốn cầm lên gối đầu sau lưng đánh tới bóng lưng dày rộng của hân, khó trách cô không có nghe được tiếng mở cửa.

"Tôi tin tưởng sự an toàn tinh vi của hệ thống an ninh ở vườn Hải Nhiên, được không?" Cô nói thầm cường điệu mới nằm xuống. Nhắm mắt lại muốn ngủ lần nữa, đáng tiếc đã một chút buồn ngủ cũng không có.

Nằm ở ban đêm từ từ chết đi, cô nhàn nhạt hồi tưởng cuộc sống đã qua một tháng, cảm thấy không thể tin, không cần vây quanh một người, lấy hân làm trung tâm cuộc sống, bình thản trôi qua đến gần như nhàm chán. Nhưng, cô thế nhưng cũng vượt qua như vậy, thậm chí có chút thích.

Anh Nhất là đứa bé làm cho người ta muốn thương yêu, Nhậm Hải Khiếu và vườn Hải Nhiên của hân mặc dù tràn đầy các loại bí mật, nhưng dù sao bọn họ cho cô ở lại. Cô biết nếu như cô tò mò, cô sẽ giống cô dâu của Lam Hồ Từ[1] mở ra cánh cửa không được cho phép mở ra kia, đi dò thám bí mật sau lưng kia, sau đó cũng giống cô dâu chết tiết trần đây tò mò kia, rơi vào kết quả bốc hơi nhân gian. Nhưng, bỏ qua bối cảnh không phải rất quang minh của Nhậm gia, cô thật thích yên vui và tĩnh lặng ở chỗ này. Cho nên, cô để tinh thần tìm tòi của mình ngủ đông.

Làm một người phụ nữ ngu ngốc không có gì không tốt, trong lúc rảnh rỗi liền đọc sách trên chộc trẻ em, tương lai nhân nhà cỡ nào!

Tâm La ở có chút tự giễu trong lòng, chìm vào trong giấc mộng lần nữa.

Sáng sớm rời giường, rửa mặt xong, Tâm La gõ cửa của Anh Nhất, phát hiện hân đã thức dậy, ngay cả vệ sinh cá nhân cũng đã xử lý tốt lắm.

Tâm La cười tiến lên ôm bé trai một cái, sau đó buông hân ra.

"Anh Nhất, cô Tâm thật sự là thật không có cảm giác thành công. Cháu như một người lớn nhỏ, hoàn toàn chưa cần tới chiều cổ của ta, cô Tâm làm bảo mẫu quả thân không có đất dùng võ."

"Thật xin lỗi cô Tâm, cháu chỉ là không ngủ được, mới thức dậy sớm."

"Không sao, cô Tâm không phải đang trách cứ cháu." Cô dặt tay Anh Nhất, "Ba cháu đã đồng ý cô đi tham gia hội người mẹ của cháu, cháu chỉ cần nói cho cô biết, cô nên chuẩn bị những thứ gì."

"Thật? !" Trên mặt nhỏ nhắn của Anh Nhất sáng lên mừng rỡ.

"Thật." Cô cũng bị lấy mừng rỡ từ bé trai, cười đến vô cùng vui vẻ.

"Thật tốt quá! Cô Tâm chỉ cần ăn mặc thật xinh đẹp tham gia là tốt."

Thật xinh đẹp? Có một chút khó khăn, bất quá, còn không đến mức rất khó khăn nhiều cô.

"Không thành vấn đề. Hiện tại, chúng ta xuống lầu ăn cơm thôi."

Hai người tay nắm tay xuống phòng ăn dưới lầu, lại nhìn thấy Nhậm Hải Khiếu rất ít hiện thân ở thời gian ăn sáng ngồi ở trước bàn ăn.

"Ba." Anh Nhất nhẹ giọng gọi.

Nhậm Hải Khiếu đứng dậy ôm con trai, sau đó để cho hân ngồi ở bên cạnh mình.

Tâm La lựa chọn ngồi ở đối diện hai cha con. Cô không có nhiều cơ hội đồng thời nhìn thấy đôi cha con này, hơn phân nửa thời gian cô chỉ có thể nhìn thấy Anh Nhất, mà Nhậm Hải Khiếu, thật sự là người làm việc và nghỉ ngơi siêu cấp không quy luật người, lại thêm xuất quỷ nhập thần, có thể nhìn thấy bọn họ đồng thời ngồi trước bàn cơm, là kinh nghiệm mới tinh.

Nhìn ra được, Anh Nhất cực kỳ kính sợ phụ thân của hân. Không phải là sợ, mà là bởi vì lòng kính trọng tự nhiên sinh ra thái độ thận trọng. Cô vẫn

không hiểu rõ lắm bọn họ chung đụng như thế nào, bây giờ nhìn lại, Nhậm Hải Khiếu giống tất cả người cha không biết nên chung đụng với con cái như thế nào, trầm mặc hơn nữa không tự ý biểu đạt, không có thăm hỏi, không có nói chuyện ngắn gọn nhưng ấm áp với nhau. Bất quá hẳn ít nhất hiểu được ôm con trai của mình, mà không phải lạnh lùng ngồi bất động, hiện tượng tốt, không phải sao?

"Anh Nhất, ba cháu đã đồng ý cô tham gia hội người mẹ, cô Tâm thật cao hứng, vì cảm ơn, cháu thay cô cho ba một cái hôn nhé."

Tâm La ăn xong bữa ăn sáng của mình, lau môi một cái, cười híp mắt đề nghị.

"Dạ." Anh Nhất chần chờ một chút, vẫn hôn xuống trên mặt ba mình. "Cảm ơn ba."

"Không cần cảm ơn." Ánh mắt lạnh lùng của Nhậm Hải Khiếu nóng lên, liếc mắt nhìn cô gái ưu nhã cười yếu ớt đối diện bàn dài, tiếp cúi đầu nói với con trai, "Nhanh chóng ăn cơm, ăn cơm xong còn đi học, chờ tối trở."

"Xin đừng chậm, tôi đi giúp Anh Nhất lấy cặp sách, trước xin lỗi không tiếp được." Tâm La viện cớ rời đi, muốn cải thiện phương thức chung đụng không kham giữa hai cha cô, không phải là chuyện một sớm một chiều, lần thứ nhất thay đổi một chút xấu cho tốt, cô cũng không vội.

Thu hồi ánh mắt thâm trầm nhìn thân hình yếu đuối đó của mình, Hải Khiếu hỏi con trai:

"Con thích cô Mật sao?"

Anh Nhất gật mạnh đầu. Cô Tâm của hắn chưa bao giờ có vẻ mặt không nhìn được, sẽ không ngại hắn trầm mặc ít nói, tính tình trưởng thành sớm, cũng sẽ không ở từ trên nói hắn là con ghê, càng sẽ không làm bộ rất thân thiết với hắn ở trước mặt cha, chuyển một cái lưng sẽ không để ý lơ đi.

"Thích bao nhiêu?"

"Con hi vọng cô Tâm luôn ở lại nhà chúng ta." Đây là khát vọng trực tiếp nhất của đứa bé nhỏ nhỏ.

"Ngộ nhớ mẹ trở lại, cô nhất định rồi đi thì sao?"

Anh Nhất do dự, mẹ và cô Tâm, thật là khó lựa chọn. Mặc dù mẹ luôn bỏ hắn xuống, đi một mình thật lâu, nhưng mẹ thỉnh thoảng sẽ ôm hắn ngủ, ngâm ca khúc dễ nghe cho hắn nghe, loại cảm giác đó, thật là ấm áp.

[1]Lam Hồ Từ (Barbe-Bleue) là truyện cổ tích do nhà văn Charles Perrault nước Pháp sáng tác. Chuyện kể rằng:

Ở một nơi có một người đàn ông rất giàu, bởi vì hắn có chòm râu màu lam, tất cả mọi người gọi hắn Lam Hồ Từ (Lam râu xanh), cũng sợ hãi lấy hắn, hắn cười rất nhiều thể từ, nhưng cuối cùng mọi người cũng không biết thể từ của hắn rốt cuộc thế nào. Có một ngày hắn cầu hôn với một cô gái trong thôn, cô gái là mỹ nữ nổi danh trong thôn, nàng yêu Lam Hồ Từ, vì vậy không doái hoài nhóm huynh trưởng phản đối mà gả cho Lam Hồ Từ. Lam Hồ Từ đối với thể từ trẻ tuổi rất tốt, hai người qua một đoạn cuộc sống ân ái.

Một ngày nào đó, Lam Hồ Từ nói với thể từ hắn muốn đi ra ngoài, giao cho thể từ một chuỗi chìa khóa, cũng giao phó nàng: "Cửa gì em cũng có thể mở, nhưng chỉ có cái cửa nhỏ nhất kia là không được mở," sau khi liền ra cửa. Nhưng thể từ ở lòng hiếu kỳ mà mở cánh cửa kia, không nghĩ đến bên trong cư nhiên treo ngược thi thể của những thể từ trước của Lam Hồ Từ, nàng sợ hãi giật mình, làm chìa khóa rơi xuống đất, dính vào máu tươi, thể nào cũng lau không hết, cuối cùng bị Lam Hồ Từ trở về phát hiện.

Lam Hồ Từ bị thể từ phản bội bắt đầu đuổi theo giết thể từ, nhưng cô gái ở nhóm huynh trưởng môn, Lam Hồ Từ ngược lại bị nhóm huynh trưởng giết, cô gái cũng kể thừa tài sản không lồ của Lam Hồ Từ, từ đó trở đi sống cuộc sống khoái lạc không tưởng được.

Truyện cổ tích này dạy rằng, lòng tò mò có thể hại chết con người, như những thể từ trước đã bị giết của Lam Hồ Từ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Hải Khiếu nâng khăn ăn lau miệng, cũng không giải quyết phiền não thay con trai. Làm con trai của Nhậm Hải Khiếu hẳn nhất định phải học được lấy hay bỏ, trên cái thế giới này không có chuyện thập toàn thập mỹ, coi như là có tiền và thể như hắn, cũng có bất đắc dĩ sâu đậm. Hắn không muốn tạo cho con trai một thế giới cổ tích, chỉ là một người không biết làm cái gì, đứa bé kia trừ có nhân nhát chấp nhất với mẹ, đối với cái gì đều không phải rất nhiệt tình. Hiện tại, cơ hội tới, hắn muốn nhìn xem Anh Nhất lựa chọn như thế nào.

"Vậy cô Tâm có thể gả cho chú Ngâm." Anh Nhất nghĩ ra một phương pháp xử lý điều hòa.

Gả cho Nhậm Thát? Hải Khiếu nhũn mày, đây coi là cái gì? Phù sa không chảy ruộng người ngoài? Con trai hấn cũng thật có chút đầu óc, vừa muốn mẹ, lại muốn giữ Mật Tâm La, nhất cử lưỡng tiện. Nhưng, Anh Nhất tình nguyện rồi, hấn cũng sẽ không cho phép.

"Con có nghĩ đến cảm thụ của chú Ngâm và cô Tâm không? Không có cảm giác yêu, sống chung một chỗ rất thống khổ." Giống như mẹ Anh Nhất và hấn.

Anh Nhất sừng sốt, không nói gì.

"Suy nghĩ một chút nữa, mẹ và cô Mật, con chỉ có thể chọn một."

Bỏ xuống một câu nói này, hấn cũng rời đi phòng ăn, không muốn truy cứu mình vì cái gì không thích nghe thấy chủ ý gom Mật Tâm La và Nhậm Thát thành một đôi.

"Nhị gia, ngài thật bảo tiểu thiếu gia lựa chọn một ở giữa các cô sao?" Chú Toàn đưa áo khoác lên trước khi hấn ra ngoài, cũng thấp giọng hỏi.

"Nó sớm muộn gì phải đổi mặt tình hình tương tự, sớm một ngày bắt đầu suy tính, sớm một ngày có tâm lý xây dựng." Ánh mắt của Hải Khiếu xa xa, "Tôi chưa bao giờ nghĩ tới lựa chọn nó cả đời, nó sớm muộn gì phải biết."

"Chỗ Tâm La —"

"Sau này hãy nói chuyện này." Hấn mặc vào áo khoác, "Nếu như tạo thành quấy nhiễu, tôi sẽ giải thích với cô."

"Tôi lại cho là cô sẽ không hỏi."

Chân bước ra ngoài của Hải Khiếu dừng một chút.

"Chú Toàn, Mật —" hấn không xác định dừng lại, cuối cùng quyết định đổi lời nói. "Tâm La là hạng người gì?"

"Nhị gia, Tâm La là hạng người gì, thời gian dù sao còn ít, chúng tôi không hiểu rõ lắm. Nhưng cô nhất định là người có chuyện xưa."

Nhậm Hải Khiếu gật đầu, ra cửa lên xe. Chú Toàn nhìn, hấn đồng ý. Tâm La, đích xác là người có chuyện xưa, chỉ không biết chuyện xưa của cô, đến tột cùng là như thế nào thôi.

Lúc sáng đưa Anh Nhất đi rồi, Tâm La trở lại gian phòng của mình, ngây ngô một lát với tủ quần áo của mình, trừ quần áo vận động vài món áo lông quần dài, cô thật không có ý phục gì được xem là xinh đẹp, càng không có quần áo để mặc ở những trường hợp long trọng. Cô khe khẽ thở dài một hơi, vẫn không tránh được phải nổi đường ray với thực tế, trốn cũng trốn không thoát. Cảm điện thoại lên, cô gọi nội tuyến tới nhà để xe.

"Tôi là Mật Tâm La, có chuyện đi ra ngoài, phiền toái năm phút sau chờ tôi ở cửa Sướng Thúy cư."

"Dạ, Mật tiểu thư."

Tâm La cúp điện thoại, thay một áo lông thỏ màu xám phối với một quần dài màu đen, mang giày thể thao đáy bằng vào, xuống lầu.

"Chú Toàn, tôi đi ra ngoài."

"Chơi vui vẻ một chút."

"Được." Tâm La ra cửa, vừa lúc dùng hết năm phút đồng hồ.

"Mật tiểu thư." Tài xế lái xe BMW màu đen, lại là Vân Thâm.

"Làm phiền anh, Vân Thâm." Tâm La ngồi lên xe, cười cái chính hấn. "Gọi tôi là Tâm La thôi."

Vân Thâm phát động máy. "Muốn đi chỗ nào?"

"Trước đưa tôi đi mua quần áo được không?"

Vân Thâm cười một cái, theo lời lái xe đưa Tâm La đến khu buôn bán, dọc theo đường đi, hấn cũng trầm mặc không nói.

Tâm La cũng không thử nói chuyện với hấn. Thị vệ trong vườn Hải Nhiên gặp cô, trước sau như một chỉ có hai loại phản ứng, gật đầu mà qua, hoặc là cười một tiếng mà qua. cô có thể cảm giác ra hấn không được tự nhiên, dù sao trong vườn Hải Nhiên, trừ cô, ngay cả người giúp việc cũng đều là nam, cho nên nàng cũng không hết sức để ý tẻ ngắt. Tại Nhậm gia, thật sự cô giống một người xâm lăng, mặc dù không đến nỗi khiến người kính mà không gần, nhưng cũng không khác lắm. Cũng may cô đối với hiện trạng nhàm chán, cũng không đáng để ý. Chính trong lòng của nàng, cũng không phải sao?

Đến khu buôn bán, đậu xe ở bãi đỗ xe, Vân Thâm cố ý muốn cùng cô đi mua đồ.

"Chỉ cần anh cuối cùng không oán trách nhằm chán gọi cứu mạng là tốt rồi." Tâm La không thể làm gì khác hơn là đi theo hấn. Trong lòng biết đây là một loại tư thái bảo vệ, mặc dù cô không cần.

Cũng may, cô không phải là cuồng mua đồ, ánh mắt cũng sẽ không xoi mói đến làm người tôi phần nộ nghiêng rằng không dứt, chọn được một áo đầm lông cừu màu tím nhạt trong tiệm Givenchy, một dây thắt lưng dài mảnh đan xen long phượng bằng bạc, sau đó chọn một đôi giày cao gót bằng da màu đen và một cái găng tay gấm làm bằng tay màu đen ở Anna Sui. Mặc tốt rồi, bỏ quần áo cũ vào túi xách ở trong tay.

Vân Thâm cố gắng trả tiền thay cô, nhưng cô đều lắc đầu cự tuyệt.

"Tôi tự mình trả, dù sao đều là chính tôi dùng. Nếu như tôi thật sự muốn ông chủ thanh toán, tự tôi nói với hấn."

Vân Thâm không tranh hơn cô, tùy cô cả thể tính tiền.

"Đi thôi, đưa tôi đến trường học của Anh Nhất."

Đi tới cửa trường học của Anh Nhất, xuống xe, Tâm La bảo Vân Thâm trở về. "Không cần chờ tôi, tôi tự mình trở về vườn Hải Nhiên."

Sau đó, cô ngẩng đầu mà bước giống nữ vương một dạng đi vào cửa trường.

"Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai?" Bảo vệ bên trong cửa ngăn cô lại.

"Tôi là người nhà của Nhậm Anh Nhất học lớp một năm thứ hai, tới tham gia hội người mẹ hôm nay." Tâm La không kiêu ngạo không tự ti.

"A, nguyên lai là Nhậm nữ sĩ, xin mời đi theo tôi." Bảo vệ hiểu sai ý, vội vàng dẫn đường phía trước.

Tâm La không có cố ý cải chính sai lầm của hấn, chỉ có chút kỳ quái, một học kỳ có ít nhất một hội người mẹ, coi như, đây là hội người mẹ lần đầu của Anh Nhất. Mà lấy thân phận địa vị của Nhậm Hải Khiếu, không có đạo lý bảo vệ trường học của con trai hấn sẽ nhận làm người. Trừ phi – cô không thích phỏng đoán của mình – mẹ Anh Nhất chưa bao giờ từng tham gia hội người mẹ của con trai mình, một lần cũng không có tham gia, thậm chí, không có ra mặt ở trường họp công khai. Cảm giác, tựa hồ là một người mẹ cực đoan không chịu trách nhiệm.

Cũng may, Anh Nhất là đứa bé ngoan, cũng không khiến người quá lo lắng. Tâm La có chút vui mừng.

Bảo vệ dẫn cô tới cửa lớp một năm thứ hai, cười cười, trở về cương vị của mình.

Tâm La hít một hơi, đi vào phòng học. Cô nhìn thấy đã có mẹ của những người bạn nhỏ khác đến, giáo viên đang trên bục giảng duy trì trật tự, gọi những người bạn nhỏ an tĩnh, liếc thấy Tâm La đi vào, chẳng qua là dùng ánh mắt ra hiệu cô tùy tiện ngồi.

Tâm La lấy chỗ ngồi ở trong những phụ huynh rồi ngồi xuống, lập tức có một vị quý phụ ăn mặc ung dung nhỏ giọng chào hỏi với cô.

"Chào cô, tôi là Thẩm Phương Tư Huệ, hàng thứ nhất chỗ ngồi thứ ba chính là con tôi."

"Chào cô, tôi là phụ huynh của Nhậm Anh Nhất." Tâm La mỉm cười.

"Nhậm Anh Nhất?" Quý phụ nhướng cao lông mày mảnh dài, hồ nghi quan sát trên dưới Tâm La. "Con trai của Nhậm Hải Khiếu? Cô là mẹ của nó?"

Tâm La cười lắc đầu.

"Tôi cũng đoán không phải. Tuổi của cô thấy thế nào cũng không sanh được con trai lớn như vậy. Hơn nữa, cô cũng không giống loại hình phụ nữ hấn thích. Theo tôi được biết, phụ nữ của hấn còn chưa có người có tư cách tới tham gia hội người mẹ của con trai hấn đâu."

Tâm La giữ vững nụ cười lễ phép, lại không thích khẩu khí của quý phụ. Phụ nữ của Nhậm Hải Khiếu, nghe vào thật sự không phải dễ làm. Hấn ưa thích loại hình gì đây? Làm cho người tôi như vậy khinh thường.

Lục tục có phụ huynh đến. Quý phụ không để ý tới Tâm La nữa, vẫn nhỏ giọng rỉ tai với người quen biết, sau đó những người đó liền dùng ánh mắt khác thường xem Tâm La, giống như cô là quái vật từ ngoài hành tinh đến.

Tâm La thờ ơ mặc họ nghị luận, phát tay đi về phái Anh Nhất đang quay đầu nhìn quanh.

Anh Nhất nhìn thấy rồi, trên mặt nở rộ nụ cười rực rỡ, lại quay đầu trở lại, ngồi thẳng thân thể, nghiêm túc nghe giáo viên nói chuyện.

Khi giáo viên thấy phụ huynh đã đến gần hết, bắt đầu giới thiệu tình huống lớp học, sau đó mời các bạn học đứng lên đọc thơ diễn cảm.

Đến phiên Anh Nhất, Tâm La quan sát hấn, phát hiện thái độ của hấn rất trầm, vẻ mặt mặc dù không sinh động hoạt bát giống những người bạn nhỏ khác, nhưng nắm giữ tiết tấu được rất tốt, thanh âm cũng trầm bổng du dương, rất có phong độ của một đại tướng.

Hấn đọc diễn cảm xong, Tâm La nhẹ nhàng vỗ tay, hấn làm tốt lắm, nên lấy được tiếng vỗ tay, đây là phần thưởng trực tiếp nhất.

Đọc diễn cảm tiết mục rồi, những người bạn nhỏ trong lớp biểu diễn một màn kịch, là Jason và bộ lông cừu vàng trong thần thoại Hy Lạp, nhìn nhóm trẻ

em nhỏ nhỏ diễn dịch chuyện xưa cổ xưa mà lại nghiêm túc như vậy, thanh âm non nớt của bọn họ cùng ngôn ngữ tay chân kết hợp với nhau, thật sự có cảm giác hết sức thú vị. Các phụ huynh đều không chút nào keo kiệt tiếng vỗ tay.

Kế tiếp, giáo viên dẫn dắt phụ huynh đi thăm bản vẽ trong phòng học, phía trên dán đầy tranh vẽ của bọn nhỏ, chủ đề là người nhà của tôi.

Mật Tâm La đảo mắt đã nhìn thấy tranh vẽ của Anh Nhất, bởi vì thật sự là rất có đặc sắc. vẽ lên, Nhậm Hải Khiếu uy nghiêm như sư tử, chú Toàn tỉ mỉ như mèo già, Nhậm Thất là báo đi săn hành tung quý bí, một cô gái diện mạo rất mơ hồ, còn có – cô. Ở trong lòng Anh Nhất, tất cả bọn họ đều là người nhà của hắn.

Cô cười, Anh Nhất nhỏ tuổi, lại mắt sáng tâm sáng rồi, so với người nào cũng thông suốt hơn, biểu đạt nguyên vẹn bản chất của mọi người ra ngoài, rất là sinh động.

"Mau xem, Vĩ Hào nhà tôi vẽ tranh tốt cỡ nào." Quý phụ đến gần Tâm La lúc trước chỉ tác phẩm của con trai mình phát ra một tiếng kêu to duyên dáng.

"Đúng vậy, công tử Thảm gia vẽ thật là đẹp." Nhất thời có người lên tiếng phụ họa.

Tâm La lặng lẽ bước đi thong thả, đi tới bên người Anh Nhất, nắm ở vai hắn, nhỏ giọng hỏi:

"Cô Tâm cảm thấy cháu đọc diễn cảm và vẽ cũng rất xuất sắc, cháu nói cho cô Tâm, muốn phần thưởng gì?"

"Muốn cái gì cũng có thể sao?" Bé trai ngửa đầu cười hỏi.

"Trong phạm vi khả năng của cô Tâm, đều có thể."

"Cháu muốn –"

Anh Nhất còn chưa kịp nói nguyện vọng, giáo viên đã cho gọi các bạn nhỏ tập hợp.

Tâm La ra hiệu hắn đi tập hợp trước. "Có yêu cầu gì, khuya về nhà lúc hãy nói."

Hội người mẹ giải tán, Tâm La đi ra trường học, liếc mắt liền nhìn thấy Vân Thâm chậm rãi lái xe tới, dừng ở trước mặt cô.

"Vân Thâm, anh vẫn chờ ở chỗ này?" Cô ngoài ý muốn.

"Chức trách." Hắn lạnh nhạt giải thích.

Tâm La lắc đầu, ngồi lên xe. Thoạt nhìn, nam nhân trong vườn Hải Nhiên đều là tính khí cứng rắn, không biết biến thông. Cô tự lẩm bầm.

Trở lại vườn Hải Nhiên, cô cảm ơn Vân Thâm, nắm bọc quần áo cũ của mình lên, đi vào Sướng Thúy cư. Mới vào cửa, cô liền thăm thấy Nhậm Thất và một người đàn ông tuấn lãng trẻ tuổi ngồi ở trên sofa phòng khách tán gẫu. Hai người phát hiện sự xuất hiện của cô, cũng đứng lên.

"Nhậm Thất, Sướng Thúy cư này, lúc nào thì ẩn dấu một vị mỹ nhân như vậy, sao tôi không biết?" Ánh mắt Đông Trầm sáng lên, hỏi liên tục không ngừng.

"Vị này là bảo mẫu của tiểu thiếu gia, Mật tiểu thư." Nhậm Thất từ trong tươi đẹp phục hồi tinh thần lại. Thì ra Mật Tâm La không phải là thật bình thường, chẳng qua là cô vẫn không có biểu diễn về đẹp của mình mà thôi. Trên thực tế, trải qua một phen ăn mặc tỉ mỉ rồi, cô chói mắt làm cho người khác ngạc nhiên. Xem ra người cần y trang (ăn mặc), Phật cần kim trang vẫn là có đạo lý.

"Ra là một vị giai nhân, sớm biết như thế, tôi đã sớm qua nhà thăm hỏi." Đông Trầm như thật như giả nhướn người lên, cầm tay Tâm La, nhẹ nhàng hôn xuống, cũng không chịu buông lỏng ra. "Cho tôi tự giới thiệu mình, tôi là Đông Trầm, là bạn tốt của Mặc Nhị, đồng đảng."

"Đông thiếu!" Nhậm Thất không thể không lên tiếng nhắc nhở Đông Trầm đừng thi triển sức quyến rũ Đông thị nổi tiếng trước mắt hắn.

"Đông thiếu, chào ngài." Tâm La đứng díp xoay cổ tay một cái, thoát khỏi tay của hắn. "Rất xin lỗi đêm qua tôi ngủ không ngon, buổi sáng lại ra ngoài đi dạo phố, mất đang một mõi, muốn lên lầu ngủ bù."

"Đó là dĩ nhiên, mỹ nhân xuân ngủ, đúng lúc. Chúng ta buổi tối gặp."

Nhậm Thất không chịu nổi lắc đầu, thật may Mật tiểu thư là người kỳ lạ, trong vườn Hải Nhiên từ trên xuống dưới, không có một người đàn ông vào tới mắt của cô, chỉ sợ Đông thiếu phong lưu thành tánh cũng không thể. Bằng không, ch thêm một cô gái bị Đông thiếu đã thương tâm.

"Có cá tính, tôi thích." Biểu tình của Đông Trầm bất cần đời, nhưng giọng nói lại nghiêm túc.

"Cô gái nào cậu không thích? Ở trong mắt cậu, mọi người đều có cá tính." Nhậm Thất và hán trời sanh không hợp nhau, hoàn toàn không có cùng lớp.

"Cô khác. Đại danh của tôi, báo ra, người phụ nữ nào không biết? Chưa từng thấy cũng đã nghe nói qua, ít nhiều cũng sẽ ngưỡng mộ chút chứ? Cô hoàn toàn không có phản ứng, ngay cả ánh mắt cũng không có thay đổi. Tôi khẳng định, cô không phải là thật không biết tôi."

"Thì thế nào? Hoa danh của cậu sớm ở bên ngoài, bị cậu nắm tay đủ hạng người, cái dạng gì chưa? Có chút đầu óc, cũng hiểu phải giữ một khoảng cách với cậu, huống chi Mật tiểu thư là người có đủ tài trí và lý tình, mới sẽ không mắc mưu của cậu." Nhậm Thất không cho là đúng liếc mắt.

"Nhậm Thất, cậu không phải là coi trọng cô chứ?" Đông Trầm ngạc nhiên để mắt sát vào Nhậm Thất hỏi.

"Tôi mới không giống cậu, thấy một yêu một." Mặt của Nhậm Thất không thể cảm giác đỏ lên.

"Đừng thẹn thùng, mau từ thực cung khai, cậu có phải thật yêu cô hay không?" Đông Trầm quần quít chặt sát hân.

"Hải Ngâm yêu người nào?" Nhậm Hải Khiếu từ công ty trở lại, chỉ kịp nghe lời nói đuôi của Đông Trầm.

"Ha, Nhị gia tới vừa đúng, giúp tôi bức cung, hỏi Nhậm Thất có yêu mỹ nữ bảo mẫu trong nhà không!"

Mỹ nữ bảo mẫu? Ánh mắt thâm thúy của Hải Khiếu quét về phía Nhậm Thất, Nhậm Thất nhún vai, ý bảo không để ý tới Đông Trầm đang nói hươu nói vượn cái gì.

"Nhưng, như đã nói qua, hôm nay tôi mới phát giác, bảo mẫu anh mời thật sự là vị mỹ nữ. Ngày đó chỉ lưu tâm tới thân thủ của cô, không nghĩ tới trang phục tỉ mỉ, mặc dù còn chưa đủ để lấy nghiêng nước nghiêng thành, cũng đã xinh đẹp vô song." Đông Trầm vỗ vỗ cằm, nhướn lông mày nói.

"Là – sao?" Giọng vốn là trầm thấp của Hải Khiếu trong nháy mắt lại lạnh mấy phần, người trong phòng khách tức khắc giống như đặt mình trong ở Xibia. "Đông Trầm, thu hồi về mặt đăm chiêu của cậu, bất kể cậu trêu chọc bao nhiêu phụ nữ bên ngoài, nhưng ở trong vườn Hải Nhiên, cậu tốt nhất thu lại hoa tâm và phong lưu của cậu."

Đông Trầm thú vị nhìn về mặt âm trầm của hân, không sợ chết tiếp tục khiêu khích.

"Nếu như tôi thật thích, muốn theo đuổi Tâm La bảo bối thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Hải Khiếu yên lặng một lát, thỉnh linh nở nụ cười, đưa tay vỗ vỗ bả vai Đông Trầm.

"Cậu không ngại thì thử một lần, tôi vô cùng mong đợi."

Đông Trầm tròn mắt hốc hốc, đây là phản ứng gì? Không những không ngăn cản, còn khích lệ hân thử một lần.

"Đông thiếu cậu thăm. Lúc này cậu thật chọc giận Nhị gia rồi." Nhậm Thất đã có gần mười năm không thấy biểu tình khủng bố như vậy của Nhị gia, coi như là một vài việc đưa đến chuyện bên trong huynh đệ Diêm Tuyền chín năm trước, Nhị gia cũng chỉ là lạnh lùng dừng dừng. Không nghĩ tới, đã cách nhiều năm, nụ cười kinh khủng nhất lúc tuổi trẻ khinh cuồng, bởi vì một bảo mẫu mà xuất hiện lần nữa. Hân có dự cảm tương lai sẽ rất bận rộn.

"Có ý tứ gì?" Lần đầu tiên Đông Trầm cảm thấy mình chơi quá.

"Cậu đừng tưởng rằng những năm này Nhị gia tu thân dưỡng tính, coi hân như là con mèo nhỏ hiền dịu, vậy cậu sai mười phần. Nhị gia là con sư tử hung mãnh, cậu ở trên địa bàn của hân, vật nơi này đều là hân sở hữu, trước hân lười biếng mặc cho cậu càn quấy, là bởi vì cậu chưa chạm đến móng vuốt của hân. Nhưng bây giờ, cậu cứ tỉnh hân."

"Sao nghe vào giống tôi đã quấy rầy một con quái vật?" Da đầu Đông Trầm tê dại sờ sờ cằm của mình.

"Cũng gần như thế." Khóe miệng Nhậm Thất co quắp, "Đông thiếu, ngài tự lo thân thật tốt, tự mình bảo trọng. Thủ đoạn của nhị gia, tôi sợ ngài không chịu nổi."

Nhìn bóng lưng rung rung rồi đi của Nhậm Thất, Đông Trầm có loại cảm giác kỳ quái là mình bị lừa. Hân quay đầu hỏi lão quản gia.

"Chú Toàn, mới vừa rồi có phải Nhậm Thất đang cười hay không?"

Trên khuôn mặt già nua của chú Toàn hiện lên nụ cười sâu xa.

"Đông thiếu, cảm ơn cậu." Nói xong, lão quản gia cũng bước đi thông thả, bỏ lại Đông Trầm đầu đầy mê hoặc.

Hải Khiếu trở lại gian phòng của mình, bỏ đi áo khoác, nằm ở trên giường. Hân có chút kinh ngạc tại sao mình sẽ xung động như vậy, thiếu chút nữa liền bị Đông Trầm chọc giận. Từ sớm hân đã biết Đông Trầm tò mò với Tâm La, theo lý hân không nên có cảm giác không thoải mái thế này, nhưng khi

Đồng Trầm ngã ngón khen ngợi Tâm La xinh đẹp, không đứng đắn nói muốn theo đuổi cô thì phản ứng trực giác nhất của hấn lại là muốn ném Đồng Trầm ra.

Bất tri bất giác, hấn cũng bị Mật Tâm La đầu độc sao? Nhưng cô rõ ràng chỉ an phận bảo mẫu của cô, thỉnh thoảng miệng mồm lạnh lợi một phen, chưa từng có ý hấp dẫn hấn. Hấn lắc đầu tự giễu, hoặc là đàn ông đều thật đê tiện? Phụ nữ tự đưa tới cửa, mặc dù không có liên tục không ngừng né tránh, trong lòng cũng sẽ không nghiêm túc coi trọng. Ngược lại nếu không đề ý lơ đi, lại liều mạng theo đuổi? Hấn cũng không biết. Chẳng qua cho dù ở trong năm tháng xuân phong đắc ý (công việc thuận lợi) tuổi trẻ khinh cuồng nhất của hấn, cũng không có người phụ nữ nào có thể nhẹ nhàng dễ dàng ảnh hưởng đến hấn giống Tâm La.

Hấn đối với mình khá thành thực, không thể phủ nhận hấn thương thức Mật Tâm La, ngày càng chung đụng, càng làm cho hấn phát hiện ưu điểm của cô, trí khôn, dũng khí, nghị lực, ưu nhã, tinh táo, còn có kiên nhẫn. cô là một người nữ không tầm thường.

Nhưng mà, mặc dù Nhậm gia đã dần dần đem trọng tâm sự nghiệp chuyển dời đến trên kinh doanh hợp pháp, nhưng dù sao từng đứng đầu trong hai giới hắc bạch, ít nhiều có mấy kẻ thù. Hiện nay bọn họ yên ổn bận rộn sinh sống, đều là con em Nhậm gia dùng tánh mạng đổi lấy, hấn không thể bảo đảm mưa gió sẽ không nổi lên lại, như vậy hấn vẫn chỉ thích hợp làm một người lạnh tình.

Lý trí và tình cảm, thật là bối rối! Hấn than nhẹ một tiếng, chín năm trước hấn đã biết rồi, không phải sao?

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, hấn nhận nghe.

"Nhị gia, tôi là Vân Lăng, tiểu thiếu gia có cái gì không đúng, tựa hồ đã đánh nhau với người ta."

"tôi biết." Hấn cúp điện thoại, liền nghe được một tiếng sập cửa không lồ.

Hải Khiếu cau mày, Anh Nhất là con hấn, mặc dù buồn buồn không mấy nói chuyện, nhưng rất hiểu biết lễ phép, chưa bao giờ dùng phương thức nguyên thủy mà gây thơ như vậy biểu đạt sự phẫn nộ của hấn. Hơn nữa, buổi sáng còn tốt, sao tan học trở về đã thay đổi thành trâu đầu (con trâu trong trò đầu trâu, chọi trâu) rồi?

Từ trên giường đứng dậy, hấn đang chuẩn bị đến phòng của Anh Nhất xem cho ra lẽ, lại nghe thấy tiếng gõ cửa hơi nhỏ, là thanh âm ôn hòa của Tâm La đang hỏi ý:

"Anh Nhất, cô Tâm có thể vào không?"

Kế tiếp, hấn nghe được cửa bên cạnh mở ra lại đóng lại, hấn suy nghĩ một chút, xuống lầu vào mật thất thư phòng, điều tra hình ảnh ở phòng con trai, lẳng lặng quan sát lắng nghe.

"Anh Nhất, tại sao phát giận?" Tâm La cũng chỉ hỏi thế này, bởi vì cô nhìn thấy vết thương trên mu bàn tay của Anh Nhất đang cúi đầu, làm như bẻ tay với người mà tạo ra, vội vàng ngồi xổm người xuống, nâng tay của hấn, ôn nhu nhẹ nhàng vuốt ve.

"Những vết thương này, là bởi vì bạn bè đánh nhau mà có sao? Có đáng nổi đối thù?"

"Cô Tâm, tại sao cô không hỏi nguyên nhân cháu đánh nhau?" Anh Nhất nghi hoặc ngẩng đầu hỏi ngược lại, bình thường người lớn dưới tình huống này không phải là đều hỏi tại sao hoặc có đau hay không sao? Nhưng cô Tâm lại chỉ quan tâm hấn thắng hay thua.

Tâm La mỉm cười ôm bé trai đang nghi hoặc vào trong ngực, giải thích cho hấn.

"Giữa những người bạn nhỏ nổi lên tranh chấp, là chuyện thật bình thường. Với lại, làm cho Anh Nhất bình tĩnh như vậy động thủ đánh nhau với người, chắc là đối phương chọc giận cháu mới đúng, nếu không, cháu nhất định cũng không thêm đề ý đối phương, xoay người đi ra ngoài."

Anh Nhất gật đầu, cô Tâm thật hiểu hấn, cô nói hoàn toàn đúng với sự thật.

"Chúng ta bỏ qua một bên nguyên nhân không nói, nếu đánh đã đánh, da thịt bị đau, tự nhiên phải hỏi thắng thua. Một vị chú bác trong vườn Hải Nhiên tùy tiện đứng ra, đều là cao thủ hạng nhất, tại sao Anh Nhất có thể bại bởi người khác?" Tâm La nhéo mũi bé trai một cái.

"Còn chưa có đánh xong, giáo viên đã tách tụi cháu ra." Lời còn tiếc hận.

"Cháu thật tiếc không thể phân cao thấp?" Cô nhìn đứa trẻ cường tự đề nén tức giận.

Anh Nhất lắc đầu. "Cháu chỉ là ghét hấn nói cháu không có mẹ, phải gọi người giúp việc trong nhà thay thế tham gia hội người mẹ, còn nói mẹ không quan tâm cháu."

Tâm La gật đầu, lời như vậy, đúng là sẽ khiến trẻ em mất đi lý trí, truy cứu tới, người khiêu khích trước kém nhất.

"Anh Nhất, về sau nhớ không nên xung động, được không? Người khác nói cháu không có mẹ hoặc là mẹ không nhớ cháu, chính là muốn thấy bộ dạng cháu thương tâm khổ sở, vô luận cháu tức giận đánh chửi hoặc là khổ sở hối tiếc khóc thút thít, vậy đối thủ của cháu cũng đạt tới mục đích. Hấn đã làm cháu đau khổ. Càng như vậy, càng phải tỉnh táo bình tĩnh, phải cười thông dong rực rỡ hơn đối phương. Thay vì bị kẻ địch công kích mà thương tâm thống khổ, không bằng trôi qua tốt hơn so với đối phương, sống kiên cường hơn. Hấn đã kích cũng không đến phiên cháu, không thú vị rồi, tự nhiên cũng bỏ qua. Cô Tâm không dạy cháu mặc cho người khác khi dễ, dĩ nhiên phải trả tay! Nhưng, phải nhanh chóng mà có lực, trước quan sát hấn, phát hiện

nhược điểm của hấn, một kích cuối cùng liền trúng. Cô Tâm không muốn ở lúc cháu đánh không lại còn cứng đối cứng với người, thời điểm tình thế bất lợi, sinh mạng phải suy tính đầu tiên. Trên cái thế giới này, không có anh hùng không chết." Tâm La không lo bé nghe không hiểu, bé quá thông minh quá trưởng thành sớm. Nhưng dù sao cũng còn con nít, vẫn có nhược điểm của bé.

"Tin tưởng mình, tăng cường mình, rèn luyện mình, hiểu rõ mình, tiến tới chỉ là mình. Anh Nhất, đây là đề nghị tốt nhất cô Tâm có thể cho cháu. Việc hôm nay, chẳng qua là một lần trong vô số lần chiến đấu trong đời cháu, nếu như một câu đơn giản, mà có thể khiến cho cháu thất lễ, còn có cái gì không thể thương tổn cháu? Trốn khóc hoặc là mất đi lý trí đánh nhau đều không thích hợp cháu. Vận dụng trí tuệ của cháu, kết hợp tất cả kỹ năng cháu học được, ưu nhả thủ thắng, mới là cháu cần làm."

Anh Nhất yên lặng nghĩ một lát, thương tâm tức giận trong mắt to từ từ rút đi, thay vào đó, là cơ trí như vương giả dần dần tỉnh lại.

"Cô Tâm, bây giờ cháu còn chưa hoàn toàn làm được trình độ như lời cô nói, nhưng, cháu nghĩ cháu hiểu nên làm như thế nào."

"Vậy thì tốt." Cô cười lên, dặt tay của bé vào phòng tắm rửa mặt thay quần áo. "Nhớ, về sau đừng đánh nhau, điều này thật sự là cử chỉ rất không lễ phép."

Anh Nhất nghe, cười ha ha, vòng một vòng, cô Tâm vẫn dạy dỗ hấn.

Hải Khiếu nghe vào hết lời nói của bọn họ, hấn lặng lẽ trở về trong phòng của mình. Hấn cũng không phải là một người cha tốt, đối thoại như vừa rồi, từ sớm đã nên do hấn tiến hành với con trai, nhưng hấn dù sao vẫn sơ sót, giờ này ngày này, hấn mới phát giác, Anh Nhất trưởng thành sớm mà an tĩnh, trong lòng vẫn là có lưu bóng ma. Nhưng cuối cùng cũng không muộn, Mật Tâm La làm chuyện hấn nên làm thay hấn, ở trước khi tình huống trở nên không thể thu thập.

Hấn nhàn nhạt nói với mình ở trong lòng, người rốt cục làm đúng một chuyện, lựa chọn Mật Tâm La làm bảo mẫu của Anh Nhất. Sự tồn tại của cô, trung hòa không khí quá mức dương cương trong vườn Hải Nhiên, mang cho Anh Nhất quan tâm tựa như tình thương của mẹ.

Không, người chẳng qua là tìm lý do thuyết phục mình ảnh hưởng của cô chỉ nhằm vào Anh Nhất, mà không bao gồm người. Lý trí của hấn phản bác.

Cơm nước xong, Hải Khiếu gọi Nhậm Thất vào thư phòng đàm luận việc công, Đông Trầm không mời tự vào, quyết ý không để Nhậm Thất sống tốt.

"Tôi nay Anh Nhất nhìn qua rất vui vẻ, khẩu vị cũng cực tốt." Đông Trầm rành rang ngồi ở trên sô pha, ý định vẫn vây quanh tình cảnh lúc bữa tối. "Nhị gia, anh không cảm thấy Anh Nhất quá mức nhanh chóng lệ thuộc vào bảo mẫu của hấn sao?"

"Đông thiếu, buổi chiều ngài mới nói ngài cảm thấy Mật tiểu thư xinh đẹp vô song, mà đứa trẻ trời sanh đối với vật xinh đẹp rất dễ nhận." Nhậm Thất lạnh lùng tiếp lời, "Không thấy tiểu thiếu gia đeo cậu như thế, có thể thấy được sức quyến rũ của cậu không bằng Mật tiểu thư."

Hải Khiếu vui đầu xử lý văn kiện trong tay, không muốn đề ý tới khẩu chiến giữa hai người.

Nhưng có tình, Đông Trầm thật có bản lĩnh khiến chuyện đơn giản nhất thành một chủ đề biện luận không rõ.

"Chẳng lẽ các cậu không cảm thấy kỳ quái sao? Một người phụ nữ có trình độ học vấn cao cùng với mỹ lệ, bỏ công việc thật tốt không làm, cố ý chạy đến trong vườn Hải Nhiên làm bảo mẫu cũng thôi, lại vẫn không có bất kỳ hoạt động riêng, cuộc sống như một ông tăng khổ hạnh, rất kỳ quái."

"Đông thiếu, ngài thật không phải là Đông thiếu phong lưu, ngài nên đi viết tiểu thuyết suy luận." Nhậm Thất không nhìn được trợn trắng mắt.

"Chẳng lẽ các cậu không cho là cô có mục đích khác mới đến gần Nhị gia và Anh Nhất sao?" Đông Trầm càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể, "Trước lưng lạc Anh Nhất, tiếp quyến rũ Nhị gia, khiến các người cúi đầu nghe theo cô, nói gì nghe nấy. Kết quả là, Nhậm gia mất danh, thời đại của Võ Tắc Thiên lại tới."

"Vừa rồi tôi nói sai rồi, hiện tại sửa chữa. Đông thiếu ngài nên đi viết án oán nhà giàu có." Nhậm Thất ngay cả khí lực trợn trắng mắt cũng tiết kiệm.

Hải Khiếu bị đối thoại của hai người bọn họ chọc cho phiền lòng, nhẹ nhàng vỗ bàn, thanh âm mặc dù không lớn, cũng lập tức khiến cho hai người đang lấy cãi nhau làm thú vui yên tĩnh trở lại.

"Còn không chuyên tâm?" Hấn hỏi, thanh âm không giận mà uy.

"Vâng" Nhậm Thất vội vàng nâng văn kiện bên tay lên. "Hợp đồng của Tập đoàn Hành Viễn với một công ty bảo an đã đến thời hạn, cố ý hợp tác với Nhậm thị. Dự án thu mua Hoa Hải đã soạn hợp đồng, chỉ cần hai bên không có dị nghị, là có thể ký kết hiệp ước chính thức. Còn có tập đoàn Thiên Vương hi vọng có bảo an của Nhậm thị ra mặt bảo vệ một nhóm vật triển lãm, toàn bộ là Tổng sử trân quý."

Đông Trầm nghe vậy, huyết sáo một hơi, buồn bán lớn!

Tập đoàn Thiên Vương? Hải Khiếu lấy mắt kiếng xuống, nhìn về Nhậm Thất.

"Thiên vương, là Tâm La—" hấn muốn xác nhận.

"Đúng vậy, lúc trước cha mẹ của Mật tiểu thư đảm nhiệm quản sự trong nhà của Vương lạc Hành - tổng giám đốc Thiên Vương." Nhậm Thất lập tức hiểu ý. "Ca nhà Mật tiểu thư rất được Vương gia chiều chuộng, ngay cả sau khi cha mẹ Mật tiểu thư qua đời vì tai nạn, Vương gia vẫn ra tiền cho Mật tiểu

thư hoàn thành việc học đại học. Cũng coi là hết lòng quan tâm giúp đỡ."

"Nghe cũng không phải nhà vì tiền bất nhân." Đông Trầm phát biểu cảm nghĩ.

Thật là như vậy phải không? Vậy tại sao lúc gần tối, lời của Tâm La nói với Anh Nhát, lại dường như là cô đã từng bị đối đãi tương tự như vậy? Vương gia, tại sao hậu đãi ba người Mật gia như vậy? Hai tay Hải Khiếu chống cằm, lâm vào trầm tư.

Nhậm Thất và Đông Trầm nhìn nhau. Nhị gia rất để ý Mật Tâm La.

"Người nào đang thương thuyết với Thiên Vương?" Hải Khiếu thả tay xuống, đóng văn kiện lại.

"Vân Lưu và Phong Diệm." Nhậm Thất lựa ra một phần trong rất nhiều văn kiện đưa lên.

"Đi nói cho bọn họ biết, tôi tự mình nhận." Hải Khiếu từ sau cái bàn đứng lên. "Hôm nay liền đến nơi này thôi."

"Dạ, Nhị gia." Nhậm Thất khom người, cùng Đông Trầm đưa Hải Khiếu rời đi thư phòng.

"Nhậm Thất, hắn không phải thật muốn ra mặt chứ?" Đông Trầm hoài nghi hỏi.

"Ngài nghe Nhị gia nói đùa lúc nào?" Nhậm Thất kéo Đông Trầm chạy ra ngoài, "Đêm, Đông thiếu ngài cũng nên trở về."

"Cậu đuổi tôi đi? !" Đông Trầm không thể tin la lên.

"Nhị gia cũng không giữ ngài qua đêm."

"Nhậm Thất chết tiệt, cậu nhớ kỹ cho tôi, một ngày kia tôi muốn cho gương mặt của cậu đẹp mắt!" Đông Trầm khoa trương tựa như ác thiếu cường đoạt dân nữ, chỉ ở chớp mũi Nhậm Thất.

"Tiểu nhân mới mong chờ." Nhậm Thất vẫn là bộ dạng tám gió thổi khònh động.

"Chú Toàn, Nhậm Thất khi dễ tôi." Đông Trầm vừa chạy ra ngoài, vừa tổ khổ với lão quản gia đứng cạnh cửa tiền khác.

"Cậu không khi dễ tiểu Thất đã rất may, chẳng qua là, đừng đùa qua lửa, về sau khó có thể dọn dẹp." Lão quản gia cười ha ha phát tay bước đi thông thả. Xem ra, mùa xuân trong vườn Nhậm gia tới rồi. Nhìn kia, cảnh tượng náo nhiệt cỡ nào, lão gia, người phải phù hộ Nhị gia, để cho hắn nắm chặt mùa xuân chân chính này, ngàn vạn đừng bỏ qua.

Đông Trầm như có điều suy nghĩ quay đầu lại liếc mắt nhìn chú Toàn, mỉm cười đi ra Sướng Thúy cư, mặt mày cúi xuống che lại ánh mắt quý dị của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Dần dần biết

Tâm La ngồi trên khăn trải trên thảm cỏ, mang sách, lười biếng dựa vào một gốc cây ngô đồng khô. Kể từ lần trước bị Vân Trạch làm bị thương nhẹ rồi, Nhậm Hải Khiếu liền cấm đoán thị vệ Nhậm gia đầu với cô, cô cũng không có bước vào sân tập nữa bước. Khi Anh Nhát đi học, cô chỉ có thể tìm chút chuyện để làm. Hôm nay trời trong nắng ấm, chính là ngày đẹp giữa xuân, cô ở trong vườn hoa sức sống dồi dào của vườn Hải Nhiên, trộm qua thời gian rảnh rỗi của mình.

Chú Toàn biết cô muốn dạo chơi ở trong vườn hoa, đặc biệt chuẩn bị ít bánh ngọt cho cô.

"Tâm La, cháu cứ thoải mái chơi trong vườn."

"Chú Toàn, tới vườn Hải Nhiên, cháu cơ hồ thành người rồi rãnh mười ngón tay không dính nước mùa xuân, ngay cả ngài cũng khích lệ cháu chơi, chỉ sợ cháu thật sự quên mình tới làm cái gì." Cô cười nhận lấy ý tốt của cụ ông, có chút ngượng ngùng.

"Lúc tiểu thiếu gia nghỉ, cháu có thể chơi với cậu ấy. Vườn thú, sân chơi, công viên nước. . . Nhị gia bận rộn, không thể mang tiểu thiếu gia đi, tiểu thiếu gia lại là đứa trẻ hiểu chuyện, cho tới bây giờ cũng không mở miệng yêu cầu Nhị gia. Chúng ta là người làm, ai có chức nấy, càng thêm không thể nào chơi đùa cùng tiểu thiếu gia. Cháu là bảo mẫu của tiểu thiếu gia, lại có nhiều thời gian, để cháu mang cậu ấy du ngoạn chung quanh, dĩ nhiên là khá hơn nhiều."

Tâm La nhìn trí khôn tích lũy nhiều năm tháng trong mắt cụ ông, trái tim động đập một chút.

Thật sự là sai lầm của cô, câu nệ thân phận bảo mẫu mà quên mất Anh Nhát cần gì, hần dù sao chỉ là đứa trẻ tám tuổi, trưởng thành ngoan ngoãn cỡ

nào, cũng vẫn là đứa trẻ không thiếu được khát vọng?

"Chú Toàn, cảm ơn ngài. Nghe ngài nói chuyện, chân chính làm cháu hiểu ra."

"Vậy sao? Ta từng nói cái gì sao?" Cụ ông cười cười đi ra.

Tâm La ở trên cỏ một mình hưởng thụ ánh xuân tốt đẹp nhất.

Ánh mặt trời nhân nhật vẩy vào trên người cô, tạo nên ánh vàng xinh đẹp vẩy quanh thân cô, tựa như nữ thần mùa xuân lén xuống nhân gian nghỉ ngơi.

Nhậm Hải Khiếu nhìn vào trong mắt, chính là cảnh sắc thật nhân nhã. Hắn đứng nhìn ở xa xa một lát, mới chậm rãi đến gần người trên cỏ.

"Ánh xuân tuyệt đẹp, trộm qua lúc rảnh, đều là chuyện vui vẻ trong đời. Tâm La, cô thật rất biết hưởng thụ cuộc sống." Hắn nhạo báng Tâm La đang ở trong thời gian an nhàn.

Tâm La ngẩng đầu nhìn Hải Khiếu, không nhìn được khe nheo mắt, từ góc độ của cô nhìn hắn mặc nguyên bộ tây trang màu xám tro, anh tuấn tiêu sái gần như nguy hiểm tà ác.

"Từ lúc vào vườn Hải Nhiên, mới hiểu được nguyên lai cuộc sống có thể trôi qua như vậy." Cô để sách trong tay xuống, chần chờ một chút, chỉ chỉ khăn trải. "Nhị gia có muốn ngồi một lát hay không?"

Hải Khiếu cúi người nhìn cô mấy giây, sau đó nhún mảy, đây là lần đầu tiên từ sau khi cô vào Nhậm gia, chủ động mở miệng thân cận hắn. Không – nói thân cận còn ngại sớm, cô chỉ là mời hắn ngồi chung, nhưng, đã là tiền bộ rất lớn.

"Tại sao không?" Hắn ngồi ở bên cạnh của cô, hoàn toàn không quan tâm tây trang may tay đắt giá trên người.

Tâm La không phải không kinh ngạc. Cô chỉ là từ lễ phép, nhưng hắn lại thả xuống đáng vẻ, ủy khuất mình ngồi ở trên khăn trải trên cỏ. Đây quyết không là Nhậm Hải Khiếu trong ấn tượng của cô.

Hải Khiếu nhìn về mặt ngạc nhiên chợt lóe rồi biến mất của cô, tâm tình lại thật tốt. Cô nguyên lai cũng là có biểu tình bình tĩnh ở ngoài, hắn cười.

"Vậy – muốn ăn chút bánh ngọt?" Cô chỉ chỉ ít bánh ngọt ở trong đĩa.

"Xem ra ăn thật ngon." Hắn nhặt lên một cái cookie, bỏ vào trong miệng, lập tức bị hương nồng ngon của nó hấp dẫn. "Ồ, delicious."

"Mượn hoa hiến Phật thôi." Tâm La cũng ăn một cái. "Là chú Tian2 chuẩn bị. Hắn quả là ông già Noel, đây quả thực là quà tốt nhất tôi có thể tưởng tượng."

"Cũng không thấy há chuẩn bị bánh ngọt cho ta." Hắn lườm bâu, đồng thời lại giải quyết một cái chocolate cookie.

Tâm La không nhìn được bị khẩu khí oán giận của hắn chọc cười.

"Nhị gia không có thói quen ăn bánh ngọt, tự nhiên chú Toàn cũng sẽ không cố ý chuẩn bị cho ngài." Cô đẩy cả đĩa bánh ngọt tới trong tầm tay hắn. "Sau khi Anh Nhất làm bài xong tôi và cậu ấy thỉnh thoảng sẽ nghĩ ăn cái gì, dần dần dường thành thói quen."

Hắn có chút ngoài ý muốn vì phản ứng của cô, cô là một tồn tại đặc biệt. Vườn Hải Nhiên từ chuyện chín năm trước, cũng rất ít có phái nữ tiến vào chiếm giữ. Lần này bởi vì Anh Nhất mà phá lệ, lại không nghĩ rằng, để hắn phát hiện một cô gái kỳ lạ như vậy. Ngồi ở bên cạnh cô, hắn lại có thể hoàn toàn buông lỏng, hoàn toàn không suy tính tình cảnh của mình, chỉ muốn ngồi chơi như vậy, nghe cô dùng thanh âm ưu nhã không chút để ý nói chuyện với hắn.

"Nếu như tôi muốn mang Anh Nhất đi ra ngoài, không biết Nhị gia có cho phép không?" cô ngửa ra sau, mái tóc dài nhẹ nhàng tựa vào trên cây khô.

Đi ra ngoài? Hắn thu hồi tâm tình nhân tân, nhún lông mày.

"Tại sao? Anh Nhất cần cùng cô đi ra ngoài sao?"

"Uh, khí trời tốt như vậy, tôi và Anh Nhất đến trong công viên ăn cơm dã ngoại, hóng gió một chút, câu cá. Hoặc là còn có thể chơi trò khác, tạm thời còn chưa nghĩ đến." Khẩu khí của cô không đổi, không chút nào bị thái độ lạnh lùng trong nháy mắt của hắn ảnh hưởng.

"Nhưng nếu tôi phản đối, cô có thể làm gì khác hơn là nhún nhún vai bảo chỉ có thể khiến Anh Nhất thất vọng?" Hắn tò mò cô đáp lại như thế nào.

Nhưng lần này cô không có, cô nhìn chăm chú vào mắt của hắn, không sợ hãi chút nào.

"Tôi tuyệt đối không có ý hỏi chuyện nhà của Nhị gia, nhưng, nếu ngài mời tôi đảm nhiệm bảo mẫu của Anh Nhất, tôi tự nhiên có trách nhiệm để cho cuộc sống của cậu ấy ở trong sự chăm sóc của mình được vui vẻ như ý. Cuối cùng, cậu ấy thật ra chỉ thiếu hụt một hoàn cảnh bình thường thôi, bé trai tám tuổi muốn, là chú ý của cha mẹ và vui vẻ với bạn bè. Những thứ này, không phải bỏ tiền ra là có thể giải quyết."

Hải Khiếu không chút để ý đứng lên, vuốt nếp nhăn trên quần.

"Xem ra, cô tuyệt không lo lắng cho tình cảnh của mình, không lo lắng tôi sẽ đuổi việc cô, hả? Cô chưa bao giờ lo lắng chọc giận tôi, là bởi vì cô không rõ tôi là ai."

"Nhị gia, ngài là người nào, đối với tôi không có bất kỳ ảnh hưởng. Anh Nhất vui vẻ sung sướng mới là điều tôi quan tâm." Cô vẫn giữ vững giọng nói ôn hòa bình tĩnh.

Hắn trầm giọng nở nụ cười, cô thật khác người rất nhiều! Trả lời thẳng thắn như vậy, tự ái phái nam của hắn cơ hồ bị thương.

"Cô nói thật chính xác, chuyện này là sơ sót của tôi. Cuối tuần này, tôi sẽ rút thời gian đi cùng các người."

Nói xong, hắn khẽ khom người chào cô, sau đó xoay người sải bước rời đi.

Đề lại Tâm La ngây ngốc nhớ lại câu nói cuối cùng của hắn.

Tôi sẽ rút thời gian đi cùng các người.

Hồi lâu sau, tiếng cười trong sáng của cô nhộn nhạo lên trong vườn Hải Nhiên.

Buổi tối, Hải Khiếu cùng ăn cơm với con trai đã lâu không gặp, Tâm La lại dùng bữa tối trong phòng của mình.

Anh Nhất có chút lo lắng.

"Ba, tại sao cô Tâm không xuống dưới dùng cơm? Cô không phải bị thương như lần trước chứ?"

Hải Khiếu nhìn về phía chú Toàn. Chú Toàn lắc đầu, bày tỏ ông cũng không rõ lắm.

"Buổi chiều sau khi Mật tiểu thư trở về phòng liền không ra ngoài." Nhậm Thất lạnh lùng cộng thêm chú thích.

Nhìn con trai không yên lòng, bộ dạng ăn không biết ngon, Hải Khiếu đẩy bữa ăn tối trước mặt mình ra, đột nhiên đứng dậy.

"Nhị gia?" Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn hắn.

"Các người ăn trước, ta đi xem một chút Tâm La thế nào."

"Ba, con cũng đi." Anh Nhất cũng đứng lên.

"Không, con ngoan ngoãn ở chỗ này ăn cơm." Hắn nhíu mắt tĩnh lại. Con trai quá mức thích Tâm La rồi, nếu như có một ngày Tâm La rời khỏi, hắn có phải sẽ giống lúc mất đi mẹ, thương tâm khổ sở, buổi tối khóc thút thít một mình hay không? Hắn không muốn nhìn thấy tình hình như vậy xảy ra lần nữa. Mật Tâm La quá ảnh hưởng với Anh Nhất, có lẽ thừa dịp hắn vẫn chỉ là đơn thuần lệ thuộc vào Tâm La thì tách ra bọn họ tốt hơn?

Đợi đến Anh Nhất ngồi lại trên ghế, hắn đi ra phòng ăn, lên lầu gõ cửa phòng Tâm La.

Tâm La tóc rối bù, chân trần trụi mớ cửa cho hắn.

Hải Khiếu có một khoảng khắc bị mê hoặc, cô có chút xốc xếch lại lười nhác trước mắt, đảo khác hẳn bộ dáng trấn tĩnh bình tĩnh thường ngày, nhìn qua quyến rũ ngây thơ. Thậm chí, bất giác có nhân nhật hấp dẫn.

"Nhị gia tìm ta có việc?" Tâm La nhíu mày, nhắc nhở ông chủ đang ngăn người.

Hắn hắng giọng, che giấu thất thần ngăn ngừi của mình, sau đó mỉm cười.

"Anh Nhất không thấy cô xuống lầu ăn cơm, cực kỳ lo lắng." Hắn nghiêng người từ bên cạnh cô đi vào trong phòng, có chút bị báo chí tạp nham tán loạn trên sàn dọa sợ, trong ấn tượng Tâm La là người có khuynh hướng thích sạch sẽ. "Trong phòng của cô xảy ra động đất?"

"Làm gì có!" Tâm La không có nóng lòng dọn dẹp, chẳng qua là nhún vai. "Anh Nhất quá thiếu hụt cảm giác an toàn. Tôi chỉ là không xuống lầu ăn cơm mà thôi. Cậu ấy không nên quá lệ thuộc vào tôi, không ai có thể một đời một thế với cậu ấy, mọi người luôn có chuyện của mình và không gian của mình. Hoặc là do lúc trước hắn quá mức thất vọng, cho nên hiện tại mới có thể ôm chặt hy vọng vô cùng tốt đẹp với tôi."

"Có người khen cô vô cùng thông minh hay không?" Hắn cẩn thận đặt chân trên sàn nhà rải rác đầy sách báo.

"Nhị gia không phải là người thứ nhất." Cô đưa tay búi tóc rải rác trên bả vai lại, nhưng nhất thời không tìm được thứ gì cố định.

Hải Khiếu nhìn thấy cô nhìn chung quanh mọi nơi, lấy một cây bút màu bạc trong túi áo ra, đưa cho cô.

Tâm La ngẩng đầu nhìn vào trong mắt của hắn, thấy hắn không nói, liền lẳng lặng nhận lấy bút, cố định búi tóc ở sau ót.

"Nhị gia, ngài xuống lầu trước đi, sau đó tôi sẽ tới."

Hắn gạt đầu, xoay người rời đi. Chẳng qua là trong đầu vẫn không tự chủ giữ lại cử động tràn đầy mềm mại đáng yêu của cô. Hắn tự giễu cười cười, vốn là đã có ý niệm để cô đi, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt bình thường lại sâu hấp dẫn của cô, thấy cô tìm nhiều tài liệu du lịch bên trong thành phố như vậy, tất cả tâm tư đuổi cô đi của hắn đều tan thành mây khói trong nháy mắt.

Trở lại phòng ăn, già trẻ sáu con mắt đồng loạt nhìn chăm chú hắn.

Hắn âm thầm thờ dài, đã bị nhất cử nhất động của Tâm La dẫn dắt hết.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

"Tâm La không có sao, cô sẽ tới sau. Anh Nhất, con tốt nhất ăn cơm, nếu không, ba liền coi như cô Tâm của con thất trách một lần. Nếu như cô ấy thất trách ba lượt, thì không còn tư cách làm bảo mẫu của con." Hắn vỗ nhẹ con trai đang nuốt cơm không trôi. Trỏ hết ân uy mới là phương pháp tốt nhất, nếu Tâm La tạm thời thay thế vai trò người mẹ, cho Anh Nhất tình thương ấm áp, như vậy người cha như hắn, phải giữ vững hình tượng nghiêm nghị mà không mất từ ái thôi.

"Dạ." Anh Nhất nhanh chóng vui đầu nghiêm túc ăn cơm. Hắn không hy vọng bởi vì chính mình mà mất đi cô Tâm.

"Chào buổi tối mọi người." Tâm La cầm một bộ hồ sơ thông thả đến phòng ăn, mỉm cười chào hỏi mọi người.

Tầm mắt của chú Toàn và Nhậm Thất đều tập trung ở trên đầu của cô, trâm cài tóc của cô dùng là vật màu bạc, nhìn thật quen mắt. Ánh mắt của hai người cũng bay về phía Hải Khiếu.

Hải Khiếu chẳng qua là lạnh lùng liếc nhìn bọn hắn, sau đó dận dò con trai.

"Anh Nhất, tối nay ba có rảnh rồi, con và cô Mật cùng đến thư phòng làm bài, ba muốn kiểm tra sự tiến bộ của con."

Bé trai ngoan ngoãn gạt đầu, trong lòng hơi hưng phấn, hắn có thể để cho ba thấy hắn thông minh đến cỡ nào. Giáo viên dạy làm bài hắn đều chỉ nghe một lần liền hiểu được toàn bộ.

Tâm La nhún nhún vai, ở nơi nào với Anh Nhất đối cô mà nói cũng không có sự khác biệt.

"Còn có chú Toàn, sau khi ăn xong xin chuẩn bị nhiều một phần bánh ngọt." Ở trước khi đi ra khỏi phòng ăn, Hải Khiếu ném xuống lại một câu kinh người, sau đó biến mất ở phía sau cửa khắc hoa khổng lồ.

Còn dư lại chú Toàn nhìn Nhậm Thất, môi hai người cũng không tự nhiên run rẩy. Anh Nhất không sáng tỏ quay lại nhìn bọn họ một lát, hỏi:

"Cô Tâm, bọn họ thế nào?"

"Không có sao, bọn họ chẳng qua là nghe được một truyện cười không thật buồn cười." Tâm La lo lắng biểu tình quá mức kinh ngạc của lão quân gia sẽ làm bấp thập trên mặt của hắn bộ co rút, không cách nào cất tiếng cười to. Nhẹ nhẹ cười trấn an hắn. "Ăn cơm xong phải đi làm bài tập, nếu như hôm nay biểu hiện của cháu tốt, cô Tâm có phần thưởng cho cháu."

"Cháu ăn xong rồi." Anh Nhất để đĩa xuống lớn tiếng nói.

"Vậy chúng ta đi thôi." Tâm La dắt tay bé trai đi ra ngoài, mơ hồ nghe tiếng cười không thể đè nén từ sau người truyền đến.

Từ Tâm La tự mình vào vườn Hải Nhiên tới nay, đây là lần thứ hai đến thư phòng lớn. An trí Anh Nhất xong, cô mới có thể có cơ hội cẩn thận quan sát bố trí trong thư phòng. Trên giá sách gỗ thô không lồ bày đầy các bộ sách, thiên văn địa lý y học kiến trúc, làm cô có chút ngoài ý muốn. Sách nơi này, thật sự là tạp nham, quả thật tựa như thư viện nhỏ hình nhô. Nếu như cô là chủ nhân chỗ này, mỗi ngày pha một bầu trà ngon, cầm một cuốn sách yêu thích, dang dặc qua một ngày, rất không cô đơn. Nói vậy lại là một loại sáng khoái khác trong cuộc sống thôi!

"Thay vì coi chừng cả tường sách thêm thường không dứt, sao không lấy một quyển thích đến xem?" Nhìn mặt Tâm La không che dấu yêu thích ái mộ chút nào, Hải Khiếu buồn cười nhẹ nhàng nói ở bên tai cô.

"Có thể không?" Ánh mắt của Tâm La sáng lên, sách trong thư phòng nhỏ cô cơ hồ đã xem hết, đang lo lắng rồi rảnh vô cùng nhàm chán, đột nhiên lại có một phòng sách này chờ cô, quả thật là chuyện tốt tự nhiên rất xuống.

"Nếu cô thích, liền lấy xuống xem, xem xong rồi nhớ trả về là tốt rồi." Hắn ngồi vào trên sofa đối diện cô.

"Có sách anh thích nhất ở trong đó hay không?" Cô nhìn thư mục sách không lờ hời.

Hắn rất ngoài ý muốn nhìn cô chăm chú, cô đây chính là muốn hiểu biết hắn sao? Mắt tinh sâu lại, hắn cười.

"Thuở nhỏ thích xem Holmes nhất, khát vọng trở thành một trinh thám vĩ đại. Sau khi lớn lên liền rất ít sờ đến rồi, xem tới xem lui đều là mấy tạp chí kinh tế tài chính, thời sự tin tức, không còn hăng hái thời niên thiếu nữa."

"Đi học, chẳng phân biệt được còn trẻ hay lớn tuổi, bận rộn nữa, cũng rút ra thời gian." Cô nhẹ giọng phản bác, toàn bộ ý định đã đặt ở trên sách.

Hải Khiếu lắc đầu, một nữ nhân có thể bỏ rơi hắn như thế, trừ Mật Tâm La, đại khái cũng không còn người thứ hai. Ở trong mắt cô, cây xanh hoa tươi thức ăn ngon, thậm chí là một quyển sách thật mỏng, cũng đều có lực hút hơn hắn.

"Ba, cô Tâm, con làm xong bài tập rồi." Thanh âm Anh Nhất kêu trở về hai người lớn như đi vào cõi thần tiên của mình.

Hải Khiếu đi tới kiểm tra việc học của con trai, vui mừng phát hiện học tập của nó hết sức tốt, hoàn toàn không cần phụ huynh ở một bên đốc thúc, còn nhỏ tuổi đã viết chữ rất khéo léo. Hắn sờ sờ đầu con trai.

"Anh Nhất, bài tập của con rất tốt."

Hắn từ trong mắt con trai đột nhiên nhìn thấy hắn hoan lóe sáng, trong lòng có một chút tự trách nhanh chóng lóe rồi biến mất. Có một con trai ưu tú như vậy, nhưng hắn lại vẫn không có câu thông với nó thật tốt, chỉ chớp mắt, Anh Nhất cũng đã là một học sinh tiểu học hiểu chuyện. Hắn – chưa tính là một người cha xứng chức.

Nắm bả vai hơi gầy yếu của con trai, Hải Khiếu mang hắn đi về phía ghế sa lon Tâm La ngồi.

"Anh Nhất, mới vừa rồi cô Tâm nghe ba cháu khích lệ cháu." Tâm La anh ngồi xuống ở bên cạnh cô." Cho nên, hiện tại cô muốn tặng thưởng cho cháu."

Hải Khiếu thuận thế ngồi ở bên cạnh con trai, cánh tay dài mở ra, khoác lên trên chỗ tựa lưng của sofa, cũng vây người phụ nữ và con trai đang thảo luận trong hơi thở của mình.

Tâm La cố ý coi thường cử động nhìn như lơ đãng của hắn, cúi đầu nói chuyện cùng Anh Nhất.

"Anh Nhất, ba cháu đáp ứng a, chủ nhật hắn muốn cho cháu đi chơi. Nhìn, cô Tâm tìm được rất nhiều tài liệu cho cháu, cháu cần thận chọn một chỗ muốn đi nhất. Nếu như cháu giữ vững biểu hiện tốt, còn có những chỗ khác để cho cháu lựa chọn."

Hải Khiếu cười nhìn người phụ nữ đã quên mình vui đầu vào chọn lựa địa điểm với Anh Nhất, lòng mày dầy thẳng như rồng cao. Vừa mới xảy ra cái gì? Có người già truyền thánh chỉ trước mặt hắn, hứa hẹn du lịch sau này của Anh Nhất, mà lại mặt không đỏ hơi thở không gấp. Hắn quả thật là bội phục sát đất, nhưng, hắn thật sự cũng không để ý hành động quá mức này của cô.

Lúc này, Tâm La ngẩng đầu lên, chuyển con mắt muốn hỏi ý kiến của hắn, hắn và tầm mắt của cô cứ như vậy không có chút chuẩn bị giao nhau trên không trung.

Tôi chỉ hứa hẹn cuối tuần này. Hắn dùng ánh mắt ra hiệu.

Tôi lại hứa hẹn vô số sau này. Cô cũng dùng ánh mắt cổ găng.

Tốt thôi, cô nợ tôi một nhân tình. Hắn nhún nhún vai, so đo là bản lĩnh của thương nhân.

"Tôi và Anh Nhất quyết định rồi, đi khu vui chơi trước. Nhị gia không có ý kiến chứ?" Cô trấn định mở miệng, không có tránh ra nhìn chăm chú thâm trầm của hắn.

"Khu vui chơi phải không?" Tầm mắt của hắn tuần tra trên mặt hai người lớn nhỏ, sau đó vỗ vỗ tay, "Vậy thì khu vui chơi."

"Cám ơn ba ba!" Anh Nhất hoan hô một tiếng.

"Con cũng cám ơn cô Mật, là ý của cô."

Lúc này, chú Toàn gỡ cửa bưng bánh ngọt đi vào.

"Cũng cám ơn chú Toàn mới đúng." Tâm La tuyệt đối sẽ không nắm công lao ở trên người mình.

"Chuyện gì muốn cám ơn chú? Tại sao muốn cám ơn chú?" Cụ ông mở trừng hai mắt, để bánh ngọt xuống, lại lui ra ngoài.

Ăn một cái bánh trong suốt[1], Hải Khiếu có chút ghen nhìn con trai chia bánh cho Tâm La.

"Trong nhà từ trên xuống dưới đều bị cô thu phục, nói cho ta biết, cô có bí quyết gì?"

Tâm La bình tĩnh nhìn lại hắn, buông tay phủ nhận.

"Tôi chưa từng nghĩ tới thu phục bất luận kẻ nào, không có bất kỳ người nào bị thu phục. Và lại tôi không cầu xin chỗ nào, cho nên vô dục (không có ham muốn) mới bền. Trong vườn Hải Nhiên này, không có bất kỳ thứ gì khiến tôi sinh ra lòng chinh phục, một cách tự nhiên, thái độ của tôi liền bình thản, mọi người cũng dễ dàng tiếp nạp tôi."

"Nghe rất đơn giản," thế nhưng hẳn lại không cho là như vậy. Một cô gái độc thân hai mươi lăm tuổi, ở trong hoàn cảnh ỉa trẻ lớn bé chỉ là phái nam, có thể không nhúc nhích như cô, nếu như không phải là có định lực phi phạm, chính là từng có cảnh ngộ đặc biệt, nếu không rất khó sẽ như cô, bất động như núi. "Lại càng làm người hiếu kỳ."

"Thời gian không còn sớm, tôi đưa Anh Nhất về phòng nghỉ ngơi. Anh Nhất, nói ngủ ngon với ba."

"Không sao, tôi và cô cùng đưa nó lên lầu." Hắn nhìn thấu thái độ cố ý lẩn tránh của cô, không cho phép cự tuyệt nói.

Hắn sẽ không lại bị cô đáp lại tựa như Thái Cực quyền (ý nói chậm mà chắc, có thể phòng thủ tốt) nữa, lòng hiếu kỳ của hắn từ ngày cô vào vườn Hải Nhiên liền bị quyến rũ, mà cô cũng không phải là người chịu ngoan ngoãn thổ lộ chuyện xưa của mình với người khác, như vậy, liền do hắn tự mình đào móc về bí mật của cô thôi. Hắn tà mị cười lên, quá lâu không có loại xung động muốn tìm tòi đến tột cùng này, nếu cô đưa tới cửa, hắn làm sao lại bỏ qua cho?

Tâm La nhìn nụ cười quý dị ở khóe miệng hắn, nhịp tim không khỏi nhanh hơn. Từ gặp nhau tới nay, cô luôn có thể từ trong biểu tình trầm lãnh khắc nghiệt của hắn cảm giác tâm tư phức tạp của hắn. Lúc hắn nhắm mắt lại hơn phân nửa là không vui, nhũu mày lại là hỏi thăm hoặc kinh ngạc, lúc mặt không chút thay đổi đa số là đang suy tư.

Vậy mà nét vui cười xẹt qua trên mặt hắn vừa rồi, giống như là thú săn nhất định phải có được con mồi, có chứa ba phần giao hoạt, ba phần tàn khốc, ba phần hưng phấn, còn có ba phần chắc chắn.

Cô nhàn nhạt nhũu mày lại, có phải cô rốt cuộc trên chộc một con sư tử hung mãnh không?

Đang ở cô tập trung nghĩ ngợi hết sức, Hải Khiếu đã bất động thanh sắc che chở bọn họ trở lại phòng của Anh Nhất.

Cô thu tinh thần, không suy nghĩ biểu tình của Nhậm Hải Khiếu thêm nữa. Quá khứ cô chính là quá mức để ý thái độ của người khác, luôn lấy hi vọng buồn vui của người khác làm số đo cho mình, mới có thể dần dần mất đi mình. Hiện tại, cô chỉ muốn tốt vì mình. Trừ khi Nhậm Hải Khiếu nói đến công việc của cô, nếu không, cô không muốn suy tính cảm thụ của hắn.

Hải Khiếu không có coi thường biến hóa thoáng qua rồi biến mất của cô, nhưng hắn chẳng qua là chứa nụ cười đứng ở một bên nhìn cô giục Anh Nhất rửa mặt, thay xong áo ngủ, lên giường.

"Ngủ ngon, bé trai của cô." Tâm La đắp kín chăn cho Anh Nhất, lại cúi người ấn xuống một cái hôn trên trán hắn.

"Ngủ ngon, cô Tâm"

Cô đang chuẩn bị xoay người, lại bị Hải Khiếu tiến nhanh tới nắm chặt cánh tay, cô không có giấy giựa, bởi vì cô nhìn thấy hắn đứng ở bên cạnh cô, cũng cúi người cho Anh Nhất nụ hôn chúc ngủ ngon.

[1]Bánh trong suốt: chỉ chung tất cả các loại bánh trong suốt, có đủ màu sắc và mùi vị.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Sau đó, hắn lôi kéo cô ra khỏi phòng.

"Ngủ ngon, Nhị gia." Tâm La chào tạm biệt hắn trên hành lang, muốn trở về phòng của mình.

Thế nhưng hắn lại không có ý từ buông tay, ngược lại nắm cánh tay cô chặt hơn, sau đó để sát gương mặt tuần tú hình dạng rõ ràng của hắn vào mặt phần của cô, nói nhỏ:

"Tâm La, em không cho tôi một nụ hôn chúc ngủ ngon sao?"

Cô mở to mắt, lại rũ lông mi xuống.

"Tôi quá mệt mỏi, lại sinh ra ảo giác." cô nhẹ nhàng lắc đầu, hơn nữa cố gắng thoát khỏi nắm giữ của hắn.

"Không, em không có." Hắn cúi đầu hôn lên cái trán trơn láng của cô.

Tâm La bỗng chốc ngược mắt, dùng con ngươi sáng tỏ thẳng tắp ngấm vào trong linh hồn hắn.

"Nhị gia, nếu không phải tôi không muốn quấy rầy Anh Nhất bên trong, ngài chỉ sợ không thể dễ dàng cột nhả tôi như vậy." Cô ngược đầu, vẻ mặt bình tĩnh. "Nếu tôi có bất kỳ cử chỉ làm Nhị gia hiểu lầm, như vậy tôi nói xin lỗi với Nhị gia."

Hải Khiếu vẫn không có buông tay, ngược lại trầm giọng nở nụ cười, hắn cũng thẳng tắp nhìn lại Tâm La.

"Tâm La, em quả thật là một kinh hi, phản ứng của em thật sự khá ái. Nếu như tôi hôn em lần nữa, em sẽ như thế nào? Tôi thật là mong đợi phản ứng của em"

"Vậy sao? Thật cao hứng tôi là sự giải trí của ngài, Nhị gia." Cô cũng cười, giọng nói rơi xuống, đồng thời cô lui về phía sau một bước, dùng tay phải của mình cắt về phía cổ tay của hắn, khi hắn buông tay theo bản năng, nhanh chóng né ra. "Ngày mai gặp, Nhị gia."

Hải Khiếu nhìn bóng lưng của cô, nở nụ cười đoạt lấy, Mặt Tâm La, em trốn không thoát, nếu tôi đã hạ quyết tâm, sao lại mặc em dễ dàng né ra đây?

"Nhị gia, chúng ta nhìn thấy ngài đùa giỡn Tâm La." Thanh âm mang theo nụ cười mơ hồ của lão quân gia truyền từ sau lưng Hải Khiếu ra.

Hắn quay người lại, nhìn thấy vẻ mặt tức cười nháy mắt ra hiệu của cụ ông, còn có Nhậm Thất gương mặt vẫn lạnh lùng

"A? Vậy sao?" Hắn nheo mắt lại, "Còn có ai nhìn thấy?" Hắn suy tính diệt khẩu cùng nhau.

Nhậm Thất chỉ chỉ camera giám thị trên đỉnh đầu. "Trừ vệ sĩ sát cạnh ngài, còn có hệ thống giám sát cả vườn Hải Nhiên."

Thuận tiện nhắc nhở hắn, về sau muốn cột nhả cín gái tốt nhất đừng ở đất công chúng.

"Đừng để tôi nghe thấy người nào nói huyên thuyên." Thần sắc Hải Khiếu nghiêm túc, ném lời nói xuống, đi vào thư phòng nhỏ.

"Tiểu Thất, không phải mắt tôi già bị hoa nên nhìn lầm chứ, người khác dường như đồ mắt?" Chú Toàn hỏi.

"Chú Toàn, người không xấu hổ nhất là ngài ấy." Nhậm Thất xem thường. Thủ pháp Nhị gia đùa giỡn Mật tiểu thư thật là cũ rích không thể cũ rích hơn, có thể thấy được thủ đoạn chân chính theo đuổi phụ nữ của hắn những năm này không có một chút tiến bộ. Suy nghĩ một chút cũng đúng, thật nhiều phụ nữ tự động nhào vào trong lòng, chỗ nào cần hắn phí hết tâm tư theo đuổi? Vậy mà tình hình như vậy tạo thành kết quả lại là – mùa xuân trong đời Nhị gia chậm chạp không đến.

"Không biết Tâm La có thể xem nhị gia là tên háo sắc không." Chú Toàn mặc dù lạc quan cực kỳ, nhưng hoàn toàn lo lắng ngược lại.

"Tôi đánh cuộc Mật tiểu thư căn bản sẽ không để ở trong lòng." Nhậm Thất nhỏ giọng nói.

"Đánh cuộc bao nhiêu?"

"Mười đồng."

"Đánh cuộc."

Trên thực tế, Tâm La mặc dù không đến nỗi canh cánh nụ hôn ngừ ngon trên hành lang trong lòng, nhưng cũng không hoàn toàn chưa từng để tâm giống Nhậm Thất đoán.

Cho nên vào chủ nhật khi Hải Khiếu và cô cùng Anh Nhất ra ngoài thì cô cố ý giữ một khoảng cách với hắn, chỉ có khi Anh Nhất cao hứng phấn chấn gọi cô thì mới thoáng đến gần.

Hải Khiếu cảm giác được, khoảng cách vừa gần hơn giữa bọn họ, bởi vì một cái hôn của hắn, lại kéo ra.

Trong ba người, duy có Anh Nhất chân chính chơi được vui vẻ hí hửng, xe cáp treo, đu quay, nhảy lên trên cao, những thứ đồ chơi này với hắn, thật sự là quá mới mẻ kích thích, mỗi một thứ hắn đều mơ tưởng ném thử. Kéo ba và cô Tâm, hắn lại đi về phía gian hàng bán bia.

"Năm phát đạn, bắn trúng ba khí cầu trôi lên, có thể đổi lấy một món đồ chơi!" Nhân viên làm việc đang lớn tiếng hét.

"Ba?" Anh Nhất nhìn ba.

"Đi thôi, xem xem con có thể đổi được đồ chơi hay không." Hải Khiếu khích lệ con trai, hi vọng có thể thừa cơ ở chung với Tâm La.

Tâm La ngồi xuống ở trên ghế dài bên cạnh, có chút hâm mộ sức sống của thằng bé trai, nhìn thấy nó vui vẻ, chính cô cũng sẽ cảm thấy vui vẻ. Vậy mà chính cô, rất khó hưởng thụ vui vẻ giống vậy? Cô. . . Có quá nhiều chuyện chìm trong lòng, muốn quên lại khó có thể quên, giữa lúc bất tri bất giác, luôn xâm chiếm suy nghĩ của cô rõ rệt, đầy đi không được, khiến cho cô tránh không thể tránh, liên như hiện tại.

Nhìn cha con Nhậm Hải Khiếu, cô không tiếng động than thở, hạnh phúc, thì ra thật có thể đụng tay đến, lại cứ xa vô cùng. Vô lực gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, đại khái chính là như vậy.

Lúc cô nghĩ đến tâm sự, kêu gọi kinh ngạc và vui mừng của một nam một nữ đồng thời vang lên.

"Cindy? !"

"Hanson!"

Tâm La và Hải Khiếu chia ra quay đầu lại, theo tiếng tìm người kêu gọi.

"Thật xin lỗi." Cô phát tay với cha con Hải Khiếu và Anh Nhất, sau đó đi về phía người đàn ông kêu cô "Cindy", khỏe mắt liếc thấy một cô gái xinh đẹp cũng ngăn cản cha con Hải Khiếu.

"Cindy! Thật sự là cô!" Người đàn ông mạnh mẽ cầm tay của cô.

"Thật xin lỗi, anh là —" cô sưu tầm tư liệu của người này ở trong ký ức.

"Có lẽ cô không nhớ rõ tôi, tôi là bạn của Scott, trước kia từng gặp một lần ở quầy rượu." Người đàn ông giống như xa quê gặp người quen, nắm chặt cô không thả. "Cindy, cô biết Scott tìm cô tìm đến cơ hồ sắp nổi điên chứ? Hẳn động viên tất cả người biết cô, muốn bọn họ chú ý tung tích của cô."

Tâm La rút tay của mình về, kỳ quái mình nghe tin tức này, thế nhưng cũng không kích động, thậm chí có chút thờ ơ.

"Anh bảo anh ta không cần tìm tôi nữa."

"Cô chuẩn bị trở về?" Người đàn ông rất hoài nghi.

"Cám ơn anh nói cho tôi biết anh ta đang tìm tôi." Cô quay đầu lại, nhìn thấy Hải Khiếu mang cười trên mặt, hiển nhiên đã thoát khỏi mỹ nữ đang dắt Anh Nhất ôm một con Winnie the Pooh lớn đi tới đây. Cô mỉm cười với người đàn ông đó, "Tạm biệt, tôi còn có chuyện."

Nói xong, cô trở về bên cạnh hai cha con, chẳng biết như vậy, cô có thể cảm giác được dưới khuôn mặt tươi cười của Nhậm Hải Khiếu, là ánh mắt lạnh lùng âm trầm.

"Anh Nhất, cháu thật đồi được một món đồ chơi, hử?" Ánh mắt cô coi thường hắn, cúi người xuống xoa xoa tóc bé trai.

Lông mày ung của Hải Khiếu giương lên, ý bảo vệ sĩ âm thầm đi theo bảo vệ đuổi theo người đàn ông mới vừa rồi nói chuyện với Tâm La. Thái độ của người nọ đối với Tâm La quá mức âu yếm, thấy Tâm La đi về phía hắn rồi thì biểu tình lại tràn đầy hoài nghi, một bộ dạng không thể tin. Là bởi vì Tâm La? Hẳn không muốn suy đoán lung tung, đó không phải là phong cách của hắn, hắn muốn biết nguyên nhân.

"Cô Tâm, mới vừa rồi cô kia thật đáng ghét, loạn dựa vào người ba, còn loạn bóp mặt của cháu." Anh Nhất liên tục không ngừng tố cáo với cô, đồng thời ngưỡng mặt lên để cho người lớn nhìn gò má bị捏 ra vết đỏ của hắn. "Cháu không thích cô ta."

Tâm La nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của bé. "Cháu không thích người khác bóp mặt của cháu, liền trực tiếp nói cho cô ta biết, không cần chờ đến bị ngứa rồi mới kể khổ."

"Nhưng đó không phải là không lễ phép sao?" Thăng bé trai không hiểu.

"Người bóp mặt của cháu đỏ thành như vậy cũng không lễ phép." Cô cười, trả lời nghi vấn của bé.

Anh Nhất gật gật đầu, sau đó triển lộ nụ cười, giơ tay lên ôm Winnie the Pooh hướng vật quý cho cô.

"Mỗi súng của cháu đều bắn trúng, cháu dùng ba cái để đổi lấy một món lớn. Tặng cho cô, cô Tâm."

"Cám ơn, cô rất thích. Buổi tối ôm con gấu to như vậy đi ngủ, nhất định thoải mái giống như ôm Anh Nhất." cô dắt tay của bé.

Hải Khiếu ôm món đồ chơi thay con trai, dắt một cái tay khác của bé, sau đó để khuôn mặt sát vào Tâm La, hạ thấp giọng tà ác nói ở bên tai của cô:

"Ôm một con gấu bông, không bằng ôm tôi, nhất định sẽ thoải mái hơn."

Tâm La hung tợn trừng mắt nhìn Hải Khiếu một cái, hắn biết rõ Anh Nhất tại chỗ, cô không thể làm gì hắn trước mặt đứa trẻ, lại nói ra lời khiến cô nóng giận, còn cười thật gian tà, quả là ghê tởm.

"Nhị gia, ngài đây là Sexual Harassment (quấy rối tình dục)."

"Ha ha, Tâm La, này còn xa xa không thể xưng." Nói xong, hắn còn ác liệt hôn lên trên vành tai của cô, sau đó ở bên trong ánh mắt nghiên cứu của con trai, cười sang sảng đi về phía trước.

Tâm La chỉ có thể hận hận đuổi theo. cô nguyên tưởng rằng Nhậm Hải Khiếu mặc dù không phải là quân tử, nhưng ít ra sẽ không đùa giỡn phụ nữ. Nhưng hiển nhiên cô sai rồi, xem ra lời đồn đãi không thể tin hết a. Tu là lạnh lùng trong thương trường và việc xã giao, nhưng ẩn dưới đó lại là sắc lang ghê tởm đến cực điểm.

"Nhậm Hải Khiếu," cô cắn răng nói nhỏ, "Anh tuyệt đối không hơn một con gấu!"

Hắn nghe, quay đầu lại mở trừng hai mắt với cô.

"Này phải thử mới biết."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đoán tâm

"Trời, nếu không phải là tôi tận mắt nhìn thấy, tôi quyết sẽ không tin tưởng người đàn ông cười mặt rực rỡ đó sẽ là chúng ta Lãnh Tu La đại danh đình đình Nhậm nhị gia. Theo ta thấy, lần này Nhị gia là nhận thật." Đông Trầm múa tay múa chân, nói văng nước miếng những người liên can, trong phòng họp không khỏi nghe đến nửa tin nửa ngờ.

Sao cảm giác ra lại là người xa lạ không liên hệ nhau?

"Vẫn không phải khoa trương nhất đâu, khoa trương nhất chính là biểu tiểu thư (cháu của chủ) của Thẩm thị gặp người liên nói Nhị gia bội tình bạc nghĩa, vì ký do đã có vợ mà vứt bỏ cô ta không để ý."

Có người "phì" một tiếng nở nụ cười.

"Đông thiếu, ngài không phải là nghe lầm chứ? Biểu tiểu thư Trầm gia? Đây là nhân vật nào? Không phải là người mẫu Hứa Dĩ Lệ đó chứ?"

"Phong Diêm, tin tức của cậu quá chậm, Hứa thị không biết đã bỏ mặt người phụ nữ đó lần thứ mấy rồi."

Trong phòng họp chỉ trích tương tự liên tiếp.

"Đông Trầm, cậu dứt khoát đến Nhậm thị làm việc đi, kiếm một danh hiệu cố vấn được không?" Thanh âm quan tâm buồn rười rượi vang lên sau lưng của mọi người.

Tất cả mọi người ngậm miệng trong nháy mắt, khôi phục biểu tình nghiêm túc đi họp, duy có Đông Trầm vẫn không biết sống chết phát biểu cao kiến.

"Nghe là một ý kiến hay, nhưng nếu như sáng chín chiều năm nhìn mặt băng của Nhị gia, thật sự rất đau đớn đầu óc. Nếu như kêu bảo bối Tâm La đến làm chung, không biết được mặt lạnh của Nhị gia có thể nhân tính hơn chút hay không?"

"Cậu muốn biết sao?" Thanh âm lạnh buốt của Nhậm Hải Khiếu vang ở bên ta Đông Trầm. "Tôi thành toàn cậu, sau đó sẽ cho cậu Đông biết, bắt đầu từ ngày mai, cậu sẽ tới Nhậm thị sáng chín chiều năm a."

"A!" Lúc này Đông Trầm mới phát giác nhân vật chính bị hắn cổ động bình luận đứng sau lưng hắn lạnh lùng nhìn hắn. "Nhị gia đã đến rồi, tôi phải đi, không quấy rầy các vị họp. Gặp lại sau."

Tiếng nói rơi xuống, hắn đã từ chỗ ngồi Đông Sự Trưởng nhảy người lên, chạy ra ngoài cửa.

Vân Lưu không che giấu được nụ cười bên môi.

"Nhị gia, Đông thiếu đại khái chỉ có kỹ thuật chạy trốn này là luyện tốt nhất."

Mọi người trong phòng họp cũng không nhìn được nở nụ cười, cho dù ai cũng không ngờ được, thiếu chủ thế lực lớn nhất của vùng này, là một bồi vì lười nhúc nhích mà thành người học vẫn không biết công phu, chỉ trừ kỹ xảo chạy trốn hơn người một bậc.

Hải Khiếu cũng khẽ cười một chút, mới mở ra văn kiện kế tay, bắt đầu hội nghị.

Trợ lý Vân Lan của hắn chủ trì hội nghị, thời gian trong lúc vô tình trôi qua, chương trình hội nghị giải quyết hết từng mục một, gần hồi cuối thì Hải Khiếu hỏi Vân Lăng và Phong Gian.

"Thiên Vương và các cậu đàm phán ra sao?"

"Thiên Vương vốn có đầy đủ nhân viên bảo vệ, chẳng qua là không biết vì sao trường công tử của Thiên Vương có ý điều tạm một nhóm người, cho nên xuất hiện nhân lực không đủ. Thiên Vương có ý tứ ký một bản hiệp nghị hợp tác cùng chúng ta, do Nhậm thị chúng ta phải một tổ người bảo toàn và phụ trách triển lãm lần này chung với bọn họ." Phong Gian giải thích.

"Thế nhưng không phù hợp nguyên tắc trước sau như một của Nhậm thị chúng ta, dù sao hợp tác, một khi sinh ra sơ xuất, không dễ truy cứu trách nhiệm." Vân Lưu bổ sung.

Ngón tay thon dài nhẹ của Hải Khiếu nhàng gõ mặt bàn bóng loáng, trầm ngâm một lát, hần hỏi:

"Các người có biết nguyên nhân tại sao hần lại điều đi nhân viên bảo vệ của mình vào thời khắc mấu chốt này?" Dù sao trong ấn tượng của hần trường công tử Thiên Vương ở trong kinh doanh cũng là một nhân vật khôn khéo, theo lý cũng sẽ không làm quyết định cấp thấp vậy.

"Này—" Vân Lưu và Phong Gian liếc nhau một cái, có chút khó xử.

"Cứ nói đừng ngại."

"Theo đường dây tin tức không bình thường nói, một tình nhân mà Vương Thế Chiêu bao nuôi đã để thư lại trốn đi, đến nay tung tích không rõ, Vương công tử dưới con nóng giận, triệu tập người trong nhà vô luận như thế nào cũng phải tìm cô trở về. Cuối cùng việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, cho nên đây chỉ là tin đồn, không có trải qua chứng thật."

"Y? Vương công tử không giống người yêu mỹ nhân không thương giang sơn." Ngay cả Vân Lan xì mũi coi thường lời đồn đãi cũng không khỏi hiếu kỳ. "Cái dạng phụ nữ nào sẽ làm đàn ông như Vương Thế Chiêu không để ý chuyện nhà mình mà muốn tìm về? Không phải là ôm tiền bỏ trốn chứ?"

"Nói không chừng là tranh giành tình nhân. Đoạn thời gian trước không phải có người phụ nữ công khai tuyên bố với truyền thông có mang cháu đích tôn của Thiên Vương sao? Náo nhiệt một lúc đấy." Phong Diêm không cho là đúng lúc đâu, "Phụ nữ không đáng tin nhất."

"Phong Diêm, cậu chết, đắc tội nữ nhân." Vân Lan người phụ nữ duy nhất trong phòng họp âm trầm nói.

Hải Khiếu nghe tin tức thuộc hạ nói vào trong tai, tiêu hóa tổng kết.

"Ngày mai đàm phán với Thiên Vương, tôi tự mình ra mặt, điều kiện là tôi muốn gặp mặt nói chuyện với Vương Thế Chiêu. Nói cho bọn hần biết, chỉ cần hần, tất cả có thể thương lượng. Còn nữa nghĩ cách đi chứng thật tin đồn là thật hay không. Tốt lắm, tan họp."

Hải Khiếu về đến nhà. Gần đây hần đẩy đại đa số xã giao, mỗi ngày đúng hạn về nhà ăn cơm, làm bài tập với con trai. Tiếc nuôi duy nhất là, từ khu vui chơi trở lại, Tâm La liền chọn lựa thái độ tiêu cực không hợp tác với hần.

"Nhị gia, ngài trở lại." Quản gia nhận lấy cặp tài liệu trong tay hần. "Vợ của đại gia đợi ngài cả buổi chiều."

Hần cau mày. "Sao cô lại tới?"

"Giống như là bị ủy khuất gì, tinh thần không phải rất tốt, đầu tiên là bắt lấy tiểu Thất khóc lóc kể lể. Đại khái là lại cãi nhau với đại gia rồi."

"Chú Toàn, vất vả người rồi, người trước đi giải cứu Nhậm Thất." Hần than thở, năm đó anh trai bị tức giận đi xa tha hương, cưới một người vợ tốt người người đều không nhìn. Tám năm đã qua, hai người vẫn phân phân hợp hợp, chính bọn họ không cảm thấy mệt mỏi, hần là người đứng xem lại mệt mỏi. Có lẽ, hần thật không nên theo giao phó của anh trai, nói cho chị dâu, anh trai đã sớm không còn yêu nữ nhân kia. Chỉ tiếc, hần lại không phải người để ý việc khác, chuyện giữa hai vợ chồng anh trai, không tới phiên hần tới nhúng tay.

"Ba." Anh Nhất chạy ra ngoài, phe phẩy tay ba. "Nhìn, áo ngoài của con khó xem không?"

Hần ngồi xổm người xuống, nhìn kỹ áo cổ V che lưng màu trắng con trai mặc trên người, hết sức vừa người, tôn lên áo sơ mi màu xanh tay áo không quá dài, quần tây dài đen, khiến cho hần xem ra hết sức tinh thần.

"Uh, rất đẹp mắt." Hần từ đáy lòng nói.

"Là cô Tâm may cho con." Anh Nhất hưng phấn nói.

Hần nghe rồi, trừ nhàn nhạt cao hứng ra, chỉ cảm thấy xấu hổ, từ nhỏ đến lớn, ăn mặc ở đi của con trai, không có việc nào hần tự mình tham dự, đều do chuyên gia phụ trách. Mà hần, trừ cung cấp tình trạng và tiền tài ra, thật sự là sơ sót con trai quá lâu.

"Đây là một phần thưởng sao?"

"Cô Tâm nói cô có thời gian, liền may một cái cho con. Cô còn nói cô sẽ may nón, khăn quàng cổ, bao tay cho con."

Hần nhìn thân thể hơi gầy yếu của con trai, vỗ vỗ vai nó.

"Có muốn học công phu hay không?"

"Thật? Con có thể sao?" Khi Anh Nhất cao hứng lại do dự hỏi. Cho tới bây giờ, chú bác trong nhà đều là cao thủ hạng nhất, giống như người luyện võ trong phim ảnh. Hẳn thật hâm mộ. Nhưng, không ai chịu dạy hẳn, hẳn cũng không dám mở miệng yêu cầu ba. Hiện tại ba lại hỏi hẳn có muốn học hay không, hẳn tự nhiên là muốn!

"Đương nhiên là thật, từ ngày mai bắt đầu, mỗi ngày trước khi ăn cơm ba sẽ dạy con nửa giờ. Con phải chăm chỉ luyện tập, về sau ba sẽ từ từ gia tăng cường độ luyện tập của con. Cuối tuần này, ba và con đi chọn quần áo thể thao, có được hay không?"

"Cô Tâm có đi hay không?" Hẳn không quên cô Tâm thích nhất.

"Cô cũng cùng đi." Hẳn làm sao bỏ qua cơ hội chung đụng với Mật Tâm La? Mà Anh Nhất nho nhỏ, là cầu nối tốt nhất. Hẳn cười, giương mắt, đối mặt một đôi trông mắt tràn đầy thâm ý.

Hẳn buông con trai ra, đi về phía chủ nhân của đôi mắt xinh đẹp này.

"Tâm La, em không tán thành sao?" Hẳn cực kỳ ác chuyển đầu nói với con trai: "Làm sao bây giờ? Cô Tâm không tán thành, ba không thể làm gì khác hơn là thu hồi quyết định vừa rồi."

Ánh mắt cầu khẩn của bé trai lập tức nhìn mất Tâm La.

Tâm La mỉm cười với bé trai, nhẹ giọng trấn an. "Tập võ có thể kiện thể cường thân, thật là tiêu khiển tốt."

"Anh Nhất, cô Tâm đáp ứng con, cô sẽ cùng đi mua đồ, luyện công phu." Gian kế của Hải Khiếu được như ý liền nhìn Tâm La cười cười. Hai tuần lễ trước, hẳn cũng đã hứa hẹn thế. Hôm nay, hẳn chỉ bất quá là làm chuyện giống nhau thôi.

Tâm La khó có thể tin nhượng mây, người một đời kiêu hùng, nhưng lại tính toán chi li lấy công báo thù riêng?

"Đi, rửa tay đi ăn." Hải Khiếu kêu con trai, tâm tình thật tốt, mâu thuẫn giữa vợ chồng anh trai cũng tạm thời bị hẳn ném ra ngoài chín tầng mây đi. Khi gặp thoáng qua Tâm La thì hẳn thậm chí còn cười mị mị bỏ lại một câu.

"Áo ngoài của Anh Nhất thật đẹp mắt, Tâm La, có rãnh rồi tại sao không thuê một cái cho tôi? Tôi có thể mặc giống như Anh Nhất thành áo cha con."

Tâm La nghe, cơ hồ muốn một cước đạp xương đùi của hẳn, người này, tựa hồ dùng trêu chọc cô tức giận làm thú vui.

"Nhi gia, tôi chỉ là bảo mẫu của Anh Nhất mà thôi." Muốn chọc cô mất khống chế? Cô làm tiếp mới là lạ. Cô sẽ không bao giờ bởi vì một câu nói, một cái ánh mắt, một động tác của người bên cạnh mà hi nộ ái ố.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

"Anh Nhất, cô Tâm của con không thích ba, vậy phải làm sao bây giờ?" Hẳn chớp mắt với con trai.

Anh Nhất mặc dù nhỏ tuổi, lại vô cùng thông minh, làm sao không hiểu dụng ý của ba, lập tức dùng ánh mắt đáng thương và thành khẩn nhìn cô.

Tâm La nhìn một đôi cha con thông minh đến gần như giáo hoạt này, muốn lạnh lòng không để ý tới bọn họ. Nhưng, khát vọng thật sâu đằng sau hành động diễn trò của Anh Nhất, cô vẫn mềm lòng. Đây là một đứa trẻ khát vọng tình yêu.

"Không phải cô Tâm không thích." Cô bảo đảm. "Nhanh đi rửa tay đi."

Đội con trai chạy đi rồi, Hải Khiếu mới che dấu vẻ mặt cười giỡn.

"Cám ơn em"

"Đừng khách khí, bất quá là cả hai không thiếu nợ nhau." Cô nhàn nhạt trả lời, đi về phía phòng ăn. Tới vườn Hải Nhiên, trừ cô cần một công việc, một chỗ dung thân ra, cũng bởi vì nơi đây là sân nhà có cơ sở bảo vệ nghiêm cẩn kín đáo nhất vùng này, người bình thường rất khó đi vào hoặc là thám thính tin tức, quá lý tưởng để im lặng suy nghĩ, tổng kết quá khứ, nhìn về tương lai.

Đây là một chỗ an bình, tĩnh mịch, cuộc sống luôn chậm rãi, bình thản trôi qua. Cũng chính ở chỗ này, cô học được hưởng thụ cuộc sống bình thản thản nhiên. Ở ý nào đó mà nói, cô lợi dụng Nhậm Hải Khiếu và vườn Hải Nhiên, cho nên ở chức trách, cô muốn làm gì đó cho đứa bé thiếu hụt tình thương của mẹ và cảm giác an toàn.

Vào bữa ăn tối thì trong phòng ăn nhiều hơn một vị khách. Anh Nhất yên tĩnh ăn cơm, thỉnh thoảng quan sát nữ sĩ sắc mặt tái nhợt mí mắt sưng vù.

"Anh ấy nhớ mãi cô ta không quên, thường đắm chìm trong trí nhớ với cô. Anh ấy luôn trầm mặc, chị không hiểu anh ấy đang nghĩ cái gì, cái gì anh ấy cũng không nói với chị." Vị khách nữ liến thoắng không ngừng kể khổ. "Chị không có biện pháp tự nói với mình không quan tâm."

"Chị dâu, anh hai chẳng qua là không giỏi nói chuyện." Hải Khiếu nói xong, cũng tự biết không có lời, thanh quan khó xử chuyện nhà, không đúng ?

"Mặt tiểu thư, cô cho ý kiến xem, anh ta có phụ nữ bên ngoài, tôi chờ anh ta giải thích, nhưng anh ta lại chẳng qua là nhún nhún vai nói cô gái kia bắt quá là gặp dịp thì chơi, muốn tôi không cần lo lắng." Thiết Tĩnh Nhân cơ hồ buồn bã nói.

Tâm La liếc mắt nhìn Hải Khiếu trầm mặc và Anh Nhất ngơ ngẩn, còn có lão quản gia bất đắc dĩ và Nhậm Thất mặt không chút thay đổi, âm thầm thờ dài. Sau đó cô từ từ đến gần Thiết Tĩnh Nhân đang bộc lộ cảm xúc.

"Cô nhất định rất yêu tiên sinh của cô?" Cô ngân nga nói. Nếu như không yêu, cũng sẽ không để ý, nếu như không để ý, cũng sẽ không bị thương. Đây chính là tình yêu, bởi vì yêu, cho nên quan tâm, bởi vì quan tâm, cho nên thống khổ. Đây là nhân quả.

Thiết Tĩnh Nhân khóc sưng mắt rử mí mắt xuống, một hồi lâu, cô thừa nhận.

"Đúng vậy, tôi yêu anh ấy. Từ lần đầu tiên gặp anh ấy, tôi đã yêu anh ấy thật sâu."

Trong khoảng thời gian ngắn, người trong cả phòng, đều im lặng không nói gì. Một người vợ thống khổ vì yêu chồng mình, chỉ sợ người khác không có cách nào trấn an. Trong mắt của người yêu, dù sao cũng là không dung được một hạt cát.

"Anh Nhất, com nước xong rồi hả? Chúng ta đi lên lầu làm bài tập." Tâm La không đành lòng nhìn thấy gương mặt khốn khổ vì tình của Thiết Tĩnh Nhân.

"Tôi nên làm cái gì bây giờ? Tôi không cam lòng rời khỏi hán như vậy! Yêu nhiều năm như vậy, chấp nhất nhiều năm như vậy, thật chẳng lẽ phải nhìn nhau càng lúc càng xa sao?" Nước mắt lại chảy xuống, Thiết Tĩnh Nhân nhẹ giọng kêu cô.

Cô thờ dài. Ở trên người người phụ nữ thương tâm khóc này, giống như có chính bóng dáng của cô, thật đau, thật bàng hoàng. Cô vòng qua bàn dài, đi tới bên cạnh Thiết Tĩnh Nhân, kéo cái ghế ra ngồi xuống.

"Nếu thương hán, vậy thì nói cho hán biết, mặc dù hán không thương cô, ít nhất lúc cô rốt cục quyết định xoay người rồi đi thì sẽ không tiếc nuôi cô chưa từng cho hán biết tình yêu của cô đối với hán."

"Nhưng, anh ấy căn bản không cần tình yêu của tôi!" Thiết Tĩnh Nhân buồn bã kể. "Anh ấy lấy tôi, chỉ là vì trả thù một người phụ nữ khác."

"Cô chẳng qua là không xác định được tâm ý của hán thôi, không cần vội ra kết luận." Tâm La lấy khăn tay từ trong túi áo ra đưa cho cô. "Cô quá yêu hán, yêu đến mất đi mình, yêu đến mất đi sức phán đoán. Cô cách hán cũng quá gần, gần đến không có tiêu điểm và chân tướng. Cô và hán, cũng không có xác nhận tình cảm chân chính của nhau."

"Tôi không hiểu." cô nhận lấy khăn tay lau nước mắt, yêu một người tại sao phải đau thế này?

"Thương hán, đồng thời sao không cho mình và hán một cơ hội và không gian để thở? Đi làm chuyện của mình thôi, vô luận cái gì cũng tốt, chỉ cần không phải hoàn thành cùng tiên sinh của cô là được. Học tập cũng tốt, công việc cũng tốt, kết bạn cũng tốt, trong thế giới của phụ nữ, không phải chỉ có nam nhân, thời đại xem chồng là trời đã sớm trở thành lịch sử. Phu nhân, khóc không thể khiến chúng ta đạt được hạnh phúc. Đi nói cho hán biết cô thương hán, sau đó, đi làm tất cả chuyện làm mình vui vẻ sung sướng, khiến mình xinh đẹp tuyệt diệu, không cần khổ khổ chờ hán lưu ý cô, không cần cố ý ngênh hợp hán. Những thứ khác, giao cho thời gian đi."

"Không phải cô muốn tôi rời khỏi anh ấy chứ?" Thiết Tĩnh Nhân dùng đôi mắt sưng mù đầm lệ nhìn Tâm La.

"Cô muốn rời đi hán không?"

"Không!" Hồi đáp nhanh chóng như chém đinh chặt sắt.

"Đã như vậy, tôi làm sao lại khuyên cô rời đi? Chẳng qua là, phụ nữ phải hiểu được quý trọng mình, không cần làm mình đánh mất bản thân mình. Phải dùng một tư thế xinh đẹp nói cho hán biết: thương hán, cũng không đại biểu dây dưa. Nếu hán cũng yêu cô, tự nhiên sẽ chú ý tới sự biến chuyển của cô, nhìn thấy vẻ đẹp của cô, tiến tới sinh ra cảm giác nguy cơ. Đi, ngược lại khiến cho hán quan tâm cô." Tâm La cầm tay của cô. "Cô là cô gái mảnh khảnh tốt đẹp như vậy, tội gì giấu mình ở trong buồn bã. Cô hãy biến mình thành gió mát mùa xuân, bầu trời mùa hạ, trái cây mùa thu, ấm áp mùa đông, biến mình thành quỹ rượu brandy, kẹo của trẻ em, giống như thân dưới của đàn ông, trở thành thứ cần thiết mà hán cực kỳ khát vọng lại không thể thiếu trong cuộc sống, khiến cho hán không cách nào kháng cự, không khỏi tự hướng tới, hoàn toàn không có ý dứt bỏ. Cô nhất định làm được."

Người ở chỗ này, trừ Anh Nhất còn nhỏ tuổi, còn u mê ngu ngốc, kiến thức nửa vời ra, những người khác không khỏi tròn mắt hốc mồm, ngây ngốc nhìn Tâm La nói ra lời quả thực là kinh thế hãi tục, lại vẫn vẻ mặt lạnh nhạt.

Tâm La cũng không nói thêm gì nữa, nói một tiếng xin lỗi không tiếp được, dẫn Anh Nhất rời đi phòng ăn, đi lên lầu.

Thiết Tĩnh Nhân nắm chiếc khăn tay Tâm La cho cô thật chặt hồi lâu, rốt cục tìm về thanh âm của mình.

"Hải Khiếu, chị muốn trở về đi Milan." Cô đứng dậy chạy ra ngoài, lại tựa như nghĩ tới cái gì, dừng bước lại. "Chị có thể thường xuyên liên lạc với Mặt

tiểu thư không?"

"Dĩ nhiên." Hải Khiếu buông tay, hẳn thật sự không nghĩ ra lý do cụ thể.

"Còn nữa, thay chị cảm ơn Mật tiểu thư, cảm ơn đề nghị của cô." Dứt lời, cô ngẩng đầu ưỡn ngực, đi ra khỏi phòng ăn.

Còn dư lại ba người đàn ông, người nhìn ta, ta nhìn người, thái độ đều không giống nhau.

"Ách – mấy lời vừa rồi, không phải xuất phát từ ảo giác chứ?" chú Toàn lẩm bẩm tự hỏi.

"Dường như không phải vậy." Nhậm Thất đáp.

"Trước kia tôi đã không hiểu được Tâm La, bây giờ vẫn là không hiểu." chú Toàn rung chuông, kêu người giúp việc đi vào dọn dẹp bàn ăn.

"Mật tiểu thư cũng thật là lợi hại, nghe cô nói chuyện, tẩu phu nhân (cách gọi kính trọng đối với vợ của bạn hoặc anh) lập tức đi trở về nhà, quả thật phá kỷ lục. Lần này cô ấy đến không tới mười tiếng." Nhậm Thất luôn cảm thấy phụ nữ thật phiền toái, diễn một khúc hai nháo ba treo cổ nhiều năm như vậy, diễn không mệt mỏi xem cũng mệt mỏi. Cố tình còn thích chạy tới kẻ khổ, không tới một tháng nửa tháng cũng không chịu đi, không nghĩ tới hôm nay Mật tiểu thư chỉ nói mấy câu, liền giải quyết vấn đề bị trì hoãn đã lâu. Xem ra, trong vườn Hải Nhiên vẫn còn cần nữ nhân.

"Nhậm Thất, phái người tiễn chị dâu." Hải Khiếu suy nghĩ một chút, lại hỏi. "Bảo cáo tôi muốn đưa tới chưa?"

"Đưa tới, đã đưa vào thư phòng cho Nhị gia."

"Biết." Hắn phát tay một cái, về Tâm La, hẳn có quá nhiều nghi vấn. Vừa rồi, nhìn cô ôn tồn mềm giọng khuyên giải chị dâu thì trong mắt có tổn thương nhạt không thể thấy. Vậy mà cô lại chẳng qua là nhân nhật từ tổn nói ra, giống như vấn đề kia rất bình thường trong đời thường, không đáng để lo.

Chờ Hải Khiếu cũng đi ra khỏi phòng ăn, chú Toàn mới phục hồi tinh thần lại.

"Tiểu Thất, lời mới vừa rồi nha đầu Tâm La nói, là lời thật lòng của cô?"

Nhậm Thất giờ đầu. "Nếu như người khác nói, tôi chưa chắc đồng ý. Nhưng nếu từ trong miệng Mật tiểu thư nói ra, tôi sẽ tin cá bảy, tám phần."

"Không nghĩ tới kiến thức của nha đầu Tâm La bất phàm như vậy. Đòi oan gia vợ chồng đại gia, có lúc nào nghe người khác khuyên? Mà cô nói hai câu, liền có thể thuyết phục tẩu phu nhân. Ha ha, rất có phong phạm đương gia chủ mẫu."

Nhậm Thất nhìn lão quản gia một cái, mặc dù đồng ý cái nhìn của hắn, lại vẫn có chút băn khoăn.

"Chỉ sợ Nhị gia cũng không có ý đó."

"Thật là như vậy sao?" Cụ ông mặt mày nhân từ cười đến tựa như Thượng tá Sơn Đức Sĩ (chính là hình mẫu ông già KFC). "Vây gần đây mỗi ngày nhị gia đúng giờ tan sở, ở nhà ăn bữa ăn tối, trừ phi cần thiết quyết không đi ra ngoài xã giao, vì cái gì?"

"Cùng tiểu thiếu gia." Hắn lựa chọn đáp án tương đối an toàn.

"Có hết đạo lý ít có chỗ trách, vô tình, dù là vô tình cũng động lòng người. Ha ha, Yếu Diệu Thực Nữ, Quân Tử Hảo Cầu a." Chú Toàn vỗ nhẹ bả vai Nhậm Thất một cái. "Tiểu Thất, cậu làm người chỗ nào cũng tốt, duy chỉ không rành chuyện nữ nhi thường tình, khiến cậu không thú vị."

"Chú Toàn." Nhậm Thất bị lão quản gia nói xong cười cũng không được, khóc cũng không phải. Thấy Nhị gia ăn đau khổ rồi, hẳn làm sao lại ngốc đến dẫm lên vết xe đổ? Làm người không thú vị thì không thú vị thôi, tốt hơn tổn thương tâm tư. "Đỗ Phủ có bài thơ: tình yêu không tại nhiều, một đêm có thể thương thân. Tôi vẫn không hiểu."

"Cũng đúng, cũng đúng."

Đi rửa mặt rồi lên giường, Tâm La ngồi ngồi tê đít trên giường, vừa đọc sách, vừa vô tâm ngâm nga.

Khi cô ý thức được mình đang ngâm nga bài gì, không nhận được khép lại sách trong tay, chui trong gối đầu xộp, im lặng nở nụ cười. Cô vốn tưởng rằng gặp gỡ Thiết Tinh Nhân sẽ không ảnh hưởng đến cô, dù sao cô luôn luôn có thể tỉnh táo trấn định mà đối diện mình, nhưng cô đúng là vẫn ai làm rồi. Xử sự bình thản ung dung như cô, khi đụng phải vấn đề tình cảm thì cũng rất khó không chấp nhất được.

Thật ra thì, cô cho tới bây giờ đều để ý. Chẳng qua là cô đã đau đến chết lặng, thật sự sợ có một ngày, ngay cả tình yêu hèn mọn nhất cũng không cách nào có, cho nên cô thà bỏ đi. Bởi vì cái gọi là gặp nhau không bằng hoài niệm, thay vì ngày sau thật đi tới nồng nức cùng nhìn lại cùng thấy ghét, không bằng sớm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Tắt đèn, cô từ từ ngâm xướng trong bóng đêm

"Chúng ta cũng đã từng cô đơn mà cho đối phương cam kết

Chúng ta cũng bởi vì dẫu vô mà bỏ qua cuộc sống

Chỉ là phương thức cuộc sống giống như vậy

Còn bao lâu nữa

Chúng ta thay đổi thái độ mà đón nhận đối phương

Chúng ta ủy khuất mình thành toàn mơ ước người kia

Chỉ là cuộc sống như vậy còn dư lại bao nhiêu

Đã không quan trọng

Thường xuyên nhớ tới ôn tồn đã qua

Nó khiến cho em không lạnh vào ban đêm

Anh nói sự chân thành của một người là xinh đẹp

Hai người có thể ở cùng nhau là duyên phận

Sớm biết thế này chỉ là một giấc mộng

Em mới sẽ không đặt hết tình yêu vào một chỗ

Em có thể tha thứ cho sự phóng đãng của anh

Nhưng em không có cách nào quên lãng sự phóng đãng

Sớm biết thế này chỉ là một giấc mộng

Em cần gì phải khóa lệ trong hốc mắt của mình

Vì anh mà điên vì anh mà cuồng

Khiến anh không biết chỗ kiên cường của em

Khiến em không biết chỗ tổn thương của anh" (từ/ khúc: Viên Duy Nhân)

(Bài này là Mộng trường 梦一场, các bạn muốn nghe hát có thể search google)

Tiếng hát ngừng nghỉ, trong đêm tối có người nhẹ nhàng vỗ tay.

"Nhị gia, cho dù là chủ nhà, nửa đêm canh ba không mời tự vào, tựa hồ cũng là rất không thỏa." Cô than nhẹ.

Hải Khiếu không chút nào kỳ quái khi cô nhận ra hắn. Chẳng qua là đứng nghiêm ở trước giường cô, nhàn nhạt hỏi:

"Tâm La, em có muốn nói với tôi?" Hắn đột ngột hỏi.

"Ngài không phải đã biết, cần gì phải muốn tôi nói?" cô đáp cũng đột ngột.

"Thật sự tôi đã lấy được báo cáo điều tra căn cứ về em, chẳng qua là, tôi còn chưa mở ra, tôi càng muốn nghe chính em nói cho tôi biết tất cả. Không bằng, liền nói từ bài hát khiến em có cảm xúc phát ra mà hát này."

"Đây là thỉnh cầu, hay là ra lệnh?" Cô vẫn nằm ở trên giường, cô biết chỗ hắn đứng chỉ cách một bước ngắn, nhưng, cô không thể động. Vừa động, cô chỉ sợ cả người cũng sẽ thua bởi hắn.

"Đây chỉ là một đề nghị." Hắn cũng chưa hề dụng tới. Thật ra thì, hắn đã đoán được một cách đại khái, chỉ bất quá vẫn chưa nghĩ ra một câu chuyện

hoàn chỉnh.

Cô than thở đắng đặc, tối nay, cô cần phải vạch trần vết thương, xem xét lần nữa. Chưa hẳn không phải là một chuyện tốt, ít nhất, cô có một người thân phận địa vị tôn quý không thể so sánh tầm thường nghe. Có lẽ, hẳn sẽ cho cô ý kiến đúng trọng tâm nhất.

"Nhị gia mời tùy tiện ngồi." cô thỏa hiệp.

"Tôi còn tưởng rằng em chuẩn bị phạt tôi đứng đấy." Hần nhẹ giọng cười, tiếng cười trong đêm tối kích động lên vài tia rung động.

Tâm La cảm giác được kẻ giường của cô chìm xuống chút, hiểu được hẳn ngồi ở cạnh giường. Hồi tưởng lại tỉ mỉ, cô bắt đầu kể lại chuyện xưa tuyệt đối không thể gọi hạnh phúc của cô.

"Cha mẹ của tôi, lúc ban đầu chỉ là người giúp việc, cho nên bọn họ một lòng trông mong tôi học tập tốt, tương lai có thể thành người, sáng rọi cửa nhà. Từ nhỏ tôi thật biết điều, chưa từng muốn làm cô bé lợ lợ, chỉ muốn làm một người bình thường. Nhưng, có lúc thật sự là ý trời. Một người giúp việc gặp phải sa thải, căm hận, nắm lên một con dao liền chặt loạn giết loạn, giống như điên rồi. Đại thiếu gia vì cứu em gái mình, dẫn hẳn đến tức xá của người giúp việc, đang lúc mọi người chưa kịp chế phục thì dao của người kia liền bổ về phía đại thiếu gia. Lúc ấy tôi đứng ở bên cạnh, cũng không biết dùng khí từ đâu tới, lập tức nhào qua ngăn ở trước người đại thiếu gia, chắn một dao cho anh ấy."

"Em bị thương? Bị thương có nặng hay không? Có lưu lại vết sẹo hay không?" Hần vội vàng hỏi. Đây là một màn hẳn tuyệt không có đoán được, hẳn cho rằng không có gì hơn chỉ là chuyện xưa con gái người giúp việc yêu con nhà giàu, nhưng thì ra là có khúc chiết kinh tâm động phách này.

"Đích xác bị đá thương, bất quá lão gia phu nhân thấy tôi liễu mình bảo vệ đại thiếu gia, tự nhiên đối đãi tôi cực kỳ tốt, mời chuyên gia chữa trị chỉnh hình ngoại khoa tốt nhất cho tôi. Nhờ sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, trên người tôi cũng không để lại vết sẹo rõ ràng." cô thờ ơ giải thích.

"Vậy thì tốt." Tim bị níu chặt của hẳn, khẽ buông lỏng.

"Chờ vết thương của tôi tốt hơn, lão gia còn chuyển trường cho tôi, đi học cùng trường với đại thiếu gia, ra vào đều ngồi chung xe với anh ấy. Cả nhà bọn họ thật ra thì đều là người tốt, thậm chí bởi vì chuyện này còn mời sư phụ cho chúng tôi, dạy cho những hải tử chúng tôi luyện tập công phu quyền cước, còn cho tôi tự do ra vào nhà lớn, còn thẳng cha mẹ của tôi làm quản sự.

"Sau đó, có thể nghĩ, một chuyện xưa cũ rích nhất xảy ra, đại thiếu gia mới biết yêu, yêu tôi. Mà tôi, cũng yêu anh ấy. Mặc dù lão gia không phải người cay nghiệt, nhưng cũng không cho chúng tôi mến nhau, cho nên liền vội vàng đưa anh ấy ra khỏi nước đi học đại học. Mà tôi, là ở lại trong nước hoàn thành việc học.

"Trong lúc này, cha mẹ của tôi thay thế lão gia phu nhân đưa tiểu thư đi phi trường, ở trên đường trở về, xảy ra tai nạn xe cộ, cả hai bị chết. Lúc sắp chết, chỉ kính xin lão gia chiếu cố tôi đến khi tôi độc lập. Cho nên, lão gia giữ lời hứa, vẫn gánh nặng học phí và ăn ở của tôi. Nhưng, ở năm tôi tốt nghiệp, sắp rời đi kia, đại thiếu gia học thành về nước."

Hải Khiếu biết mặc dù nghe cô nói thật nhẹ nhàng, nhưng ở giữa nhất định có nhiều trần trọc chua cay, mà cô cũng nhất định không chịu thổ lộ với hẳn. Hẳn không muốn ép cô, vì vậy chỉ lẳng lặng nghe tiếp.

"Anh ấy vừa được biết tôi mất đi cha mẹ, vừa chuẩn bị ra khỏi nhà anh ấy sống độc lập, lập tức không để ý phản đối của người nhà, một một khu nhà ở thành phố cho tôi, bảo tôi an tâm vào ở đi. Tôi từng thử cự tuyệt anh ấy, nhưng anh ấy nói anh ấy yêu tôi, muốn cho tôi thử tốt nhất. Nếu như tôi cố ý muốn đi ra ngoài tự lập, cũng không thể để cho anh ấy lo lắng. Tôi nghĩ lúc đó tôi vẫn ngây thơ, tin tưởng anh ấy. Không bao lâu, hẳn dứt khoát chuyển đến ở chung với tôi. Lão gia dĩ nhiên không đồng ý, nhưng biết anh ấy sẽ không dễ dàng dừng tay, cũng không thể làm gì khác hơn là mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần anh ấy không la hét lấy tôi là tốt rồi.

"Tôi cũng luôn biết. Cho nên chưa từng yêu cầu anh ấy, cam tâm làm một cái bóng, chỉ cần chúng tôi yêu nhau là được. Sau đó, hẳn tiếp chương một phần làm ăn của gia tộc, thường đi uống rượu, mang theo cô gái sắc thái khác nhau ra vào. Vừa bắt đầu tôi vẫn tin anh ấy yêu tôi, sẽ không ở bên ngoài phong lưu mà không để ý tôi. Thời gian lâu dài, liền chết lặng, dù sao tôi không có tư cách can thiệp chuyện của anh ấy. Cho đến có một ngày, một cô gái tìm tới cửa, nói mang thai con của anh ấy. Tôi nghĩ, ngày đó lòng của tôi, mới chánh thức bắt đầu hoài nghi anh ấy. Cuối cùng tôi làm tình nhân của anh ấy ba năm, chưa từng công khai thân phận của mình với người. Hôm sau, tôi thấy cô gái kia công khai thừa nhận có mang con của anh ấy trên báo, trải qua bác sĩ chứng thật đã có hơn ba tháng. Anh biết không, tôi thậm chí không hỏi anh ấy, ngược lại là chính anh ấy xem báo rồi giải thích với tôi."

"Cho nên em rời đi hẳn ta?" Hải Khiếu phỏng đoán.

"Không, vẫn không, tôi quyết định tin tưởng anh ấy một lần cuối cùng, vẫn ngây thơ phải hay không?" Tâm La nhẹ giọng nở nụ cười. "Nhưng chỉ khiến tôi chết tâm hoàn toàn thôi. Lại một cô gái công bố có con của hẳn, với người đứng trước, chỉ cách nửa năm. Vô luận có phải con của anh ấy không, anh ấy ở trên thân thể đã không trung thành, thì không cách nào coi tội. Lần này, tôi rời khỏi anh ấy."

"Người của em rời đi hẳn, nhưng lòng của em thì sao? Lòng của em rời đi hẳn sao?" Hần hỏi.

Cô trầm mặc trong sự chờ đợi của hẳn.

Người rời đi, nhưng còn lòng? Cô hỏi mình. Nhậm Hải Khiếu là một người nghe nghiêm túc, cho nên hẳn cơ hồ là lập tức đã bắt được mấu chốt của vấn đề. Chẳng qua là, chính cô lại làm sao biết đáp án?

"Em chẳng qua đang lừa gạt chính mình, cho là rời đi, chính là hoàn toàn buông xuống, phải hay không?" Thanh âm của hẳn trầm thấp đông lạnh. "Em có

thể khuyên Tinh Nhân đi đối mặt vấn đề tình yêu của chị ấy, vậy mà chính em lại chạy. Em có thể nói ra ngôn luận kinh người thế, vậy mà em lại không thành thực với mình. Tâm La, em vẫn luôn rất đề ý khoảng cách thân phận của hai người, phải hay không? Em cũng vẫn đề ý hấn không có tranh thủ kết hôn với hôn cùng người nhà, phải hay không? Em đề ý hấn ở bên ngoài gặp dịp thì chơi, đề ý hấn cả đêm không về, phải hay không?"

Cô bị từng câu "Có phải hay không" của hấn chấn kinh. Phải không? Không phải sao? Có thật không?

Cách một lúc lâu, cô thờ dài, thừa nhận.

"Đúng vậy, tôi đề ý, tôi đề ý đến hồ đồ, vậy mà tôi cũng không thể ra sức." Khi cô đã không thể nhắm mắt làm ngo, không làm được mắt điếc tai ngo, không làm được mặc kệ nó, cô ngay cả khí lực lừa gạt mình tiếp tục chết lặng cũng không có, cho nên cô mới rời khỏi.

"Em không nên trốn, em phải dũng cảm đối mặt, đoạt lại lòng của hấn, hoặc là, thu hồi lại trái tim mình mất đi trên người hấn."

Cô lác đầu ở trong bóng tối.

"Tôi quá mệt mỏi, ủy khuất cầu toàn yêu anh ấy nhiều năm như vậy, đã sớm giầy vò tình yêu của tôi nát thành mảnh nhỏ. Thừa dịp tôi còn có thể lý trí mà ưu nhã tránh ra, rời đi trước, đã là điều tốt nhất tôi có thể làm. Dù sao, giữa chúng tôi không có bất kỳ cam kết và ràng buộc."

Hải Khiếu suy tính một hồi, do dự giữa không nói và nói, rốt cuộc, hấn vẫn quyết định nói cho cô biết.

"Hấn điều một số đồng người ở lại tìm em, thậm chí không tiếc khinh thường nghiệp vụ của công ty."

"Tôi biết rồi." cô nhẹ nhẹ cười. "Ngày đó ở khu vui chơi tôi đã biết rồi."

"Không chuẩn bị để cho hấn tìm được?" Hấn tò mò phản ứng của cô khi biết hấn đang tìm cô chung quanh, lại là không biến sắc.

"Chỉ cần tôi vẫn ở trong vườn Hải Nhiên, hấn rất khó tìm được tôi."

"Em không thể một đời một thế cũng không đi ra ngoài."

"Có lẽ, chờ tôi nghĩ thông suốt, chịu buông xuống, tôi sẽ đi đối mặt hấn a."

Hải Khiếu không lên tiếng, uh, cô không nghĩ thấu lại không bỏ được, bảo cô đi đối mặt người nợ, bắt quá là chọc phiền não mà thôi.

Hấn liền đứng lên, Mặt Tâm La mâu thuẫn mà ngo ngẩn, không phải hấn thích thấy. Vạch trần một điều bí ẩn rồi, hấn mới bỗng nhiên phát hiện, hấn thích cô lúc đầu hơn, trầm ổn bình tĩnh, thỉnh thoảng có một ít cơ trí xảo trá, lơ đãng phát ra trong lời nói cử chỉ của cô. Cô tự ti lạnh lẽo trong đêm tối, thật sự khiến cho hấn cảm thấy đau lòng. Cô nhìn như một bé gái ung dung tự tin, nhưng lại một mình đeo chuyện nặng nề lâu như vậy.

"Tâm La, nếu như em quyết định đối mặt hấn lần nữa, tôi có thể khiến cho em lấy thân phận bằng với hấn tới gặp mặt."

"Cám ơn, Nhị gia." cô không có lên tiếng cự tuyệt.

"Ngủ ngon, Tâm La." Hấn nén xuống xúc động muốn hôn cô. Còn chưa đúng thời điểm, ít nhất không phải là ở tối nay, hấn không lúc nhân lúc yếu đuối mà vào. Hấn tất nhiên không phải là quân tử, nhưng cũng quyết không phải tiểu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Động tình

Một chiếc xe Mercedes màu đen chạy băng băng vững vàng dừng ở trước cửa cao ốc Nhậm thị, tài xế xuống xe mở cửa cho chủ nhân.

Một người đàn ông vóc người cao ráo tuấn mỹ từ trong xe đi ra, có một mái tóc màu nâu đậm rối loạn, mặc Tây phục kiểu kinh điển tiêu chuẩn màu xám tro, tôn lên một cái áo sơ mi trắng, thắt cà vạt ô vuông màu đỏ thẫm, không bám vào một khuôn mẫu lại tiết lộ ưu nhã tiêu sái. Trong mắt hẹp dài hàm chứa dòng điện khêu gợi và một luồng u buồn nhân nhạ.

Một đường đi vào Nhậm thị, bất tri bất giác đã hấp dẫn đông đảo phái nữ nhìn chăm chú. Người đàn ông đại khái là đã sớm quen tình hình bị người chú ý, vì vậy cũng không quan tâm, vậy mà một đám nhân viên nữ Nhậm thị không khỏi truyền miệng, rồi rít đàm luận người khách anh tuấn khôi ngô tuyệt không thua đồng sự trường này.

Người đàn ông bước tới nơi tiếp đón, giương một nụ cười hiền hòa ôn nhu như nắng xuân với tiểu thư ở chỗ tiếp đón.

"Tiểu thư, xin thông báo Nhậm Hải Khiếu tiên sinh, Vương Thế Chiêu tập đoàn Thiên Vương tới chơi."

"Vương tiên sinh, Vân trợ lý đã thông báo rồi, xin mời đi theo tôi." Tiểu thư tiếp đón nắm chặt mỗi phút mỗi giây nhìn người đàn ông anh tuấn mẽ người này. Vương Thế Chiêu, trưởng công tử của tập đoàn Thiên Vương, nổi danh phong lưu phóng khoáng như Đông thiếu, cho tới bây giờ chỉ có thể quan sát xa xa từ trên báo chí tạp chí truyền thông. Hiện tại có cơ hội tiếp xúc gần gũi, khiến cô phát hiện hẳn còn anh tuấn hấp dẫn hơn trong hình. Tại trên người của hắn, dung hợp thân sĩ của đàn ông nước Anh, lãng mạn của đàn ông nước Pháp, nhiệt tình của đàn ông Italy, lại kèm thêm thận trọng dè dặt của đàn ông Trung Quốc, thật sự là làm phái nữ không tự chủ được ái mộ.

Thang máy đi lên lầu cao nhất, trái tim của tiểu thư tiếp đón cũng thành thịch nhảy loạn như nai con.

Mỉm cười lễ độ, khi thang máy đạt tới lầu cuối, phút chốc sắp bước ra thang máy, Vương Thế Chiêu nhẹ giọng nói với tiểu thư tiếp đón: "Em cười lên, rất giống người anh thích nhất, rất ôn nhu, em phải giữ vững nụ cười như thế nha."

Nói xong, đầu hắn cũng không hề xoay lại ra khỏi thang máy, để lại tiểu thư tiếp đón trong thang máy vì một câu nói không rõ hàm nghĩa của hắn mà cười khúc khích.

"Vương Thế Chiêu này đúng là có tiền vốn làm hoa hoa công tử (play boy), chỉ tiếc, so với em còn hơi thua một bậc." Một phòng khác, Đông Trầm nương nhờ trong phòng làm việc của Đồng Sự Trưởng không chịu rời đi, bấu môi với máy giám thị.

"Đông Trầm, nếu cậu nhất định muốn ở lại tham gia náo nhiệt, anh cũng không phản đối. Bất quá, cậu phải cố gắng căng da ra, mặc dù nhiều năm anh không động thủ rồi, sửa chữa cậu vẫn còn dư dả." Hải Khiếu lạnh lùng cảnh cáo. Vừa liếc nhìn người đàn ông làm Tâm La dính vào sắc thái đau khổ trên màn ảnh, mới đứng người lên đi ra phòng làm việc.

Trong phòng khách, Vân Lan đã tiếp đãi Vương Thế Chiêu.

"Vương tiên sinh, Nhậm tiên sinh lập tức tới ngay, xin chờ một chút."

"Không sao." Vương Thế Chiêu nhẹ nhàng ngồi xuống, nhận lấy cà phê Vân Lan sai người pha, nhẹ nhàng uống một hớp, sau đó neho mắt lại. "Đặc sản từ đảo New Guinea[1], thật khiến cho người ta vui mừng, thật ti mỉ."

"Vương tiên sinh quả nhiên là người trong nghề, cũng không uống tại hạ có ý chuẩn bị." Hải Khiếu đi vào phòng tiếp khách, Đông Trầm mang theo tâm tình xem cuộc vui, nhắm mắt theo đuôi theo sát đi vào.

"Vân Lan, không có chuyện của cô, đi làm việc của cô đi."

"Vâng" Vân Lan lui ra ngoài, thuận tiện đóng cửa thay bọn họ.

Vương Thế Chiêu để ly cà phê xuống, đứng dậy bắt tay với Hải Khiếu, quan sát người đàn ông cũng xuất sắc trước mắt. Mặc dù cho tới bây giờ hắn chưa từng qua lại với Nhậm Hải Khiếu, nhưng vẫn có nghe chuyện về hắn. Nhậm gia, vốn là thế lực dưới mặt đất có uy vọng nhất vùng này, chỉ cần là chuyện Nhậm gia ra mặt can thiệp, hai nhà hắc bạch không khỏi cho bọn họ tình cảm. Vậy mà mười năm trước, Nhậm lão gia đương gia chủ chuyện trước kia của Nhậm gia đột nhiên tuyên bố không nhúng tay phân tranh của giang hồ nữa, chuyển giao tất cả cho con thứ chỉ mới hai mươi tuổi lúc đó, chính là Nhậm Hải Khiếu này. Cũng vì vậy, quyền thế trên giang hồ thay đổi, tạo ra Đông Đường - thế lực mạnh nhất dưới mặt đất hôm nay. Người đàn ông áo trắng đứng sau lưng Nhậm Hải Khiếu, tuấn mỹ không khuyết điểm, mặt cười đến vô hại, chính là thiếu chủ Đông Đường, Đông Trầm.

Hôm nay, hắn cũng coi là phúc đức ba đời, lại có thể đồng thời nhìn thấy hai nhân vật truyền kỳ thường ngày thần long thấy đầu không thấy đuôi này.

"Vương tiên sinh, mời ngồi." Hải Khiếu thu tay lại.

"Nhậm tiên sinh mời."

Hai người ngồi xuống, mà Đông Trầm da mặt dày, không cần chủ nhân kêu, liền ngồi xuống bên cạnh Hải Khiếu.

Vương Thế Chiêu nhìn cẩn thận biểu tình của hai người đàn ông một đen một trắng, một lạnh một nóng này. Nhậm Hải Khiếu trầm lạnh khắc nghiệt, cũng không cố ý che giấu, bất luận kẻ nào đến gần hắn, cũng sẽ thoái mái bởi vì kính sinh sợ. Tiêu biểu khi ánh mắt của hắn trừng nhìn, liền khó có thể làm bậy. Mà Đông Trầm là vẫn vẻ mặt tươi cười, nhưng trong ánh mắt của hắn lại bình tĩnh vô sóng tựa như hai mặt gương có thể chiếu rọi lòng người. Cơ trí hơn người, vắng lạnh xa cách mới là diện mạo thật của hắn a.

"Hôm nay tôi đến đúng hẹn, là muốn biết, tại sao Nhậm thị cự tuyệt hợp tác với Thiên Vương, bảo vệ một nhóm đồ sứ cổ?" Vương Thế Chiêu đi thẳng vào vấn đề.

"Vương tiên sinh nói vậy không biết quy củ bảo vệ của Nhậm thị." Hải Khiếu lạnh lạnh nói.

"Tôi hiểu biết rõ, nhưng Thiên Vương đưa ra giá tiền cực kỳ ưu đãi cho quý công ty."

"Thật ra thì, lấy năng lực ngành bảo vệ của Thiên Vương, có thể ứng phó mới đúng."

"Không dối gạt Nhậm tiên sinh, là tôi điều một bộ phận người, để bọn họ giúp tôi tìm một người rất quan trọng." Vương Thế Chiêu cười khổ một tiếng. "Tôi giống như tất cả người không biết quý trọng, phải chờ tới mất đi rồi mới phát hiện sự quan trọng của cô đối với tôi."

"Vậy sao?" Hải Khiếu nghiêm túc kiểm tra vẻ mặt của hắn. "Có thể làm đến anh hùng nhứt chí, không có gì ngoài chuyện nữ nhi tình trường."

Vương Thế Chiêu không có phủ nhận, hắn hoàn toàn không để ý người khác nhìn hắn như thế nào. Một ngày kia, hắn đẩy xuống tất cả mồi mọc, đẩy cửa nhà ra, trong miệng vừa nói "Anh đã trở về", đáp lại hắn lại là cả phòng vắng lạnh tịch liêu thì tim của hắn, lần đầu tiên trở nên lạnh cứng như chết. Trong cả đời, hắn ở một khắc lúc đó, kinh hoàng vạn trạng, không kịp cởi giày, hắn chạy vào trong nhà, đẩy ra một cánh lại một cánh cửa, tìm tìm hơi của cô.

Nhưng, cuối cùng hắn chẳng qua là xác nhận cô rời đi. Khi hắn nổi điên đập phá tất cả, mới tuyệt vọng ý thức được, cô đi không chút nào lưu luyến, trừ chính đồ của cô, cô thậm chí không có mang theo hình của hắn. Hắn thống khổ thấy rõ, cô thật muốn rời khỏi hắn, kết thúc đoạn tình cảm hơn mười năm này.

Cho đến mấy ngày trước kia, có người bạn nói nhìn thấy cô vừa nói vừa cười đi cùng với người khác ở trong công viên trò chơi, hoàn toàn không có đáp lại với tin tức hắn tìm cô chung quanh, tìm của hắn, đã đau đến chết lặng.

"Người có thể được Thế Chiêu huynh quý trọng, nói vậy bất phàm." Đông Trầm không nhịn được thán thính.

"Uh, kiên cường, dũng cảm, ôn nhu, quan tâm, cô có ánh sáng của minh châu mỹ ngọc." Vương Thế Chiêu cười, nhớ lại cô gái trước sau như một ôn nhu như nước.

"Bởi vì Vương tiên sinh thắng thần nguyên nhân, Nhậm thị liền đón lấy án hợp tác này." Hải Khiếu phát tay một cái. "Trước không cần cảm ơn tôi, Nhậm thị phá cái lệ này, sau này không biết được sẽ có bao nhiêu người theo lệ mà đến. Vì cắt đứt phiền toái không cần thiết, hiệp ước của chúng ta chỉ có anh biết tôi biết, trong quá trình tuyên truyền xin bộ phận PR của bên anh ngàn vạn đừng nói tới. Khác, dù sao tôi cũng là thương nhân, cho nên trước đòi một cái nhân tình, tương lai nếu có một ngày tôi thi đấu với Vương tiên sinh, còn hi vọng Vương tiên sinh cạnh tranh công bằng với tôi, đừng trộm đi mối phải."

"Đó là tự nhiên." Vương Thế Chiêu ngoài gật đầu đồng ý, lại hơi nghi ngờ, câu nói của Nhậm Hải Khiếu, tựa như có hàm ý khác.

Đông Trầm ở một bên xem cuộc vui, cơ hồ muốn bật cười. Hải Khiếu lão hồ ly này, đề phòng cẩn thận, tuyệt không chịu thua thiệt.

"Vương tiên sinh, cầu chúc hợp tác vui vẻ." Hải Khiếu chẳng qua là mỉm cười.

Tan việc trở lại Sướng Thúy cư, đi vào cửa, Hải Khiếu phát hiện trong nhà to như vậy, trừ người giúp việc ra, lại hát lên không thành kể (kể nhà trống), lão quản gia và Nhậm Thất đều không có ở sảnh trước.

"Chú Toàn và Nhậm Thất đâu?" Hắn thuận miệng hỏi người giúp việc xuôi tay đứng nghiêm ở bên.

"Đi hậu viện. Tiểu thiếu gia học được cách làm điều ở trong trường. Mật thư thêm vào tài liệu, tự chế điều, chơi điều với tiểu thiếu gia ở phía sau."

"Biết." Hắn khoát tay áo, về phòng của mình đổi một bộ đường trang màu tro thuốc lá, cũng lui về phía sau vườn.

Còn chưa có đến sân võ, đã nghe tiếng cười đùa hoan hô. Hắn ngửa đầu nhìn về bầu trời, một con điều vẽ đơn giản, tuyệt không có nửa điểm sức tưởng tượng, đã được cho phép cất cánh đến giữa không trung.

Hắn nhàn nhạt cười cười, quay người lại, lại quay trở về Sướng Thúy cư. Hắn có thể suy ra nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn của con trai, cũng có thể suy ra đồ ửng thật mỏng vì chạy giỡn trên da trắng nõn của Tâm La, có thể suy ra chú Toàn đứng ở một bên quan sát giống như ông sư già, cũng có thể suy ra mặt Nhậm Thất không thay đổi đứng chấp tay, kì thực trong lòng đã cười gằn chết. Hắn không muốn đột nhiên xuất hiện vào giờ phút này, hư hăng hái của bọn họ.

[1]New Guinea: Đảo New Guinea, nằm ở phía bắc Úc, là hòn đảo lớn thứ hai thế giới, bị tách biệt khỏi lục địa Úc khi khu vực này được biết đến với tên gọi Eo biển Torres bị ngập lụt thiên niên kỷ thứ 5 trước Công nguyên. Tên gọi Papua từ lâu đã đồng hành với hòn đảo này. Nửa phía tây hòn đảo là hai tỉnh của Indonesia: Papua và Tây Irian Jaya, còn nửa phía đông là lục địa của đảo quốc độc lập Papua New Guinea.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Sau khi Tâm La tới, rõ ràng thấy Anh Nhất dần dần hoạt bát sáng sủa. Thay đổi cô mang đến cho vườn Hải Nhiên, đều phát triển theo chiều hướng tốt. Ngay cả chính hắn, cũng có ý định giữ cô lại. Nhưng, lại có người không biết quý trọng cô. Hắn, sẽ không phạm sai lầm như vậy, coi như là không chừa thủ đoạn nào cũng muốn giữ cô lại. Cơ hội, cho tới bây giờ đều chỉ gõ cửa một lần, hắn sẽ không bỏ qua.

Trong nháy mắt này, hấn phát giác tâm ý của mình, biết mình rốt cuộc muốn cái gì, không lấy lòng hiếu kỳ làm có nữa.

Hắn muốn Mật Tâm La, hắn muốn cô ở lại trong cuộc sống của hắn, hắn muốn cô hạnh phúc cười vui, hắn muốn cô thương hắn.

Treo một mỉm cười chắc chắn tình thế bất buộc, hấn chúc phúc cho Tâm La vẫn còn chưa biết sắp có chuyện thay đổi.

Đảo mắt, ngày hè cũng đã tới. Anh Nhất được ba hết lòng truyền thụ, công phu quyền cước đã học được rất tốt, thân thể cũng cường tráng lên. Hiện tại, trừ Tâm La, hấn thích nhất đi theo ba.

Xem cha con bọn họ dần dần chung đụng vui vẻ hòa hợp, vừa nói vừa cười, Tâm La ngoài vui mừng còn có sầu não. Cô không phải là người chậm lụt, biến chuyển của Hải Khiếu cô đều nhìn ở trong mắt. Hắn không còn là người đàn ông thâm trầm nguội lạnh khắc nghiệt như lúc đầu, hoàn toàn coi thường bảo mẫu như cô, trừ chủ nhật tuyệt ít lộ diện ở trong nhà. Hiện tại, hấn giống người đàn ông tốt tiêu chuẩn, đúng giờ tan sở về nhà, trừ phi cần thiết, quyết không đi ra ngoài xã giao, chủ nhật liền chơi đùa với con trai. Đặt mình trong ở giữa hai người, cô thỉnh thoảng sẽ có một loại ảo giác, bọn họ là một nhà ba người hạnh phúc.

Vậy mà, trên thực tế, cô bất quá là một bảo mẫu, cuối cùng phải rời khỏi. Quá đầu nhập vào, Tâm La. Cô âm thầm cảnh cáo mình, đừng phạm lỗi giống vậy nữa, yêu người không cùng một thế giới. Cô không muốn mới có một đoạn tình yêu cay đắng không có kết cục. Nên cô từ từ rút người ra, tới thời điểm tránh ra rồi.

Cô đứng dậy từ xích đu trên ban công, có một chút tâm phiền ý loạn. Là bởi vì khí trời từ từ nóng bức, hoặc là cô đã có tình cảm khác với cha con Hải Khiếu, cho nên sau khi làm quyết định rời đi lòng của cô không cách nào lắng xuống? Cô cũng không biết, nhưng cô nhất định làm gì đó để cho suy nghĩ lung tung của mình chìm lặn xuống.

Xuống lầu, Tâm La nhìn thấy quán gia đang chỉ huy người giúp việc bỏ trang trí mùa xuân thay đồ trang trí mùa hè thời mới ở trong sảnh.

"Chú Toàn, cần cháu giúp một tay không?"

"Không cần, cháu là nữ, da thịt non mềm, không làm được những công việc thô trọng này, giao cho chúng tôi làm là được." chú Toàn phát tay.

"Dù sao cháu cũng rảnh rồi đến bị khủng." Tâm La không có thói quen làm người xem chơi bởi lâu lổ.

"Nhị gia không phải đã đồng ý cô tùy thời có thể đi ra ngoài, không cần xin cậu ấy sao? Muốn đi ra ngoài hóng gió, bảo tài xế đưa cháu đi là được."

Tâm La lắc đầu, trực giác cho là không ổn. Nhậm Hải Khiếu từ từ lấy lại từng quy củ của vườn Hải Nhiên khỏi người cô, nói cho cô biết, cô tùy thời có thể vào thư phòng lớn lấy bộ sách mình thích, có thể sai khiến thị vệ người giúp việc trong vườn, có thể liên lạc với bạn bè bên ngoài, cũng có thể tùy ý ra vào vườn Hải Nhiên.

Cô không thích loại đặc quyền giống được cưng chiều này.

"Không, cháu đến hậu viên một chút."

Chú Toàn nhìn bóng lưng của cô, lắc đầu. Nhị gia muốn thắng được mỹ nhân về, chỉ sợ còn phải tốn công phu lớn mới được. Tâm La quá hiểu ý nghĩa của hai chữ "bốn phận" này rồi, hơn nữa thủy chung làm theo nó. Nhị gia cho cô quyền lực lớn hơn nữa, cô cũng cần thủ bốn phận quyết không vượt qua nửa bước. Ai, đứa nhỏ này, quá thiện lương cũng quá cố chấp rồi. Cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mắt cũng không động tâm, thật không hiểu được cô nghĩ cái gì. Tại sao không mặc hấp dẫn quyến rũ hơn chút, đến thư phòng của ngài nhiều hơn?

Ai, thật là hoàng đế còn chưa vội thái giám đã vội.

Bất quá, nếu cô thật có cử động dẫn dụ Nhị gia, sợ rằng Nhị gia chẳng những sẽ không thích cô, còn có thể đuổi cô ra khỏi Nhậm gia? Người đàn ông mẫu thuẫn a. Chú Toàn cả đời chưa bao giờ yêu đương kết hôn sinh con cảm khái.

Cụ ông mâu thuẫn một hồi cười một hồi lo, người giúp việc bên cạnh nhìn đến mọi người không giải thích được.

Tâm La một mình đi lững thững ở vườn sau, bỗng dưng, cô nở nụ cười.

Vườn sau có một hồ bơi hình nửa vầng trăng, luôn dùng hai tấm thép có thể di động che lại, để phòng ngừa ngoài ý muốn rơi xuống. Hiện tại, hai tấm thép đã mở ra như hai cánh cửa sổ, hồ bơi đã được quét sạch sẽ, đồ đầy nước. Ao nước trong suốt, giống như đang cho gọi cô.

Cô nhìn áo sơ mi màu trắng và quần dài bảy phần màu xám tro trên người mình, vừa có thể nhìn hồ bơi, lại nhìn bốn phía, rốt cuộc, cô còi gậy, đặt nó bên hồ bơi, đưa tay thử nhiệt độ nước. Ô, ôn hoà. Sau khi làm vận động nóng người, cô dùng một cú nhảy duyên dáng, nhảy xuống nước.

Bơi qua lại mấy vòng rồi, cô ngửa lơ lửng ở trên mặt nước, nhắm mắt lại nhìn không trung, nhớ lại điện ảnh kinh điển San Hô Màu Lam. Nếu như, có thể ở chung một chỗ với người yêu, cả đời vậy ở địa phương xinh đẹp cũng tốt. Vậy mà cuộc sống trước sau như một thực tế, dù là tình yêu cũng không thể thay đổi cuộc sống quá mức thực tế này, đây đưa nhiều năm với người yêu, cuối cùng bất quá là rơi xuống kết quả thân tâm đều mệt. Cuối cùng, năm tháng đơn thuần yêu mà không trộn lẫn bất kỳ thực tế đã một đi không trở lại rồi.

Ngược lại hiện tại, buông xuống chờ đợi đối với người, dần thân vào trong vườn Hải Nhiên làm một bảo mẫu toàn chức, cô ngược lại chân chính có cơ hội hưởng thụ cuộc sống. Trừ chủ vườn phân chia, cô cũng không có quá nhiều cố kỵ, tuân thủ bốn phận, cô không thiếu cái nào. Còn lại, cô không cần

khó đợi một người chẳng biết lúc nào mới có thể trở về, cũng không cần phải lo lắng công việc người nợ thuận lợi hay không, thân thể khỏe không, cuộc sống nhàn nhã nhưng cũng nhanh như nước. Cô ở Nhậm gia, đã sắp bốn tháng.

Tâm La nhắm mắt lại, khẽ thở ra một hơi, mặc cho mình trầm xuống.

Trầm luân trôi, người thích loại cuộc sống này, nhàn nhã tự tại lại không có áp lực, cho nên người mới có thể phiêu nổi. Muốn ở lại, cũng không lý do; muốn đi ra, lại không bỏ được. Mặt Tâm La, người thật bị cuộc sống nhẹ nhõm thanh nhàn này quyến rũ, không đi nữa, chỉ sợ không thể đi được.

Đột nhiên, có người nhảy xuống ao nước, vọt tới bên cạnh Tâm La, một tay ôm bụng của cô, lập tức kéo nàng từ đáy lên mặt nước.

Tâm La cả kinh, không kịp giẫy giụa đã sắc mấy ngụm nước ở trong miệng mũi.

"Em muốn tự chết đuối sao? !" Nhậm Hải Khiếu cơ hồ là gầm thét hỏi. Hắn nói về nhà trước tan việc, muốn nói cho cô và con trai biết hôm nay là Đoan Ngọ, hắn muốn dẫn bọn họ đi ra ngoài ăn cơm. Vừa vào cửa, chú Toàn nói cô tới vườn sau, hắn chưa thay quần áo đã tới tìm cô. Ai biết vừa vào, chỉ nhìn thấy một đôi giày vải của cô ở cạnh bể bơi, đến gần vừa nhìn, lại là cô không nhúc nhích chìm ở đáy ao. Trong nháy mắt, mạch máu cả người hắn ngưng kết, không kịp ngẫm nghĩ nữa liền như nôi điên nhảy vào trong ao vớt cô lên.

Đợi đến nổi trên mặt nước, nghe thanh âm khục khặc của cô, ba hồn bảy phách của hắn mới coi là phục hồi như cũ. Sau đó hắn không nhìn được rống cô. Đã bao nhiêu năm, hắn đều chưa từng mất khống chế cuồng như vậy. Hôm nay, chẳng qua là nhìn cô chìm ở dưới nước, cũng đã khiến hắn mất hồn, nếu như, thật có một ngày mất đi cô –

Hắn không dám tưởng tượng.

"Thật xin lỗi." Tâm La trực giác nhận lầm, qua mấy giây mới tỉnh ngộ. "Tôi chỉ muốn ở dưới đó một lát, anh đừng lo lắng."

"Trời." Hắn ôm chặt lấy cô. "Không cần làm anh sợ, không cần có lần tiếp theo."

"Tôi không sao." Tâm La tránh ra ngực của hắn, bơi một vòng qua lại. "Anh xem, tôi rất khỏe."

"Nếu tôi bơi lội, tại sao không đòi đồ tắm?" Hải Khiếu trầm giọng hỏi. Hại hắn cho là cô trượt chân rơi xuống nước. Thật là đủ hoang đường.

"Tôi chỉ tạm thời có ý, trước đó cũng không tính toán muốn xuống nước." Tâm La nằm chìm năm nổi trong nước. "Nhị gia cũng không phải sao?" cô cười chỉ Tây phục kiểu mùa hè màu đen trên người hắn, biết nó hoàn toàn tiêu tủy rồi.

Hải Khiếu lắc đầu, mới vừa rồi ở lúc lúng túng nhất không phòng bị nhất, cô mới quên phân chia chủ mướn, một khi tỉnh táo lại, hắn ở trong miệng của cô, liền lại thành "Nhị gia". Suy nghĩ một chút hắn cũng thật thất bại, khăn trương cô như thế, cô lại giống như bất tri bất giác.

Tâm La bơi về bên hồ bơi, hai tay chống cạnh bờ ao, cánh tay vừa dùng lực, liền lên bờ. Mang giày, cô xoay người, vờn bàn tay cho Hải Khiếu.

"Nhị gia, đi lên a. Chúng ta tốt nhất trở về thay quần áo, nếu không tuy là mùa hè, nhưng khoác một thân áo ướt này, cũng khó tránh khỏi sẽ lạnh."

Hải Khiếu nhìn tay trắng nõn mảnh khảnh của cô, lại men theo tay của cô nhìn lên trên, ánh mắt đột nhiên trầm xuống. Áo sơ mi màu trắng của cô ngâm nước rồi dính ở trên làn da, dán chặt trong suốt rất giống là tầng da thịt thứ hai, từ góc độ của hắn nhìn sang, hai vú đường cong đầy đặn của cô, trong lúc lơ đãng đã lay động dục vọng của hắn.

Hắn lăm lăm khẽ nguyên rửa một câu, nhắc nhở mình, phải cải biến hồ bơi ngoài nhà thành trong nhà, hắn tuyệt không rộng rãi, chịu ở nơi công chúng cùng chia sẻ đường cong khéo léo của cô.

Hải Khiếu vờn tay mặc cho cô kéo hắn lên bờ, tiếp cỡi xuống tây trang của mình, khoác lên trên người của cô.

"Trước khi xây lại hồ bơi, cảm chỉ em trở lại bơi lội!" Hắn hung tợn giao phó.

Tâm La nhún vai một cái, hắn là ông chủ, hắn nói là phải.

Hải Khiếu áo nào nhìn chăm chú vào người phụ nữ rõ ràng xem thường, phút chốc nắm chặt lấy bả vai của cô, cúi đầu chiếm lấy môi của cô.

Tại sao hắn cơ hồ bị cô dọa cho sợ đến gần chết, cô lại như không có sao không nhúc nhích? Hắn tức giận nghĩ, càng hôn sâu hơn nụ hôn đã khát vọng lâu rồi này. Hắn chính là làm quân tử quá lâu, mới khiến cho cô bỏ rơi hắn đến thế.

Môi của cô như người của cô, rõ ràng nhàn nhạt, nhưng lại làm kẻ khác không tự chủ được đắm chìm, muốn thâm nhập hiểu rõ hơn.

Ở thời điểm hai người sắp không cách nào hô hấp, Hải Khiếu mới thả cô ra, lại vẫn nắm chặt lấy vai của cô, thẳng tắp trông vào trong linh hồn của hắn.

"Đây là phí an ủi tâm hồn của anh, Tâm La thân yêu."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

Dứt lời, hân ô meo nhỏ của cô, đi về phía Sướng Thúy cư, hơn nữa hết sức hài lòng đỏ ửng nổi lên trên mặt cô.

Tâm La có một hồi mờ mịt thất thần, cho đến sắp trở lại đến Sướng Thúy cư, cô mới hơi để ý cố gắng thoát khỏi tay Hải Khiếu.

"Nhị gia, trò đùa này tuyệt không buồn cười." Cô nhàn nhạt lên án.

"Tâm La, không nên bị quá khứ che mờ đôi mắt tâm linh của em." Hải Khiếu không có không vui, chẳng qua là tinh táo nói với cô. Bởi vì yêu cô, cho nên quan tâm cô, bao dung cô. Ài, từ lúc nào, hân cũng học được nhân nhượng một người phụ nữ?

"Nhị gia, Tâm La, các người là thế nào? Chẳng lẽ bên ngoài đột nhiên giáng một cơn mưa như trút nước?" Chú Toàn nhìn thấy cả người hai người ướt đầm dề đi vào, không nhịn được trêu ghẹo.

"Mưa thì không có, bắt quá là nhảy vào trong nước vớt mỹ nhân ngư." Hải Khiếu cũng cười giải thích với lão quân gia.

"Nhị gia thật có nhã hứng." Thanh âm tràn đầy nhạo báng của Đông Trầm vang lên từ sau lưng bọn họ.

"Đông thiếu, ngày hôm nay là Đoan Ngọ, ngài không trở về Đông Đường, sao lại tới vườn Hải Nhiên tham gia náo nhiệt?" Nhậm Thất tựa như hồn ma của Đông Trầm, lạnh lẽo xuất hiện ở phía sau hân, lạnh giọng hỏi.

Hải Khiếu thở dài, hai người kia không hợp thì cũng thôi đi, Đông Trầm lại cố tình thích trộn lẫn, tối nay chỉ sợ là sẽ không bỏ qua hân. Xem ra hân mang kế hoạch dẫn con trai và Tâm La ra ngoài ăn bữa tiệc lớn của hân đã bị nhớ rồi.

"Ồ lại ăn cơm đi." Hải Khiếu cũng không trông nom hai người sử dụng ánh mắt so tài chém giết, chẳng qua là giao phó với chú Toàn. "Tôi và Tâm La về phòng thay quần áo trước."

"Cậu nói Nhị gia và Tâm La xảy ra chuyện gì?" Đông Trầm hồn nhiên quên vừa mới cãi nhau với Nhậm Thất, dựa sát vào hân nhỏ giọng hỏi.

Nhậm Thất mím chặt đôi môi, trước kia hân đã thấy trong phòng quan sát rồi, dĩ nhiên là biết xảy ra chuyện gì. Chẳng qua là – hân không phải là miệng rộng. Nhưng, nhìn thấy biểu tình người không nói cho ta biết ta sẽ không cam lòng bỏ qua của Đông Trầm, hân chỉ có thể nói: "Nhị gia không phải đã nói sao? Hân vớt mỹ nhân ngư."

"Hi hi, nói như vậy cũng đúng. Tâm La cô nương không phải được hân vớt lên rồi sao?" Đông Trầm cười hề hề, sau đó nói với lão quân gia, "Chuyện tốt của Nhị gia gần."

"Được, được, mượn lời chúc của Đông thiếu." chú Toàn gật đầu, hân cũng cảm thấy ngày cưới không xa.

"Nghe hân nói vậy. Coi như chuyện tốt đến gần, bị hân đi vào trộn lẫn lung tung, chỉ sợ cũng biến thành không bao giờ." Nhậm Thất vô cùng khinh thường "hừ" một tiếng.

"Chú Toàn, lần này ngài cần phải làm chứng cho tôi, là hân miệng chó mọc không được ngà voi, tôi không có làm gì hết." Đông Trầm bắt được cơ hội tố cáo.

"Tiểu Thất, Đông thiếu đầu gì người tới là khách, cậu không có quy củ."

"Dạ, chú Toàn." Nhậm Thất biết nghe lời, tránh cho Đông Trầm gây sự mãi với hân, lấy hân để làm văn chương.

"Tâm La." Hải Khiếu níu lại cánh tay của cô trước khi cô đi vào gian phòng của mình. "Anh sẽ không nhận lỗi với em. Đàn ông này sinh tình ý với phụ nữ là chuyện quá tự nhiên."

"Nhị gia, không nên ép tôi làm ra lựa chọn trước khi nhìn rõ chân tướng." Tâm La cười lắc tay, không còn là thiếu nữ đơn thuần ngây thơ rồi. Ở trước khi cô có thể làm rõ tâm lý của mình, cô sẽ không làm ra đáp lại đối với bất kỳ người nào nữa. Có mấy vết thương, chịu ân thứ nhất đã đau triệt nội tâm, không thể chịu lần thứ hai được nữa.

Hải Khiếu quan sát cô tỉ mỉ, tóc ướt xốc xếch dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khoác lên trên vai cô chính là tây phục còn đang nhỏ nước của hân, rất chật vật. Nhưng, nhìn trong mắt hân, chỉ cảm thấy cô yếu đuối vô dụng, muốn ôm cô vào trong ngực thương tiếc triu mến. Vậy mà, cô có một đôi tròng mắt kiên định trong trẻo mỹ lệ, mơ hồ tản ra hương vị kiêu ngạo. Chính là người phụ nữ rõ ràng ôn uyển sẵn sàng, rồi lại lý trí bình tĩnh mâu thuẫn này, hấp dẫn trái tim lạnh lùng vô tình của hân à? Hân cười, nguyên tưởng rằng sẽ cứ lạnh tình cả đời, ai biết, không buông ra được.

Nhẹ nhàng buông cánh tay cô ra, nếu là hân mười năm trước, tuyệt đối sẽ không buông tay vào lúc này giờ phút này, dưới tình này cảnh này. Vậy mà giờ này ngày này hân biết, mạnh mẽ chiếm đoạt lòng của cô, không có nửa phần thắng. Vì cô, hân nguyện ý bỏ qua tác phong làm việc mạnh mẽ, từ từ theo đuổi cô giống như người đàn ông bình thường.

"Anh sẽ không ép em, nhưng, em cũng phải đáp ứng anh, sẽ không không nói một tiếng biến mất ở biển người mệnh mông." Hắn đã có một vết xe đổ máu chảy đầm đìa, người bên kia đã tìm cô đến nghiêng trời lệch đất.

Tâm La suy nghĩ một giây đồng hồ, đáp ứng hắn.

"Tôi đáp ứng, tôi sẽ tạm biệt trước."

Nói xong, cô đi vào phòng của mình, đóng cửa lại, nhốt Nhậm Hải Khiếu ở ngoài cửa. Dựa vào trên cửa thật lâu, cô mới chậm rãi tiến vào phòng tắm, cởi tây phục của hắn xuống, lại cởi ra áo sơ mi của mình, sau đó trần truồng đứng ở trước gương, đưa mắt nhìn mình trong kính.

Cô có thân thể trẻ tuổi khỏe mạnh, da trắng nõn, đường cong tốt đẹp yếu điệu. Vươn tay, cô xoa môi của mình, nơi đó, giống như còn lưu lại hơi thở của Nhậm Hải Khiếu, mùi thơm nhàn nhạt hòa lẫn với mùi vị thuốc lá Winston tạo thành mùi hương đặc biệt của hắn, cuồng mãnh nóng rực khắc ở trên môi của cô, cũng khắc ở trong ý thức của cô quanh quẩn không đi.

Còn chưa thoát khỏi hương vị của hắn. Tâm La đứng ở dưới vòi hoa sen, ngẩng đầu lên chịu đựng nước tẩy rửa từ đỉnh xuống. Cô nên lên án hắn mạnh mẽ, cho một cái ném qua vai, sau đó phẩy tay áo bỏ đi, từ đó cả đời không qua lại với nhau. Nhưng đều không, cô cũng hưởng thụ nụ hôn nhiệt liệt đó như hắn. Môi của hắn giống một đoàn lửa, hòa tan cửa lòng đã khóa lại của cô. Nhậm Hải Khiếu không giống với người kia. Người nọ, vĩnh viễn từ từ trêu chọc tinh dục của cô, cuối cùng tới cô buông tha cho căng thẳng và tôn nghiêm, chỉ cầu thần phục phía dưới hắn.

Nhậm Hải Khiếu, càng giống một luồng sấm sét, tất cả đều bị hắn thao túng trong tay. Âm trầm, lạnh lùng, bá đạo, ngạo nghễ, hắn có; thâm trầm, cơ trí, ôn nhu, quan tâm, hắn cũng có. Hắn nguy hiểm, nhưng ở dưới sự bảo vệ của hắn, nhất định cũng sẽ là an toàn không lo.

Cô nhẹ nhàng nở nụ cười trong tiếng nước chảy, cô không ghét Hải Khiếu, cũng không ghét nụ hôn của Hải Khiếu, cô chỉ là còn chưa biết nên đi nơi nào mà thôi. Nói vậy, sau khi vào vườn Hải Nhiên, cô chỉ học xấu thôi, bắt đầu biết ích kỷ, biết tính toán cho mình. Hay hoặc là, cô chỉ thật trưởng thành, không dễ dàng tin tưởng người khác nữa. Dù sao, gút mắc giữa cô và người kia còn chưa có giải quyết.

Có lẽ, cô đối với Hải Khiếu, là phải đợi đến cô nghĩ thông suốt, tới ngày bỏ xuống, cô mới có thể không cố kỵ chút nào yêu một người, tiếp nạp một người lần nữa.

Tắt vòi hoa sen, Tâm La lau khô nước trên người, trùm một cái khăn tắm lên, xoay người, liếc thấy tây trang đặt kế bồn rửa tắm, không nhìn được đi tới, cầm ở trong tay, bật cười. Một bộ y phục thật tốt, lại bị phá hủy, hắn cũng không cảm thấy đáng tiếc. Kể cả cây bút màu bạc hắn để lại đợt trước, hắn đã giải vây ba lượt cho cô.

Thay y phục khô mát, Tâm La xuống lầu.

"Cô Tâm!" Anh Nhất chạy về phía cô. "Ba ba bảo hôm nay là Đoan Ngọ, ăn bánh chưng."

"Anh Nhất có biết tại sao muốn ăn bánh chưng hay không?" Tâm La vòng qua vai bé trai cười hỏi. Thuận theo đề hướng dẫn là thủ đoạn tốt nhất.

"Là vì kỷ niệm Khuất Nguyên[2] đại phu nhảy sông Mịch La chết, còn phải chèo thuyền rồng."

"Đúng nha, còn phải chèo thuyền rồng." Đông Trầm lập tức nhảy ra làm bình luận viên. "Tâm La, nhân viên Nhâm thị hàng năm đều tham gia chèo thuyền rồng, hàng năm đều là hạng nhất."

"Vậy sao?" Tâm La chuyển con mắt nhìn về phía người đến sau, có chút ngoài ý muốn.

"Vài hôm nữa tin tức sẽ phải phát hình ra, mấy năm như một ngày, chưa từng ngoại lệ." Nhâm quân gia nháy nháy mắt với cô. "Năm nay cô đã bỏ qua, sang năm lúc này báo Nhị gia dẫn cô đến hiện trường xem cuộc chiến. Tuyệt đối là cuộc chiến đàn ông kinh tâm động phách."

"Tôi cũng muốn đi!" Tiểu Anh Nhất không có lên tiếng, ngược lại Đông Trầm không chịu bị người lạnh lùng, lớn tiếng gọi ở một bên.

"Lại không người bó tay trói chân, ngài muốn đi cũng không có người cản ngài, gọi lớn tiếng như vậy, thật mất thể diện thay Đông lão." Nhậm Thất thấp giọng tự nói.

Hải Khiếu chẳng qua là chuyên chú nhìn Tâm La. "Sang năm cùng đi xem."

"Nghe chưa?" Đông Trầm hát cầm lên với Nhậm Thất, cũng không quản lời này của Hải Khiếu là nói với Tâm La.

"Tôi chỉ nghe nói gần đây tư liệu của phái nữ có thể thành hôn đã đưa đến trong tay lệnh tôn, nguyên tưởng rằng là lời đồn đãi, bất quá hôm nay thấy hành động ngây thơ của Đông thiếu ngài, có lẽ Đông Đường chủ xác thực cần kiểm một con dấu hiện lương đức thực, thông hiểu các kiểu kỹ năng khác con hồ ly như ngài, mới có thể thoát mệnh mắt đi Đông Đường ở trong tay của ngài sau trăm tuổi." Nhậm Thất lạnh lạnh nói xong, liền xoay người tránh ra.

"Nhậm Hải Ngâm, cậu không được đi, hôm nay tôi không phân cao thấp với cậu, tôi không phải là Đông thiếu!" Đông Trầm lập tức thờ phỉ phò đuổi theo.

Tâm La bị hành động của hai người chọc cho bật cười. Đông thiếu là một người miệng lưỡi trơn tru tâm cơ xảo trá, Nhậm Thất lại trầm mặc ít nói thâm

trầm nội tâm, căn bản trái ngược với Đông thiếu, cố tình hai người gặp, luôn là Nhậm Thất kích Đông Trầm ỏi trận lời đĩnh rồi lại á khẩu không trả lời được, chỉ có thể thẹn quá thành giận che giấu cái thua của mình. Nhưng Đông Trầm chính là thích lắc lư trước mắt Nhậm Thất, thật không hiểu được hắn có phải thiếu sửa chữa hay không.

Hải Khiếu giống như nhìn ra tâm tư của cô, đi tới bên người cô.

"Trời sanh vô quỷ dày có móng tay nhọn, Đông Trầm đại khái chỉ sợ miệng độc của Nhậm Thất."

Đúng vậy a. Tâm La thừa nhận ở đáy lòng. Cô thật hâm mộ bọn họ, có thể tùy ý biểu đạt hi vọng vui buồn của mình, bừa bãi phóng túng, không cần khổ khổ nguy trang, giả trang chính mình sẽ không để ý, sẽ không bất an. Người nào sẽ là khắc tinh kiếp này của cô? Người nào có thể khiến cô không còn bàng hoàng không chỗ nương tựa, không còn mê vông sâu nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Bất an

"Hello, Nhị gia, tôi lại tới. Ngài không không hoan nghênh à?" Đông Trầm cười híp mắt đẩy cửa vào, hoàn toàn không thấy thư ký hết sức ngăn trở.

"Dù anh không hoan nghênh, cậu cũng bình thân chịu đựng gian khổ, không phải sao?" Hải Khiếu cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục phê duyệt văn kiện, tự động coi thường người tự đến.

Đông Trầm thấy Hải Khiếu không để ý tới hắn, cũng không thấy e ngại, ngược lại tự động tự phát ngồi vào trên sofa đối diện bàn làm việc hắn, thuận tay sờ qua một xấp phong thơ trên bàn, lục xem.

"Ha ha, nhiều người muốn mời Nhị gia vui lòng tham gia yến hội thế à? Không nghĩ tới Nhị gia ngài ở trong vòng xã giao lại được ưa chuộng vậy." Đông Trầm chắc chắn nói. "Hắc hắc, ba mươi ba tuổi chưa lập gia đình, chấp chương công ty Nhậm thị, có tài sản hàng tỷ, vừa anh tuần lỗi lạc, xác định là người chồng đẹp đôi trong suy nghĩ của những cô gái chưa lập gia đình."

"Đông Trầm, cậu đừng trêu chọc anh đến trình độ tự mình giao cậu đến trên tay lệnh tôn, anh nghĩ cậu không muốn trở về tham gia đại hội xem mắt?"

"Trở về xem mắt?" Đông Trầm lạnh lùng hừ một tiếng. "Thay vì trở về đối mặt những cô gái ngu ngốc chỉ có ngực phát triển nhưng não không phát triển, không bằng em theo đuổi Tâm La cô nương."

"Vậy sao?" Hải Khiếu nghe, ngược mắt liếc hắn một cái.

"Xem, tiệc đêm giữa hè cho nhân vật nổi tiếng của tập đoàn Thiên Vương." Đông Trầm hoàn toàn không có chú ý tới cảnh cáo của hắn, rút ra thiệp mời, chắc lưỡi hít hà chắc chắn ra tiếng. "Không hổ là Thiên Vương, thật là số lượng lớn, ngay cả thiệp mời cũng rất khác biệt với người ta."

"Có thể được cậu khen một tiếng, cũng không uổng công chủ nhà mất một phen ý định." Hải Khiếu ngửa ra sau, áp vào trong ghế da.

"Nhị gia, có ý tham gia không?" Trong mắt Đông Trầm thoáng qua ánh sáng kỳ dị.

"Thế nào, cậu có hứng thú?" Hải Khiếu không ngờ người tránh xem mắt cũng không kịp trước mắt nguyện ý tham gia bữa tiệc xem mắt trá hình.

"Rồi rãnh vô cùng nhàm chán mà thôi. Không bằng, mời Tâm La cô nương đi theo anh."

Tâm La? Trong lòng Hải Khiếu động dậy một chút.

Ngày đó, hắn hôn Tâm La lần đầu tiên ở bên cạnh hồ bơi, cũng thể hiện rõ tâm ý với cô. Sau, thái độ của Tâm La cũng không có gì thay đổi, không tránh không né, nhưng cũng không thấy thân mật, cứ chỉ ứng đối giống như tất cả xảy ra ngày đó chẳng qua là một giấc mộng giữa ban ngày trong đầu hắn. Nếu không phải hắn lấy video ở hệ thống an ninh, xem lại lần nữa, chứng thật không phải là hắn đang nằm mộng, hắn thật sẽ cho rằng cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Hắn không tự chủ cười khổ. Hắn nói với Tâm La vô quỷ dày có móng tay nhọn, Đông Trầm chỉ sợ Nhậm Thất. Chính hắn không phải sao? Từ cuộc sống tuổi trẻ khinh cuồng nhất đến nay, mười năm đã qua, hắn chưa từng thật lòng yêu một người, nhưng cuối cùng là thua trong tay một cô gái lạnh nhạt sợ rằng vẫn trong lòng đã có đối tượng. Mặc dù hắn thề không chừa thủ đoạn nào cũng muốn lấy được cô, lại làm sao cũng không đành lòng thấy cô bị thương tổn, nhiều lắm là chỉ có thể thỉnh thoảng thừa dịp cô đi xuống phòng bị ôm cô một cái, hôn cô một cái, còn phải bị cô oán thăm là sắc lang (sói háo sắc), đáng đồ tử (tên háo sắc). Ai nha, bắt đắc dĩ a.

"Nhị gia, anh không lên tiếng, tôi liền xem là anh ngầm cho phép." Đông Trầm thấy hắn không có phản ánh, ở một bên có dụng ý khác nói.

"Cho dù muốn mời cô cùng nhau dự tiệc, cũng phải là anh mời mới danh chính ngôn thuận. Về phần cậu—" Hải Khiếu mắt lạnh mặt cười làm ra kết luận.

"Đêm đó mỹ nữ như mây, một mình đi đến không phải có thể tận hưởng?"

Bà vai Đông Trầm run lên. Nhậm Hải Khiếu nhìn hấn như hổ mặt cười, càng làm hấn cảnh giác hơn là về lạnh lùng, không nên chọc vào thì tốt hơn.

"Đó là tự nhiên." Hấn cười thả thiệp mời trong tay ra, dù thế nào đi nữa mục đích của hấn đã đạt đến, nhanh chóng." Cậu tìm Phong Gian nói chuyện phẩm đi."

Nhìn bóng dáng Đông Trầm đi ra, Hải Khiếu lắc đầu. Nếu Đông Trầm chịu đem rút ra một phần mười thời gian và ý định dạo chơi nhân gian của hấn xử lý sự nghiệp, hiện tại chỉ sợ Đông Đường đã tung hoành hai nhà hắc bạch rồi. Đáng tiếc chí của hấn không ở chỗ này. Đông lão tiên sinh có ý tìm vợ cho hấn để trời buộc quân giáo, rất có thể là cảnh tượng huyền ảo công dã tràng. Hấn thật thương tiếc cho cô gái mà Đông Trầm sẽ cưới vào cửa. Bất kỳ cô gái đồng ý, có thể, nguyện gả cho Đông Trầm tron tay như cá chạch, cũng đáng giá hấn dâng lên hai vạn phần sùng kính.

Cầm thiệp mời kia lên, mở ra xem. Hấn cười, cũng tốt, Tâm La tổng không thể tránh ở trong vườn Hải Nhiên cả đời, như vậy chỉ sợ cô vĩnh viễn cũng nghĩ không thông không bỏ được. Để cho hấn đẩy một cái sau lưng cô vậy.

Lúc này điện thoại đường riêng trên bàn hấn vang lên, hấn nghe.

"Hải Khiếu, là anh."

Đầu bên kia điện thoại vang lên thanh âm quen thuộc lại hơi xa lạ khiến hấn khẽ sùng sốt một giây, sau đó, thanh âm của hấn trước khi cảm thấy kịp đã đáp lại đối phương.

"Anh hai, anh khỏe không?"

Là anh hai hấn thích nhất cũng kính trọng nhất. Những năm này, trừ phi sinh nhật của cha, anh hai cũng không chủ động liên lạc hấn.

"Hải Khiếu, cảm ơn em rất nhiều năm vẫn dễ dàng tha thứ thỉnh thoảng cãi và giữa anh và Tĩnh Nhân, cũng cảm ơn em, để anh rút cuộc rõ ràng: bỗng nhiên quay đầu, người nọ đang ở, dưới ngọn đèn tàn." Hải Âm đầu bên kia không phải không cảm khái.

"Anh hai, anh cảm ơn lắm người. Anh nên cảm ơn, là Tâm La." Hải Khiếu nhẹ nhàng cười. Xem ra phương pháp xử lý Tâm La dạy Tĩnh Nhân dù sao vẫn là hữu hiệu, nghe lời anh hai nói, vợ chồng hai người bọn họ đã đi ra hẻm hẹp lo lắng, kế tiếp, sẽ là đường lớn ánh mặt trời rồi.

"Bên Mật tiểu thư, Tĩnh Nhân nói cô sẽ đích thân đi cảm ơn." Nhậm Hải Âm ở Milano[1] phía xa thấp giọng cười. "Em ấy rất ưa thích Mật tiểu thư, lúc nào cũng giắt cô ấy ở khóe miệng, anh cũng sắp ghen tỵ."

Hải Khiếu nghe thấy anh hai buông lỏng nhạo báng, cũng cười. Rốt cuộc, hấn đợi đến ngày anh hai được hạnh phúc rồi. Kế tiếp, hấn có thể yên tâm theo đuổi hạnh phúc của mình.

"Còn không phải là Mật của em, bắt quá em sẽ cố gắng."

"Không nói cái này. Mục đích chủ yếu anh gọi điện là nói cho em biết, cô ta sắp về. Em nên chuẩn bị tâm tư mới tốt."

Trầm mặc, sau hồi lâu, Hải Khiếu nói lại: "Em hiểu rõ rồi."

"Như vậy – hẹn gặp lại, Hải Khiếu." Cách ngai nhiều năm mặc dù tiêu trừ, nhưng, còn phải qua chút ngày giờ, bọn họ mới có thể tìm về thân mật không khoảng cách đã qua.

"Gặp lại, anh hai."

Hải Khiếu kết thúc trò chuyện, đưa tay vuốt vuốt mi tâm (vùng trên sống mũi giữa lông mày). Hấn và anh hai bởi vì một người phụ nữ mà có cách ngai, không ngờ lại được hóa giải đơn giản nhờ hai người phụ nữ khác, mà Tâm La thậm chí hoàn toàn không hiểu được đoạn chuyện cũ xém xịu khiến anh em bọn họ tuyệt giao.

Chẳng qua là, Hải Âm nói – cô ta – sắp trở về rồi.

Hấn hơi bất an. Có lẽ, hấn nên tìm thời điểm thích hợp nói với Tâm La về quá khứ của hấn. Hấn hi vọng có thể chia sẻ quá khứ với Tâm La, phải có hiện tại, sáng lập tương lai, chỉ muốn cùng cô.

Ài. Hấn im lặng thờ dài, công thành danh toại như hấn, lý nên hăng hái mới đúng, nhưng hấn lại chỉ có phiền não vô tận. Phiền não a, chẳng lẽ là trước kia hấn quá phong lưu, hiện tại quả báo tới?

Buổi tối, đợi Anh Nhất làm xong bài tập, lên giường ngủ rồi, Tâm La xin chú Toàn muốn một bình nước nóng, pha Thương Sơn Tuyết Lục thượng hạng, ngồi ở trên ban công, vừa hưởng thụ gió đêm hè phơ phất qua người, vừa tỉ mỉ thưởng thức trà. Gần đây cô và cụ ông học tập trả đạo, Nhậm Thất nhìn thấy, nói chú Toàn đưa cô vào đường tu thân dưỡng tính, cô chỉ cười, không cảm thấy khoa trương đến thế.

Ở chung với chú Toà, khiến cô có cảm giác đang hưởng tình thương của cha. Cụ ông hiền lành cơ trí, từ trên người ông, không cảm giác được hung ác mây may, nhưng từ thái độ như dóm bảo của Nhậm Thất và thị vệ trong vườn. Đó là một lão nhân đã trải qua chuyện xưa tràn đầy tang thương. Cô thường thường nghĩ, đợi cô già rồi, làm người có thể rõ ràng bằng một nửa chú Toàn, cô đã cảm thấy thành công. Vì vậy, cô hết sức thích thân cận chú

Toàn.

Tâm La không chút để ý hóp một ngụm trà, có cũng được mà không có cũng không sao ngắm nhìn chấm nhỏ ở trời xa. Không có cảm giác kỳ lạ gì, giống như thần hồn không biết đi nơi nào, nhưng, cô không ghét.

Bỗng dưng, tiếng gõ cửa truyền đến từ sau lưng, có vẻ cực kỳ rõ ràng trong ban đêm yên tĩnh. Cô lười đứng dậy, vì vậy khẽ mở cửa. Một lát, mùi thơm quen thuộc truyền vào mũi của cô.

"Nhị gia." Tâm La kêu, hết sức chắc chắn người đến là hắn.

"Em cũng không quay đầu lại, sao biết là anh?" Hải Khiếu không phải không tò mò.

"Ngài chỉ dùng nhãn hiệu nước hoa Hermes[2] này, mà, trong vườn Hải Nhiên, người tới chơi vào buổi tối, thật sự cũng không nhiều."

"Tâm La." Hải Khiếu ngồi xuống bên cạnh cô. "Vẫn không có cơ hội hỏi em, em ở trong vườn Hải Nhiên có quen không?"

Tâm La suy nghĩ một chút, thành thật trả lời.

"Nơi này là một trang viên vô cùng vẻ đẹp lệ, lại ít có quấy nhiễu từ bên ngoài, là sân nhà lý tưởng mỗi cô gái hướng tới."

Hải Khiếu trầm giọng cười. "Tâm La em nói chuyện càng ngày càng giọt nước không lọt."

"Nhị gia, có muốn uống một ly trà hay không?" Cô nghiêng đầu nhìn hắn, biết hắn quyết không phải đem hề nhằm chán, tìm đến cô nói chuyện giết thời gian, nhất định là có chuyện. Cô không vội hỏi thăm, hắn tóm lại sẽ nói.

"Phong cảnh mỹ lệ hơn, mỗi ngày nhìn nó, cũng khó tránh khỏi sẽ nhằm chán. Em không phải là người hà khắc. Tại sao không đi ra ngoài chơi? Anh Nhất không phải con nít, em phải canh chừng trông nom 24h, em có rất nhiều thời gian giải trí." Hắn lấy cốc trà cô uống phần nửa trong tay cô ra, trước tầm mắt cô, uống xuống.

Tâm La quyết không là thiếu nữ ngây thơ, thấy đàn ông uống chung ly nước với cô lại cảm thấy là hôn gián tiếp, chẳng qua là tự dưng, nhìn Nhậm Hải Khiếu làm động tác giống vậy, lại làm cô nhớ lại nụ hôn bên bể bơi. Kim lòng không được, cô chuyển mắt đi.

"Nhị gia có đề nghị gì hay?"

Hải Khiếu không có coi thường động tác cô nho nhỏ cô, giương môi mà cười vì quý kẻ được như ý.

"Không bằng để cho anh tận tình chủ nhà, mời làm em bạn gái, tham gia tiệc tối ba ngày sau, em nói tốt không?"

"Đây là Nhị gia muốn mời sao?" Tâm La càng hiểu kỳ động cơ của hắn là cái gì.

"Uh"

"Em có quyền cự tuyệt không?"

"Dĩ nhiên, nhưng –" hắn có chút ác liệt dừng một chút, lại nói: "Nếu như Anh Nhất biết bảo mẫu của nó chưa từng đi ra ngoài, không có ước hẹn riêng, anh nghĩ, trưởng thành sớm như nó, có thể đau lòng hay không?"

"Nhậm, Hải, Khiếu!" Tâm La cắn răng nghiêng lợi, từng chữ từng chữ thấp giọng kêu tên của hắn. "Anh Nhất là con của anh!"

"Anh biết rõ." Hắn cười khoan thai tự đắc. "Anh cũng biết rõ em thích con trai anh, quyết không nhẫn tâm thấy nó không vui."

"Anh chắc chắn em thật sự sẽ không tức giận, phải không?" Cô không tự chủ dính vào động tác thói quen thường ngày của hắn, nheo mắt lại.

Hắn không đáp, chẳng qua là vờn tay, xuyên qua tóc mềm nhẵn khô mát tự nhiên sau khi cô tắm xong, dùng ngón tay nhẹ nhàng phủ trên cổ của cô. Hắn biết vẻ đẹp của cô rất rõ, cô quá thiện lương, coi như hâm mộ cuộc sống của người khác hơn nữa, cô cũng không biết dùng thủ đoạn tổn thương người khác để lấy được; mặc dù bị ủy khuất lớn hơn nữa, cô cũng sẽ không khóc rống náo loạn tìm kiếm giải quyết. Cô chỉ chờ đợi, không tiếng động tránh ra. Cô rất có ý thức trách nhiệm, nhất định phải làm việc đến tốt nhất. Mà người bỏ qua cô, là ngu ngốc nhất toàn thế giới.

Một hồi lâu, hắn đề đầu cô về phía mình, ấn xuống một cái hôn trên môi cô.

"Anh không phải chắc chắn em sẽ không tức giận, anh chỉ là trăm phương ngàn kế muốn cho em ở lại bên cạnh anh. Nhưng, anh không có ý để em ở mãi trong vườn Hải Nhiên nho nhỏ, em đáng giá có toàn bộ thế giới, đi xem hoa ngắm cảnh. Mà anh, chỉ muốn hưởng thụ tất cả với em."

Tâm La không phải không cảm động. Theo lời người đàn ông này, là cuộc sống tốt đẹp nhất cô từng mơ ước. Đã từng cô cho là thật có thể có, nhưng, thực tế tàn khốc đánh nát giấc mộng của cô. Ở cô không hề hy vọng xa vời nữa thì hắn, lại cho cô giấc mơ quyền lợi. Người đàn ông lãnh tuyệt trong truyền thuyết này, người đàn ông được người gọi là Lãnh Tu La này, người đàn ông từng quyền nghiêng một phương, thân ở giải đất màu xám tro, so bất luận kẻ nào cũng hiểu khát vọng của cô hơn.

Tay của hắn, kiên định lại ôn nhu, không mang theo một tia trêu đùa. Nhưng, lại hấp dẫn cô đắm chìm.

"Em không phải là tiểu thư, chỉ là một cô gái vô danh." Lần này, cô không có đẩy hắn ra.

"Không sao." Hải Khiếu vui vẻ ôm cô, chỉ cần cô không cự tuyệt là tốt rồi.

"Em chưa từng tham gia bất kỳ yến tiệc, cũng chưa ra vào chỗ người nổi tiếng tụ tập." Tâm La cười tự giễu, ngay cả cơ hội len lén ở ngoài cửa nhìn cũng chưa từng có. Tự ái còn lại của cô cũng không cho phép.

"Không sao, tất cả đều giao cho anh." Đây chính là cảm giác cung chiều một cô gái? Muốn cô vui vẻ, muốn cho cô toàn thể giới.

"Khẩu khí của anh nghe như thần tiên mẹ đỡ đầu." Cô chui trước ngực hắn, lắng nghe tim đập của hắn.

"Anh mạnh hơn hắn nhiều, anh còn có thể đảm đương vương tử, công dụng nhiều hơn." Trong thanh âm của hắn có nụ cười nồng đậm.

"Đúng vậy a, lão vương tử." cô nhạo báng.

"Lão? Già chỗ nào? Anh mới ba mươi ba tuổi mà thôi, đàn ông tuổi thọ như hoa." Hắn lườm, hết sức không phục. Cho dù hắn không phải là vạn người mê, dầu gì cũng là rể hiền trong mắt những cha mẹ. Huống chi đàn ông càng già càng có sức quyến rũ, càng già càng hấp dẫn. Người phụ nữ này lại ngại hắn già, không được, hắn muốn sửa lại quan niệm sai lầm của cô.

"Đúng, đúng, uh, Boys Over Flowers." cô cười, buông lỏng người và tim.

Tiếng hai người nói chuyện với nhau bị gió đêm thổi tan, hóa thành hai trái tim dần dần dựa vào nhau giữa mùa hè.

~~~~~

[1]Milano: (tiếng Milan: Milán (listen)) là một thành phố chính của phía bắc Ý và là một trong những thành phố phát triển nhất châu Âu, tọa lạc tại đồng bằng Lombardia. Nội thị thành phố có dân số khoảng 1.310.000 người, còn khu vực đô thị lớn nhất ở Ý và lớn thứ 5 ở Liên minh châu Âu với dân số 4.345.000 người trên một diện tích 2370 km2.

[2]Nước hoa Hermes: Hermes thành lập năm 1837, từ kinh doanh yên ngựa chuyển sang kinh doanh nước hoa, sau đó trở thành thương hiệu thời trang cao cấp trong lĩnh vực nước hoa và thời trang mê hoặc lòng người như khăn quàng, cà vạt, túi xách...

Đối với Hermes, cuộc phiêu lưu vào thế giới nước hoa bắt đầu vào năm 1951 với sản phẩm Eau d'Hermès, do Edmond Roudnitska thiết kế, một trong những người có tinh thần sáng tạo vĩ đại nhất của thế giới của nước hoa.

Một bộ sưu tập nước hoa Hermes đã được phát triển cho cả nam giới và phụ nữ bao gồm Eau d'Orange Verte, Un Jardin sur le Nil, Un Jardin en Méditerranée, Eau d'Hermès và Hermessence.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

"A a, Tâm La, đêm qua cô làm chuyện xấu ở ban công?" Vân Lăng xuống dưới lầu trà sách sẵn nháy mắt với Tâm La.

"Đúng nha, Tâm La, lúc sáng chú cũng nhìn thấy Nhị gia từ trong phòng cháu ra ngoài đấy." Lão quản gia cũng cười tiếp lời.

Nhậm Thất giữ vững lặng yên. Chuyện của Nhị gia, hắn không tiện quơ tay múa chân, yên lặng xem biến hóa là tốt rồi.

"Các anh đều ở đây, thật tốt quá!" Đông Trầm xông tới giống như một trận gió. "Chú Toàn, Nhậm Thất, mau, tìm một gian phòng trống cho tôi."

"Hữu dụng?" Nhậm Thất sớm miễn dịch đối với người như hắn.

"Tự nhiên, nếu không phải là Nhị gia nhờ vả tôi, lúc này em tôi đang hẹn hò với mỹ nữ, mà không phải làm trâu làm ngựa." Khẩu khí của Đông Trầm buồn bã.

"Đúng vậy a, làm trâu làm người, xem ra cậu rất tự hiểu mình." Nhậm Thất nở nụ cười, làm mềm đường cong luôn lạnh lùng của hắn.

"Cậu—" Đông Trầm hậm hậm trừng mắt liếc hắn một cái, chuyển sang Tâm La. "Tâm La bảo bối, chỉ vì em, tôi đã chạy tới thật nhanh, nói, cảm ơn tôi thể

nào?"

"Miễn phí làm tư vấn cho anh mười lần, thu lệ phí đối chiếu giá tiền của công hội bác sĩ, như thế nào?" Tâm La dần dần quen tính tình trẻ con của Đông Trầm.

"Ha ha, Tâm La thân yêu, em thật sự thật là đáng yêu! Khó trách Nhị gia cũng chịu như vậy. Tôi thôi, nhà thiết kế, thợ trang điểm, đại lý châu báu đều tôi, chỉ chờ tiểu thư em đến."

"Đến phòng khách lớn nào." Nhậm Thất âm thăm thò dài, ngay cả Mật tiểu thư cũng có khuynh hướng bị dạy hư.

Một lát sau, Đông Trầm mang theo mấy người đi vào.

"Mấy vị này là nhân vật đứng đầu trong ngành ở vùng này, bọn họ vội tới để đề nghị và trợ giúp chuyên nghiệp cho Tâm La." Đông Trầm phát tay, giới thiệu với bọn họ. "Vị này là tiểu thư Mật Tâm La, là bạn tốt của tôi, mục tiêu của chúng tôi là khiến cho cô ấy trở thành người phụ nữ xuất sắc nhất chói mắt nhất trong tiệc đêm giữa hè cho nhân vật nổi tiếng của tập đoàn Thiên Vương."

"Đông thiếu!" Tâm La thấp giọng hô. Quá khoa trương! Đáp ứng Nhậm Hải Khiếu tham gia tiệc đã là chuyện vượt quá tưởng tượng, bọn họ thật đúng là có ý muốn diễn vở kịch cô bé lọ lem, làm một cuộc chim sẻ biến phượng hoàng? Không biết nên khóc hay cười không đủ để hình dung tâm tình giờ phút này của cô.

"Hừ – không cần gậy. Bọn họ đều là nhân sĩ đỉnh cấp chuyên nghiệp, tất cả cứ để cho bọn họ. Em chỉ cần nhắm mắt lại, tin tưởng bọn họ là tốt rồi." Một ngón trỏ của Đông Trầm nhẹ nhàng dè ở trên môi của cô, không để cho cô nói ra ngôn ngữ phản đối.

Tâm La bất đắc dĩ đứng tại chỗ, mặc cho mấy người định đoạt. Trong lòng không nhịn được nghĩ, thì ra người mẫu cũng không phải dễ làm.

Đại khái khoảng hai tiếng, mấy người mới làm xong bước đầu.

"Đông thiếu, tiệc ngày đó năm giờ chúng tôi sẽ đến nhà chọn đồ trang sức và trang phục cho Mật tiểu thư."

"Cám ơn các cậu rồi, nhân tình này tôi thiếu trước."

"Đông thiếu nói đùa, có thể phục vụ cho ngài, chúng tôi thật vinh hạnh."

Nói hết lời, Đông Trầm đưa mấy người rời đi.

"Tâm La, Nhị gia hẳn hồi lâu chưa từng quan tâm, nhớ một cô gái như vậy, cháu và Nhị gia cứ đi chơi thật vui, không cần lo lắng Anh Nhất." Lão quân gia vỗ vỗ tay của cô. "Trong nhà có một đám đông, không lo không có ai trông trẻ."

"Đúng vậy, những năm này Nhị gia chưa từng mang phụ nữ ra vào bất kỳ hoạt động xã giao nào." Vân Lăng cũng gật đầu phụ họa. "Mặc dù Nhị gia không ngừng đối phụ nữ, nhưng cùng ngài ra vào trường hợp chính thức không phải Đông thiếu thì là Vân Lư, cơ hồ đều sắp bị truyền thành đồng tính luyến ái rồi."

"Vân Lăng!" Nhậm Thất trầm giọng quát, một đôi mày rậm cau lại, lo lắng phản ứng của Tâm La đối với lời nói của Vân Lăng.

A, lời rồi. Vân Lăng che miệng. Để cho Mật tiểu thư biết lịch sử huy hoàng thay phụ nữ như thay quần áo của Nhị gia, thật là lỗi.

"Lời đồn dừng lại ở người khôn (lời đồn không chịu được phân tích), thanh giả tự thanh. Huống chi, đồng tính luyến ái cũng không phải là chuyện người không nhận ra. Hiện tại ngay cả mọi người đối giới tính cũng có thể kết hôn thu dưỡng con, cần gì phải kỳ thị giới tính của người yêu?" Tâm La dễ dàng đòi đi lực chú ý của mọi người.

"Tâm La, em thật không giống người thường." Đông Trầm tiễn khách xong trở về nói.

Tâm La lắc đầu. Không phải vậy, chẳng qua là cô quá biết những tình yêu không thể được công khai và thừa nhận, không thể được tiếp nạp và chúc phúc khổ đến cỡ nào. Cho nên, cô mới có thể nói như vậy. Rõ ràng yêu nhau, lại ngại vì nguyên nhân này kia, mà không thể chia sẻ thời khắc hạnh phúc với người, quả thật đau triệt nội tâm. Dần dần, người có thể kiên trì đến cuối cùng, thật sự cũng không nhiều. Giống như cô.

Hải Khiếu khoác eo nhỏ nhắn của ở Tâm La đi vào phòng tiệc, vài lần muốn quay đầu về nhà.

Đông Trầm đáng chết, không biết tìm người đến từ nơi nào, bọn họ cho Tâm La mặc trang phục quá mức xinh đẹp, khi hắn đẩy cửa phòng cô ra, chuẩn bị đón cô ra ngoài dự tiệc tối, lập tức bị cô nâng ưu nhã hấp dẫn bên trong cửa hấp dẫn toàn bộ tầm mắt. Ngay cả con trai cũng bị Tâm La rực rỡ mê hoặc.

"Cô Tâm, hôm nay cô là công chúa sao?"

Đúng vậy, tối nay Tâm La như một công chúa. Cô mặc một váy đuôi dài tơ lụa màu xanh nhạt, rất dễ nhận thấy là chế theo số đo của cô, hoàn toàn phù hợp đường cong của cô, ngay cả ống tay áo ở cùi chỏ cũng là như thế. Cả bộ lễ phục không có một chút dư thừa, chẳng qua là từ cổ áo cắt ra một đường hờ hẹp ba cm. Nhưng đường hờ này, vẫn dọc theo người tới eo trở xuống, lộ ra rãnh giữa hai vú cạn mà mê người và rón khéo léo khả ái của cô.

Lúc ấy mắt Hải Khiếu trầm xuống. Đáng chết là Đông Trầm, đáng chết nhàn nhạt lơ đãng hấp dẫn trong thanh thuần, đây chính là bảo đảm Đông Trầm cho hẳn? Đúng là cũng không bại lộ, là quá mê người, làm cho người mộng tưởng!

Tóc của cô được vấn lên, triển lộ ra cổ thon dài trắng nõn của cô, nhưng cô không có mang bất kỳ đồ trang sức. Không, hẳn nheo mắt, trên chân cô mang một đôi giày kiểu Hy Lạp, ở trên ngón chân khéo léo khả ái của cô, mang một viên kim cương sáng trong chói mắt, lúc đi, lóe ra ánh sáng hoa mắt trong làn váy bông bồng.

Giờ khắc này, hẳn chỉ muốn bao bọc cô cực kỳ chặt chẽ, giấu ở trong phòng của mình, không để cho bất kỳ người ngoài nhìn thấy. Dung nhan xinh đẹp trang điểm nhạt của cô, hẳn chỉ muốn độc hưởng.

Vậy mà, hẳn vẫn mang cô đi ra tham gia yến tiệc.

"Nhắc nhở anh, quyết không để cho Đông Trầm làm mẹ đỡ đầu thần tiên của em." Hẳn nói. Bọn họ cải tạo Tâm La đơn giản xinh đẹp thành một người phụ nữ nhìn như đơn giản ki thực mị hoặc. Tối nay, hẳn nhất định thời thời khắc khắc canh giữ cô, để phòng ngừa cô bị những người đàn ông lòng dạ xấu xa mơ ước, thật sự là nhiệm vụ rất gian nan.

Tâm La bị giọng tức giận của hẳn chọc cười. "Bây giờ chúng ta xoay người lại cũng không muộn."

"Không, đã đến rồi, chúng ta phải chơi thật vui, để cho phụ nữ ghen ghét em, đàn ông hâm mộ anh."

"Nghe vào có chút tự đại và tự luyến." Tâm La nhẹ nhàng đặt ba phần lực chú ý lên việc quan sát hoàn cảnh.

Khi họ chậm rãi đi vào phòng yến tiệc, chúng tân khách cũng cùng nhau nhìn chăm chú vào bọn họ.

Thiên Vương và Nhậm thị có lui tới làm ăn, muốn mời Nhậm Hải Khiếu tham gia yến tiệc chẳng có gì lạ, nhưng Nhậm Hải Khiếu luôn làm việc khiêm tốn trầm lặng tham dự cũng rất kỳ lạ, hơn nữa Lãnh Tu La luôn luôn quyết không ra vào một đôi với phụ nữ lại còn trình diện cùng với một cô gái khí chất vô cùng mát mẻ mỹ lệ, vậy thì rất là hiếm rồi.

Hải Khiếu ôm Tâm La, bình tĩnh xuyên qua đám người, đi về phía chủ nhân yến tiệc này.

"Vương lão, chào buổi tối." Hẳn cười thăm hỏi lão già, chỉ có Tâm La phát hiện khắc nghiệt dưới nụ cười kia.

Gương mặt được bảo dưỡng của Vương Lạc Hành cũng treo nụ cười hòa ái.

"Nhậm Nhị tiên sinh có thể tham gia, thực tăng thêm sắc thái cho yến tiệc này." Tâm mắt chuyển một cái, nhìn về phía Tâm La, đáy lòng có ba phần nghi ngờ. Cô gái bên cạnh Nhậm Hải Khiếu nhìn thật quen mắt, vậy mà hẳn lại không nhớ rõ là thiên kim nhà nào. "Không biết vị tiểu thư này là —"

Hải Khiếu cầm tay Tâm La đặt ở bên môi hôn xuống, hẳn đợi đúng là giờ khắc này. Không có buông tay cô ra, hẳn nói với Vương Lạc Hành: "Để ta giới thiệu với Vương lão, Mật Tâm La, một thành viên quan trọng nhất của Nhậm gia."

Những người tò mò thân phận của mỹ nữ nghe hẳn hắng giọng giới thiệu xong, chỉ có lòng hiếu kỳ càng tăng lên, Mật Tâm La này đến tốt cùng là thần thánh phương nào? Khi nào thì vùng này có một vị thiên kim thanh lệ khí chất tao nhã như vậy? Làm sao có thể khiến cho Lãnh Tu La Nhậm Hải Khiếu coi trọng?

Nhưng Vương Lạc Hành lại không nhìn được sắc mặt khê biến đổi. Mật Tâm La, lại là cô ta. Khó trách cô lại nhìn quen mắt, con trai ở chung với cô ta ba năm, vì cô không biết đẩy xuống bao nhiêu đề nghị đám cưới môn đăng hộ đối. Cô mất tích bốn tháng, con trai cũng vì cô ăn không biết ngon, ngủ không yên bốn tháng. Nhưng, không nghĩ tới cô lại thay hình đổi dạng cùng xuất hiện với Nhậm Hải Khiếu. Chẳng qua là ngại Nhậm Hải Khiếu và những người khách ở đây, hẳn không tiện nói cái gì, chỉ có thể nhàn nhạt nói: "Mật tiểu thư, hi vọng cô chơi vui vẻ."

Dứt lời, hẳn lên tiếng "Xin lỗi không tiếp được", đi ra ngoài.

Trên mặt Tâm La hiện lên một nụ cười cao thâm khó lường, vẫn để ý cấp bậc thân phận như vậy.

Hải Khiếu nhìn ra không dấu vết cảm động ở đáy mắt lạnh nhạt của cô, cũng biết nỗi khổ âm thầm sâu trong nội tâm của cô, cho nên thành thạo dẫn cô về sàn nhảy. Những người khách nhất thời cũng bận việc chuyện trò khách sáo, cho nên trong sàn nhảy vẫn chưa có người nào, hẳn thấp giọng phân phó một câu với năm người trong ban nhạc khi đang có nhạc dạo.

Sau đó, hẳn lịch sự khom người mời Tâm La.

"Không biết anh có vinh hạnh, mời công chúa xinh đẹp nhất tối nay nhảy một điệu hay không?"

Lời nói vừa dứt, vốn là nhạc nhẹ chuyển một cái, đổi thành vũ khúc du dương lãng mạn thâm tình, là giai điệu When I Fall In Love.

Tâm La mỉm cười, đưa tay vào lòng bàn tay kiên định chờ đợi của Hải Khiếu. Hẳn muốn cho cô một giấc mộng, như vậy cô liền an tâm hưởng thụ giấc mộng này.

Hai người trượt vào sàn nhảy, nhẹ nhàng nhảy múa trong giai điệu như rơi vào về tình. Không phải là bước múa hoa lệ phức tạp, nhưng phối hợp hài hòa như thế, giống như bọn họ được trời sanh để ôm nhau múa.

Khách bị điệu múa thân mật của hai người hấp dẫn, lục tục có người cũng gia nhập bọn họ.

Khi Vương Thế Chiêu cùng con gái của một thế bá (bác - bạn thân của cha) trình diễn, hẳn có chút kỳ quái. Yến tiệc bình thường sẽ không khai múa sớm như vậy, tối nay lại sớm khác thường, ngay cả mấy con người rần rờ trên thương trường thường ngày không thường khiêu vũ cũng đi khiêu vũ rồi.

"Scott, chúng ta cũng đi khiêu vũ a." Ánh mắt đại tiểu thư được nuông chiều sáng lên.

"Điệu múa chậm người già mới thích này em cũng thích?" Hắn hết sức xem thường. Nếu như không phải là thế bá nói cô mới trở về nước, chưa quen thuộc hoàn cảnh, hẳn mới lười quan tâm cô, uốn qua uốn lại, phiền chết rồi. Hắn hơi chán ghét nhướn mày.

"Nhưng, anh không cảm thấy không khí rất tốt sao? Thật là lãng mạn cũng rất ấm áp nha." Cô gái mới từ nơi lãng mạn trở về vẫn mơ mộng không có thuốc cứu.

"Anh còn chưa chào hỏi ba." Hắn nhún nhún vai đối với cô gái, vừa trò chuyện cùng khách quen, vừa đi về phía ba đang trò chuyện với người khác. "Ba."

"Thế Chiêu, con đã đến rồi." Vương Lạc Hành nhìn về phía mặt không có hứng thú của con trai, không biết nên nói gì, mới có thể làm hắn khôi phục sức sống trước kia. Lúc đó, mặc dù con trai phong lưu, nhưng ít ra tinh thần vẫn tràn đầy phấn chấn, hiện tại, hắn chỉ cách cái xác không hồn một bước.

"Vương bá bá, Scott nhất định chào hỏi ngài trước mới bằng lòng đi khiêu vũ với cháu."

Đổi thành bình thường, hẳn có lẽ sẽ cười phát tay một cái bảo bọn họ đi chơi. Nhưng hôm nay – hắn liếc mắt nhìn bóng dáng trong sáng mảnh khảnh trong sân nhảy, không để ý đến con gái của bạn thân đang làm nũng.

"Trước tán gẫu với lão già như bác một lát." Hắn muốn nói với nhi tử trước, ít nhất để cho Thế Chiêu chuẩn bị tâm tư.

Nhưng hắn vẫn muốn một bước, tầm mắt Vương Thế Chiêu đã lướt qua đám người, rơi vào trên người người đẹp đang lui ra ngoài từ sân nhảy.

"Cindy!" Hắn không thể tin thấp giọng hô. Mặc dù cô trang điểm trang nhã, ăn mặc tựa như một công chúa tôn quý, nhưng hắn vẫn liếc mắt liền nhận ra cô. Mặc dù hóa thành tro, hắn cũng sẽ không nhận sai nụ cười nhẹ nhàng xinh đẹp trên mặt cô. Nhưng bên cạnh cô, sao lại là Nhậm Hải Khiếu? Hắn không kìm hãm được muốn đi về phía bọn họ.

Một tay của Vương Lạc Hành kéo khuỷu tay của con trai mình lại, ngăn cản hắn có thể có cử động thất lễ.

"Thế Chiêu, đi nhảy một bản với Tiểu Đình. Con là chủ nhà, nhảy nhiều mấy bản thay lão già này."

"Đúng vậy a, Scott, đi chứ sao." Cô gái làm nũng dựa vào trước ngực hắn.

Vương Thế Chiêu cười khổ, hắn biết Tâm La đã nhìn thấy hắn, hắn cũng biết, nếu như hiện tại hắn ném bạn gái ra sẽ có hậu quả như thế nào, hắn cũng biết, nếu như hắn không đi giải thích với Tâm La, hắn liền mất đi cô.

Thờ dài một tiếng, hắn khoác tay bạn gái đi về phía sân nhảy, khi thành thạo đi qua Nhậm Hải Khiếu và Tâm La thì hắn khẽ gật đầu. Hải Khiếu và Tâm La cũng trả lễ.

Nhìn thân hình của hắn, đáy mắt Tâm La nổi lên quyền luyện nhớ lại, trái tim vẫn cảm thấy đau đớn mờ mờ ảo ảo, nhưng, nhưng không còn là chua xót và chua chát không thể chịu nổi, không còn là đau nhói khiến cho cô như muốn rơi lệ, chỉ tiếc nuôi thật sâu, thương hắn, nhưng không cách nào gần nhau. Cô – cuối cùng là cô gái truyền thông, cha mẹ đều mất rồi, cô hi vọng có thể lấy được tình yêu có chúc phúc của trường bối. Nhưng, dựa vào hắn thì không thể có.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Hải Khiếu nhìn ở trong mắt, lại cũng không nói gì, chẳng qua là lấy ra hai ly sâm banh từ trong khay trên tay người phục vụ, đưa một ly bên trong đến trước mặt cô.

"Uống một ly."

"Uống vào rồi, không biết được có say hay không?" cô nghiêng đầu hỏi.

"Say thì như thế nào, không say thì thế nào?" Hải Khiếu tò mò cô sẽ trả lời như thế nào, cô vẫn luôn có lời nói ra ngoài dự tính của người khác.

"Nếu không say, không bằng tôi uống nước. Nếu say—" cô nhìn hắn, con ngươi quay vòng, nụ cười giảo hoạt, "Vậy tối nay không say không nghỉ."

"Hàaaa..." Hắn ngửa đầu cười vang, sau đó không nhịn được ấn xuống một cái hôn ở trên gáy cô. "Tâm La, em thật khác người khác."

"Nhậm Nhị tiên sinh." Cổ tình có người không thức thời tới quấy rầy hắn.

"Anh nói chuyện, tôi đi hóng mát một chút." Tâm La thức thời nhận lấy ly rượu trong tay Hải Khiếu, thông thả đi đến góc ít người.

Lục tục có người đến cửa sổ sát đất chỗ cô đứng mời nhảy, đều bị cô uyển chuyển cự tuyệt. Nhiều lần, ba cô gái quần áo đắt tiền, phục trang đẹp để đi tới, vậy cô ở chính giữa.

"Cô chính là phụ nữ của Nhậm Nhị tiên sinh?" Nữ Giáp nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tâm La, khẩu khí khinh thường. "Không ra hình dáng gì."

"Chưa từng thấy cô ở bên ngoài, không biết tiểu thư thường ngày hay làm gì để tiêu khiển?" Thái độ nữ Át vẫn còn hiền hòa, ánh mắt cũng không có chế nhạo khinh bỉ, ngược lại tò mò chiêm đa số.

Tâm La cười nhạt, cô bé lọ lem và công chúa Bạch Tuyết cũng phải không nhân vật dễ đóng, ngoài chịu nhục, còn phải dè dặt giả câm giả điếc, thật sự khổ cực.

"Ra về cái gì? Mặc dù Nhậm Nhị tiên sinh dẫn cô ra ngoài, cũng không đại biểu cái gì." Ánh mắt nữ Bính kiêu ngạo cười lạnh.

Tâm La hóp một ngụm sâm banh, sau đó nâng ly lên với nữ Át.

"Trước kia tôi có bằng bác sĩ tâm lý cho nhi đồng, trước đây không lâu từ chức, liền làm bảo mẫu của Nhậm gia."

Nữ Giáp, nữ Bính lập tức làm ra vẻ mặt mập mờ, cho rằng Tâm La là cô gái rất biết cách dụ dỗ người. Nữ Át lại từ trong mắt Tâm La thấy được lỗi lạc hào phóng bình tĩnh, tiến tới lập tức hiểu, cô chỉ là đang trần thuật sự thật, không có mấy may giấu giếm hoặc nói quá.

"Rất hân hạnh được biết cô, tôi là Chuy." Cô mỉm cười với Tâm La.

"Mặt Tâm La." Tâm La cũng mỉm cười lại, người kính cô một thước, cô kính người một trượng. "Tôi từng xem quảng cáo của cô, người thật của cô còn đẹp hơn trong quảng cáo nhiều."

Chuy nhún vai, không để ý tới nữ Giáp, nữ Bính thúc giục cô trở về bên cạnh bạn trai.

"Hong nhan dễ già, tôi lại thà có một nghề thành thạo như Mặt tiểu thư cô, ít nhất còn có thể đi làm bảo mẫu, tốt hơn dùng gương mặt để ăn cơm." Lời của cô vừa ra, sắc mặt nữ Giáp, nữ Bính đều đổi.

"Chuy tiểu thư cần gì phải cảm khái, dung nhan tuyệt điểm và trí tuệ của cô, quyết sẽ không kém hơn tôi."

Tâm La và Chuy trao đổi một cái ánh mắt, tiếp đồng thời mỉm cười, quyết định ở trong lòng, họ thích đối phương, hơn nữa sẽ trở thành bạn.

"Cindy, có thể nói chuyện một chút không?" Vương Thế Chiêu chẳng biết lúc nào xuất hiện ở bên người của các cô.

Tâm La gật đầu, sớm muộn phải đối mặt hắn, cô không thể nào tránh hắn một đời một thế, có lẽ hôm nay là thời khắc tốt nhất.

"Scott, theo em nhảy một điệu a." Dứt lời, cô không để ý tới vẻ mặt ngạc nhiên của nữ Giáp, nữ Bính, chẳng qua nói một tiếng "Xin lỗi không tiếp được" với Chuy đang cảm thấy tò mò vì sao một cô gái vô danh như cô lại biết Vương Thế Chiêu, liền giao tay cho Thế Chiêu.

Thế Chiêu nhận lấy tay của cô, nắm thật chặt trong lòng bàn tay, dẫn cô về phía sàn nhảy.

Tân khách đầy phòng cũng chú ý nhất cử nhất động của bọn họ. Sau khi người quan trọng nhất của Nhậm Nhị tiên sinh cự tuyệt đồng đảo công tử giàu có mời nhảy, lại chủ động yêu cầu cùng nhảy với trưởng công tử của Thiên Vương, mà lại, hai người hiển nhiên là quen biết cũ, thật rất không tầm thường. Nhậm Hải Khiếu đại danh lạnh lùng và Vương Thế Chiêu phong lưu bên ngoài, tựa hồ đều bị cô mê hoặc.

Thế Chiêu chẳng qua là đưa mắt nhìn Tâm La thật sâu, cẩn thận giống như chỉ sợ cô sẽ hóa bướm đi ở trong phút chốc. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người cũng không có nói chuyện, thiên ngôn vạn ngữ, cũng không từ nói đến. Hắn cảm thấy Tâm La thay đổi, trở nên xa lạ mà xa xôi. Thay đổi này khiến cho hắn bất an. Tựa hồ, cô rút cuộc từ sâu lòng trẻ trung, hóa thân làm bướm, giương cánh muốn bay, hắn, không biết giữ cô lại như thế nào.

Năm ấy, cô xả thân đỡ một đao điên cuồng thay hắn, chảy nhiều máu như vậy, hắn vĩnh viễn cũng không quên được một màn đó. Cô giống một con búp bê bẽ tan tành té ở trước người hắn, sau đó mặc dù cứu sống lại không có để lại vết sẹo, nhưng, từ ngày đó, cô phòng bị rất nặng đối với khác phái xa lạ, trừ người nhà, cô cũng không cho phép khác phái đụng chạm cô. Cho nên, khi cô kiên trì muốn tiếp tục luyện tập công phu quyền cước thì hắn rất kinh ngạc. Thật lâu về sau, hắn mới biết, cô là thông qua phương thức cực đoan như vậy, vượt qua sợ hãi đối với khác phái xa lạ.

Hắn rất khó xác thực tự nói với mình, yêu cô lúc nào, lại yêu cô điểm nào. Có lẽ là ở trong nháy mắt cô đỡ nhát dao kia cho hắn, liền yêu. Hắn không

biết, chẳng qua là không tự chủ được bị cô hấp dẫn, bị vẻ mặt thống khổ bi thương lại kiên cường nhẫn nhịn rung chuyển.

Cô ấy thật ôn nhu thiện lương, học tập rất tốt, khi cô ngồi chung xe đi học với hắn, luôn quen nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, mà hắn, xác định cô.

Cứ như vậy bất tri bất giác yêu cô, vậy mà, sự đòi không như ý, coi như cô đã cứu hắn, cha cũng không cách nào dễ dàng chấp nhận con gái của một người giúp việc gả vào Vương gia, ngay cả ý nghĩ chọt loé lên đều không cho phép. Cho nên, cha không để ý hắn phản đối, chia rẽ bọn họ. Năm năm sau, hắn từ Luân Đôn trở về nước, kinh hãi nghe cha mẹ của cô đã mất, thành nữ cô nhi, lừa tình bị bóp nghẹt của hắn liền châm lại.

Hắn muốn cô, cha cũng ngầm cho phép, chẳng qua là nói rõ không cho phép cô vào cửa, không cho cô mẫu bằng tử quý, không được công khai thân phận của cô và quan hệ của bọn họ với người ngoài. Khi hắn nói điều kiện của cha lại cho cô nghe thì cô chỉ là cười cười, cũng không nói gì.

Nhưng, từ đó về sau, cô chưa từng đề cập tới bất kỳ yêu cầu gì với hắn, một lần cũng không có, ngay cả hắn gặp dịp thì chơi đêm không về nhà vẫn cũng không hỏi tới, ngược lại chính hắn mỗi lần sau đó sẽ giải thích với cô.

Hắn cho là cô sẽ không để ý xi căng đan của hắn, bởi vì thương hắn, không ngại làm một tình nhân không danh không phận.

Nhưng thì ra là, hắn sai lầm rồi, vẫn luôn sai lầm rồi.

Cô không có cảm giác an toàn, cô đã sớm bắt đầu có ý bỏ đi, hắn nên phát hiện. Trong tủ quần áo của cô chỉ có trang phục lịch sự đi làm và le que vài món đồ mặc ở nhà, cô không dùng tiền của hắn mua bất kỳ châu báu đồ trang sức hoặc vật xa xỉ, cô chưa bao giờ sử dụng số điện thoại hắn làm cho cô, vẫn không kêu tên của hắn ở trước mặt người. Bọn họ ở chung chỗ mặc dù rộng rãi sáng ngời, cũng không phải nhà trong cảm nhận của cô, cô làm tất cả, đều là chuẩn bị tùy thời có thể rời đi.

Sau khi cô rời đi hắn mới đột nhiên phát giác, trừ nói "anh yêu em", hắn lại không có bất kỳ thứ gì có thể giữ cô lại. Hắn làm cho cô, lại thiếu thốn đến đây.

Nhưng, người đàn ông trầm lạnh gọi Nhậm Hải Khiếu đó, lại cho cô ăn mặc đẹp đẽ, công khai thân phận của cô, mang cô ra vào trường hợp người giàu có tụ tập, hoàn toàn không để ý thân thể của cô, nhảy với cô, dùng ánh mắt bảo vệ theo đuổi cô, cũng như hiện tại. Hắn biết Tâm La không phải là cô gái hư vinh, nhưng, Nhậm Hải Khiếu cho cô, không chỉ là một bữa tiệc, mà là tôn trọng.

Vào giờ phút này, hắn mới rõ ràng hắn sai thái quá. Tâm La như là ngọc đẹp trân quý nhất thời bị long đong, lúc đó hắn nên liều lĩnh phản đối cưới cô vào cửa, để cho cha biết vẻ đẹp của cô được không bại bởi bất kỳ danh môn thực nữ, tiến tới tiếp nhận cô, thích cô. Mà bây giờ – không biết tất cả còn kịp không.

"Cindy." Rốt cuộc, ở sau lúc đưa mắt nhìn ngẩn ngời rồi lại giống như dài đằng đẵng, hắn chất chất mở miệng. "Mấy tháng này, anh một mực tìm em."

Tâm La nhẹ nhàng gật đầu. "Em biết rõ, em gặp được bạn của anh, Nhị gia nói cho em biết."

"Em sống tốt hay không?" Hắn ôm chặt cô một chút, an ủi tương tự hơn bốn tháng của mình. Hắn thật ích kỷ, cho là cô không có người nhà, chỉ có hắn, cho là cô sẽ không tin bất kỳ lời đồn đãi, cho là cô sẵn sàng không gây không làm khó, sẽ vĩnh viễn là của hắn, nhưng hắn chưa bao giờ hỏi cô, đến tột cùng muốn cái gì? Hắn thờ dài.

"Rất tốt, giống như người nhàn rồi phú quý." Tâm La nhớ tới một đám già trẻ trong vườn Hải Nhiên, cười, ánh mắt xẹt qua Hải Khiếu cầm ly rượu xem bọn họ khiêu vũ, dừng lại mấy giây, sau đó dời đi, an tâm. Hắn không có bỏ lại cô.

"Anh cảm thấy em thay đổi thật nhiều." Thế Chiêu nói nhỏ ở bên tai cô. "Hoạt bát sáng sủa, cũng – đẹp hơn rồi."

"Phải không?" Tâm La không chút để ý hỏi ngược lại. Hoặc là, cô chỉ không còn thương hắn mà là thương cô.

"Cindy, tha thứ anh." Hắn thành khẩn nói.

"Tại sao?" cô kỳ quái hắn đột ngột nói xin lỗi.

"Tha thứ sự sợ ý cho là em sẽ không để ý tất cả của anh." Hắn không phải không khổ sở, vốn người đàn ông kéo cô tham gia tiệc tối nhà giàu có, kiêu ngạo mà tự hào giới thiệu cô cho mọi người, hắn là hắn.

Tâm La lắc đầu một cái. Hắn không sai. Bọn họ chẳng qua là ở trong thời gian sai lầm gặp người sai lầm. Cô ở sau khi mất đi cha mẹ gặt gao bắt được Thế Chiêu tự cho là yêu cô giống bầu vùi bề gỗ. Không gây không làm khó, là vì không muốn mất đi hắn.

"Scott, tất cả đều đã qua." cô bật ra nói nhỏ từ phần môi giống như thờ dài.

Hắn dừng bước lại, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn cô, không hiểu cô mà cũng không muốn hiểu.

"Tại sao? Có phải bởi vì những người phụ nữ kia hay không? Những đứa trẻ mà họ nói căn bản cũng không tồn tại, anh căn bản cũng không yêu họ. Hơn nữa em. . ."

Tâm La than thở thật dài, hắn vẫn không hiểu.

"Em không quan tâm? Không, cho tới bây giờ em đều quan tâm. Không ồn ào là bởi vì những xi căng đan kia vẫn luôn không có cơ hội chân chính thương hại tới em, cho đến hai người phụ nữ kia tìm tới cửa thị uy với em khoe khoang họ mang thai cốt nhục của anh, em mới chánh thức hiểu, họ vĩnh viễn cũng không thương tổn được em, em đời này cũng sẽ không hỏi tới anh có bao nhiêu phụ nữ, người thương hại em người vẫn là anh. Là anh cho họ cơ hội tới làm nhục tổn thương em, là anh một lần lại một lần phản bội em tiêu diệt tín nhiệm của em! Là anh, để cho em không có biện pháp tin tưởng chúng ta sẽ thiên trường địa cửu. Anh nghe theo an bài của lệnh tôn, thể hiện sẽ không lấy em, em làm sao biết anh sẽ không có ngày kết hôn sinh con? Em sẽ không làm người tham gia hôn nhân của người khác, cho dù là em biết anh trước. Em chỉ có thể đi. Scott, anh không biết em kéo bao lâu mới rời đi." Cô trông vào linh hồn của hắn, mỉm cười nhàn nhạt đau thương. "Em chỉ là một cô gái truyền thống, kết hôn sinh con là mơ ước đơn giản nhất của em, nếu như nguyện vọng này không chiếm được chúc phúc, còn có cái gì có thể lấy ra cầu nguyện?"

"Cindy, cho anh cơ hội, để cho anh đền bù, anh sẽ đổi." Hắn lớn tiếng thỏ lộ.

"Đền bù thế nào?" cô hỏi, cho phép mình mong đợi cuối cùng một lần nữa.

"Này—" hắn chần chờ, hắn không thể không bận tâm mặt mũi của cha.

Tâm La nhẹ giọng nở nụ cười, rút lui khỏi ngực của hắn, ngay sau đó phát hiện, tất cả mọi người đều chú ý bọn họ. Nhưng cô đã không cần thiết. Thì ra thừa nhận mình là chuyện đơn giản như vậy. Cô không phải là không oán hận, chẳng qua là, bởi vì thương hắn, cô luôn nhẫn nhịn. Vậy mà, Nhậm Hải Khiếu và vườn Hải Nhiên của hắn khiến cho cô phát hiện, cô thật sự nên sống ở dưới ánh mặt trời. Hiện tại, cô rút cuộc quyết định buông xuôi. Nói cho hắn biết, chẳng qua là không muốn mình và hắn đều tiếc nuối.

"Scott, không cần. Cám ơn những năm này anh yêu em. Nhưng, em muốn buông ra. Tạm biệt, Thế Chiêu."

Cô ngưỡng mặt lên hôn hai gò má của hắn một cái, trong mắt có lệ. Đây là lần đầu tiên, ở trường hợp công khai, cô khiêu vũ với hắn ngay trước mặt người khác nhân, gọi thẳng tên của hắn, hôn hắn. Nhưng —— đây cũng là một lần cuối cùng kiếp này.

Sau đó, cô vòng qua hắn, ngẩng đầu đi ra sàn nhảy, mỉm cười đi về phía Hải Khiếu, giao tay cho hắn.

"Nhị gia, chúng ta về nhà."

Hải Khiếu gật đầu, hắn thích cách dùng từ của cô, về nhà, nghe thật ngọt ngào.

"Cindy, không, Tâm La —— anh quyết không buông tay."

Thế Chiêu lớn tiếng tuyên cáo đối với ở bóng lưng của bọn họ. Lo lắng của hắn đã thành hiện thực, vậy mà, hắn có thể nào trơ mắt nhìn người phụ nữ mình yêu vì vậy đi ra cuộc đời của hắn?

Tâm La khoác cánh tay Hải Khiếu, không có dừng lại bước chân đi ra ngoài. Buông tay rất thống khổ, nhưng, chấp nhất lời thề không cách nào thực hiện, chẳng lẽ không thống khổ hơn? Cô sẽ không quay đầu, làm lại quá khứ. Hi vọng, Thế Chiêu cũng có thể đi ra.

Bỏ xuống bữa tiệc nghị luận xôn xao sau lưng, cô và Hải Khiếu, đi về phía bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ném thử

Mấy ngày nay vườn Hải Nhiên bị bao phủ ở trong một không khí cổ quái dị.

Lão quần gia vô sự liền cầm tờ báo nghiên cứu; ngày ngày có hoa đưa vào cho Tâm La, mà người ký tên lại còn khác nhau; Đông Trầm vì tránh né bánh xe xem mắt của cha, dứt khoát tiến vào trong vườn Hải Nhiên. Trong khoảng thời gian ngắn, vườn thường ngày bình tĩnh lại hết sức náo nhiệt.

"Chú Toàn, tờ báo này đến tột cùng có cái gì bất thường? Khiến cho ngài xem nhiều ngày như vậy." Đông Trầm nhìn thấy cụ ông lại tỉ mỉ xem tờ báo, không nhịn được tò mò hỏi.

"Tâm La và Nhị gia đứng chung, thật sự là xứng đôi, nam tuấn nữ đẹp, thật là trai tài gái sắc, trời đất tạo nên." chú Toàn cực kỳ cảm khái. "Lão gia biết, nhất định cũng sẽ cảm thấy vui mừng. Nhị gia cuối cùng đã suy nghĩ rõ."

"A? Báo chí viết như vậy sao?" Đông Trầm lấy tờ báo ra, đọc tin tức tỉ mỉ. Trên tờ báo đúng là đăng ảnh một đôi người ngọc, nói một số chuyện linh tinh về người yêu cũ của trưởng công tử Thiên Vương cả mặt trở mình sống lại, từ đó chìm sẽ biến Phượng Hoàng. Hắn sớm dự liệu được. Còn tưởng rằng có cái gì đặc biệt. Hắn bĩu môi. "Chẳng qua không nghĩ tới Tâm La cô nương thì ra thật là bạn gái Vương Thế Chiêu, thất sách, sớm biết là như thế này, tôi đã bảo bọn họ trang điểm cho Tâm La đẹp tuyệt nhân gian, để cho bọn họ giành bề đầu."

Đang nói thăm, Vân Trạch ôm mấy bó lớn hoa tươi đi vào trong phòng khách. Người giúp việc vội vàng nhận lấy, phân cắm ở trong bình hoa tinh xảo,

đặt ở các vị trí trong phòng khách.

"Ha ha, chỉ mới tham gia tiệc thượng lưu một lần, Tâm La đã có nhiều người theo đuổi như vậy, Nhị gia thật đúng là phải thêm chút sức." Chú Toàn cười nheo mắt.

"Cái này kêu là ruộng xấu không người nào cày, vừa cày liền có người tranh." Đông Trầm cực kỳ bất mãn. "Bất quá, nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng, Nhị gia cực kỳ có phần thắng. Huống chi, nếu hần có lòng muốn làm thành một chuyện, sẽ không thất thủ."

Đông Trầm cười gian, xem Hải Khiếu mỗi ngày tan việc đứng giờ, luyện võ với con trai, ở nhà dùng cơm, lúc rảnh rồi tìm Tâm La uống trà nói chuyện phiếm, thật sự không nhìn ra hần là Lãnh Tu La hung ác tuyệt một phương.

"Đông thiếu, còn cậu? Trốn không phải là biện pháp, trị ngon không trị gốc." chú Toàn đập vai hần.

"Nếu như Tâm La bảo bồi chịu gặt đầu, tôi lập tức cưới cô vào cửa. Dù sao cha tôi chỉ cầu tôi tìm người có thể nhìn cưới vào, bất kể cô ta già trẻ đẹp xấu. Ông muốn cháu muốn điên rồi."

"Ngài đoán chắc Mật tiểu thư sẽ không đồng ý, mới dám nói như vậy." Nhậm Thát tuyệt không buông tha cơ hội châm chọc Đông Trầm.

". . . ." Đông Trầm lập tức không lên tiếng, đánh không lại Nhậm Thát, gây cũng chưa chắc qua hần, lại là người ở dưới mái hiên, chỉ có thể khuất phục nịnh hót, giả trang làm miệng hồ lô.

"Tâm La đâu?" Một lát sau, hần vẫn nhìn không được mở miệng.

"Thời gian này, hơn phân nửa là đọc sách." chú Toàn phát tay một cái. "Chưa từng thấy người thích vui ở một chỗ, chỉ cần xem một quyển sách là có thể qua một ngày như vậy."

"Tổng quản, một vị Vương Thế Chiêu tiền sinh tới chơi." Trong tai nghe báo cáo phòng quan sát truyền đến. Nhậm Thát trầm ngâm.

"Tiểu Thát, chuyện gì?" Chú Toàn hỏi, rất ít thấy Nhậm Thát có vẻ mặt trầm tư này.

"Vương Thế Chiêu tới chơi. Nhị gia còn ở công ty. Hần chọn lúc này tới chơi, chỉ sợ là muốn gặp Mật tiểu thư." Đây mới là vấn đề hần so đo, chàng Lưu thưở trước trở về đây[1], sẽ là đối thủ mạnh mẽ của Nhị gia. Mà "Mật tiểu thư chưa chắc muốn gặp hần."

"Người tới là khách, tổng không thể đuổi hần đi, hãy để cho hần đi vào." chú Toàn không tán thành. "Tâm La không gặp hần, còn có chúng ta. Để cho hần chết tâm, hần tự nhiên sẽ đi về."

"Cái chủ ý này tốt." Đông Trầm vỗ tay như chỉ sợ thiên hạ không loạn. Nếu Nhị gia ở đây thì tốt? Nói không chừng tình địch gặp mặt hết sức đỏ mặt, không một lời liên trình diễn toàn vũ hành (nói về hành động bạo lực).

Nhậm Thát lạnh lùng hừ một tiếng, cảnh cáo hần đừng quá phận, mới chuyển sang Vân Trạch.

"Vân Trạch, cậu đi đón Vương tiền sinh."

"Vâng" Vân Trạch lập tức xoay người đi ra ngoài.

Một lát, Vương Thế Chiêu được đón vào Sướng Thúy cư.

"Ha ha, Vương công tử, Nhị gia chưa trở lại, có chuyện gì không ngại nói với tôi. Không biết ngài đại giá quang lâm có gì muốn làm?" Đông Trầm không khách khí đàm đương chủ nhân.

Thế Chiêu sững sờ một chút. Nhậm Hải Khiếu không có ở đây cũng không bắt ngờ, dù sao hần đoán chắc Nhậm Hải Khiếu ở công ty mới đến. Nhưng, Đông Trầm ở đây, thật khiến người đắn đo.

"Tôi tới, là muốn gặp Cindy." Hần tỉnh táo nói. Đây là mục đích của hần hôm nay, những thứ khác, đều là thứ yếu.

"Cindy?" Đông Trầm cố ý nhũ mày, giả bộ ngu. Hần không phải chủ nhân chân chánh, cũng không phải là người ở Nhậm gia, không cảm thấy thất lễ, cho nên càng thêm không có kỵ gì.

"Tôi muốn gặp Tâm La." Thế Chiêu cũng không tức giận.

"A – muốn gặp Tâm La bảo bồi a." Đông Trầm cực kỳ mập mờ nở nụ cười, đưa tay chỉ tất cả bình hoa trong phòng khách. "Nhìn, những thứ hoa này đều là người ngưỡng mộ đưa tới, Tâm La cô nương của chúng ta đều chẳng thèm ngó tới. Mà tôi, Đông Trầm, trước mắt là bạn trai dự bị thứ hai của Tâm La. Càng không cần phải nói các nam sĩ chưa thành hôn trong ngoài vườn Hải Nhiên, tất cả đều đứng xếp hàng chờ Mật Đại Tiểu Thư hẹn gặp. Ai, cô gái xuất sắc thế này, trước kia không biết bị giấu ở địa phương nào? Lậu thất minh quyền (chỉ phụ nữ ở tầng chót xã hội) trần châu bị long đông a. Người bỏ qua cô nhất định là ngu ngốc nhất."

Đông Trầm giả bộ không biết chuyện hát làm đều đủ, hung hăng đâm vào chỗ đau của Vương Thế Chiêu. Hần không phải là quân tử khiêm nhường, chú ý công bằng. Cái thế giới này vốn đã không công bằng. Tâm La yên lặng yêu nhiều năm, người mất mộc trên đầu này phải mất đi mới phát giác được cô

quan trọng đối với hắn, muốn tìm người về. Trong thiên hạ nào có chuyện dễ dàng như vậy? !

Lần này Nhậm Thát không có làm trái với Đông Trầm. Mật tiểu thư là cái loại người bị ủy khuất cũng yên lặng nhịn xuống, những thứ cô phải thừa nhận ở Vương gia, chỉ sợ còn không chỉ là một chút xúi ủy khuất. Nhưng hắn cuối cùng là tổng quản vườn Hải Nhiên, không tiện những tay chuyện của của Nhị gia, cũng không thể quá mức thất lễ với khách. Để cho Đông Trầm thay Mật tiểu thư ra một hơi cũng tốt, hôm nay hắn liền mở một con mắt nhắm một con mắt a.

Kinh ngạc nổi lên đầy mắt Vương Thế Chiêu, thì ra Tâm La hấp dẫn người như vậy, Nhậm Hải Khiếu, Đông Trầm, cùng với những người chỉ gặp cô một lần liền theo đuổi. Là hắn làm khô cô, khiến cho mỹ lệ không màng danh lợi nữa nhận lịch sự của cô bị đè nén ở trong khu nhà cao cấp to. Nhưng cô rời hắn mà đi, phát tán vẻ đẹp của cô, quyến rũ những người đàn ông mắt cao hơn đầu (bị cái đẹp che lý trí). Tâm La được Nhậm Hải Khiếu công khai thừa nhận, liền như là bảo thạch sáng chói rực rỡ dưới ánh mặt trời. Hắn cũng không biết. Duy nhất có thể xác định, tìm về Tâm La, sẽ cực kỳ khó khăn. Hoặc là, đã căn bản không có cơ hội. Hắn khô khô cười.

"Tôi chỉ muốn gặp cô ấy."

"Bây giờ là thời gian ngủ trưa, Mật tiểu thư không tiếp khách." Nhậm Thát nhàn nhạt từ chối.

"Tâm La thường ngủ trễ, cho nên buổi chiều sẽ ngủ bù." Chú Toàn bổ sung.

Thế Chiêu gật đầu, người trong nhà này, vô luận già trẻ, cũng đoàn kết lại bảo vệ Tâm La, phòng ngừa cô bị người tổn thương. Mà hắn yêu Tâm La, lại chưa từng chân chính bảo vệ cô, đúng như Tâm La nói, người thương cô sâu nhất, là hắn.

"Được. Xin chuyển cáo cô sau khi cô dậy, tôi thật sự hi vọng có thể gặp cô một lần. Vậy trước tiên tạm biệt." Hắn xoay người đi ra ngoài. Nhậm gia không ai mời hắn ngồi, cho hắn trả khi hắn tới, càng không người tiễn hắn lúc hắn rời đi, chỉ có người đàn ông như hung thần đó đưa hắn ra cửa lớn theo đường cũ. Rất rõ ràng, không ai hoan nghênh hắn.

Mà đám người trong Sướng Thúy cư cùng một ý chí quyết định, bọn họ trí nhớ kém, đã quên có khách viếng thăm hay không.

"Cô Tâm, tặng cho cô." Anh Nhất tan học trở về mang bó Ngu Mỹ Nhân[2] nho nhỏ trong tay đến trước mặt Tâm La.

Tâm La cười nhận lấy bó hoa, hỏi:

"Hôm nay là ngày lễ sao? Tặng hoa đẹp như vậy cho cô." cô ôm cả đũa bé rõ ràng sáng sủa, sắc mặt đỏ thắm cùng nhau ngồi vào trên sô pha.

". . . Cháu nghe đồng học nói, nam sinh phải tặng hoa cho nữ sinh mình thích." Tiểu Anh Nhất đỏ mặt xấu hổ nói. "Cháu thích cô Tâm, cho nên tặng hoa cho cô. Đây là cháu tự trồng. Cháu, cháu, cháu không muốn cô Tâm gả cho người đàn ông khác."

"Người nào nói cho cháu biết cô Tâm muốn gả cho người đàn ông khác?" Tâm La kinh ngạc, không biết thằng bé lấy tin tức sai từ đâu.

"San Mễ nói nữ sinh tiếp nhận hoa nam sinh tặng, sẽ gả cho hắn. Mấy ngày nay cô Tâm đã nhận rất nhiều hoa từ những người đàn ông khác!" Anh Nhất mặt hồng tai đỏ, lo lắng mình sắp mất đi một người bạn yêu.

Tâm La ôm chầm Anh Nhất, đau lòng hôn lên đỉnh đầu hắn.

"Bạn của cháu nói sai rồi nha. Nếu như người đàn ông cầu hôn một người phụ nữ, mà người phụ nữ lại đáp ứng, như vậy nhận lấy hoa hắn tặng mới có thể gả cho hắn. Nhưng, mọi người tặng hoa cho cô Tâm không có cầu hôn với cô. Cho nên, cô Tâm sẽ không gả cho họ. Cháu không cần lo lắng."

"Vậy, cô Tâm sẽ gả cho cháu chứ?" Bé trai khát vọng hỏi.

À? Tâm La sững sốt. Cô bị một bé trai tám tuổi mười tháng cầu hôn sao?

"Phi!" Đông Trầm ở một bên xem cuộc vui nghe, cười lẫn lộn, vội vàng bấu vúi cánh tay Nhậm Thát, lắc đầu với Nhậm Hải Khiếu lẳng lặng nhìn chăm chú con trai và cô gái yêu mến. "Nhị gia, lần này tốt lắm, hai cha con giành một cô gái, đủ bạo. Em thấy phần thắng của Anh Nhất lớn hơn một chút đấy."

"Tránh ra! Chớ giống một cục xương gà không có đầu quấn ở trên người tôi!" Nhậm Thát phản ứng kịch liệt hất tạt Đông Trầm ra, trên mặt thật nhanh xẹt qua kinh hoàng không người nào có thể hiểu.

"Ha ha, Nhậm Thát, cậu cũng biết xấu hổ à?" Đông Trầm tựa như phát hiện một vùng đất mới, lại dựa lên, thế phải khiến Nhậm Thát trước sau như một tỉnh táo biến sắc.

"Nhị gia, ngài quản lý Đông thiếu, phiền toái cái tay cao quý của hắn, không cần cả ngày lẫn đêm trên người!" Sắc mặt Nhậm Thát trầm xuống, vừa kháng nghị với Hải Khiếu khoanh tay bàng quan, vừa mau tránh ra tựa như tránh ôn dịch.

Trò chơi bỏ nhào và tránh triển khai.

Hải Khiếu lắc đầu, một quá mức lấu cá, một người khác quá mức thành thực, trung hòa mới tốt. Hắn vô lực ngăn cản Đông Trầm đùa giỡn với Nhậm Thát, cũng vô ý ngăn cản, xoay người hướng Tâm La và con trai. "Đi thôi, đến thư phòng của ta."

Thừa dịp con trai vui đầu đánh máy vì tính, Hải Khiếu ngồi bên cạnh Tâm La, nhẹ nhàng rút đi sách trong tay cô, rồi sau đó để lại tay của cô.

"Em còn chưa xem xong." Tâm La nhỏ giọng kháng nghị, muốn lấy sách của mình trở về.

Hải Khiếu để tay không cam lòng của cô lại. "Nói chuyện phiếm với anh."

"Anh Nhất đang làm bài." Tâm La hạ thấp giọng, không phải sợ ảnh hưởng Anh Nhất, chẳng qua là, không quen quá mức thân cận với cha của một đứa bé trước mặt đứa bé đó.

"Nó không phải là đứa trẻ dễ dàng phân tâm, định lực rất tốt." Mặc dù Hải Khiếu rất xem thường, vẫn xuống thấp âm lượng phối hợp cô. "Em không cần quá mức cẩn thận, nói chuyện phiếm bình thường không tốt sao?"

"Tán gẫu cái gì?" Tâm La thỏa hiệp, sách bị lấy đi, tay bị bắt chặt rồi, nhất thời rất khó an tĩnh thoát thân, vậy thì rảnh rang nói chút chuyện đi.

"Em thích quốc gia gì?" Hải Khiếu cười, cao hứng thỏa hiệp với cô. Bàn tay đặt trên tay cô nắm bàn tay trắng nõn của cô ở trong lòng bàn tay, ngón cái vô tình hay cố ý, như có như không xoa mu bàn tay cô.

"Trừ Liên Quân tám nước (Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý, Nhật, Nga và Đế quốc Áo-Hung) ra là bất luận quốc gia gì đều tốt." Cô nhàn nhạt cười, không có biện pháp, tình ý dân tộc của cô quá mạnh mẽ, không nhận được những quốc gia đã từng mang đến khuất nhục tạo thành thống khổ cho dân tộc Trung Hoa. Bây giờ nghĩ lại, cô cũng thật có chút ngông nghênh thà gây không công.

"Như vậy à?" Hần nhíu lông mày trầm ngâm một lát lại buông lỏng chân mày. "Em cảm thấy Tây Ban Nha như thế nào?"

Tâm La liếc nhìn hần một cái, có chút không rõ thế nào, nhưng mà vẫn trả lời.

"Rất tốt a. Tây Ban Nha nhiệt tình, Tây Ban Nha lãng mạn, Tây Ban Nha cuồng dã. Người đầu trâu anh tuấn, ca múa Phất Lạp Minh[3] tuyệt hảo." Đây là ấn tượng đầu tiên mà ba chữ Tây Ban Nha này cho cô. "Còn có nghệ thuật Tây Ban Nha, giống nhau Dalís và Picasso."

"Như vậy, sẽ đi Tây Ban Nha." Hải Khiếu làm ra quyết định. Trải qua hình dung của cô, Tây Ban Nha trong hần, trở nên cụ thể mà có sức quyến rũ. "Năm tháng nữa, trường học Anh Nhất nghỉ rồi, chúng ta đi Tây Ban Nha du lịch, em nói có được hay không?"

Tâm La bùng tình hiểu ra ngẩng mắt nhìn hần. Hần đang trung cầu ý kiến của cô. Bởi vì cô nói không thích tám nước Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý, Nhật, Nga và Đế quốc Áo-Hung, cho nên hần hỏi cô đi Tây Ban Nha như thế nào. Cô cười, không thể không cảm động.

"Tại sao anh cũng muốn đi?"

"Có nhớ không?" Hần hôn tóc của cô không ngoài ý nghĩ thấy mùi hương táo nhàn nhạt, cô quả nhiên dùng dầu gội như Anh Nhất. "Em là bảo mẫu của Anh Nhất."

"Nhưng—" Tâm La khẽ ngửa thân thể ra sau, không để cho hơi thở thân mật của hần bao vây cô. "Loại thời điểm này, trẻ con nên ở chung cùng cha mẹ, cả nhà du lịch mới đúng. Mang theo bảo mẫu, rất lúng túng."

Hải Khiếu sừng sốt. Hần tuyệt không nghĩ đến, cô sẽ nói lên vấn đề này ở vào giờ phút này. Lấy hiểu rõ của hần đối với Tâm La, cô sẽ không hỏi. Trừ phi— cô quan tâm!

Mắt của hần sáng lên. Đúng vậy, trừ phi cô bắt đầu quan tâm hần, nếu không cô sẽ không quan tâm chuyện mẹ của Anh Nhất.

~~~~~
[1] Đây là câu cuối trong bài Tái du Huyền Đô quán (Trở lại quán Huyền Đô) của Lưu Vũ Tích.

Bản gốc:

Bách mẫu đình trung bán thị đài,

Đào hoa tịnh tận thái hoa khai.

Chúng đào đạo sĩ quy hà xứ ?

Tiền độ Lưu lang kim hựu lai.

--Bản dịch của Lâm trung Phú--

Nửa vườn trăm mẫu rêu phủ đầy

Đào rụi, hoa rau lại nở đầy !

Đạo sĩ trồng đào đâu vắng nhĩ ?

Chàng Lưu thuê trước trở về đây !!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

"Cái vấn đề này, tối nay anh sẽ nghiêm túc bới với em, anh bảo đảm." Hân kéo cô đứng dậy, lại kêu con trai. "Đi thôi, đi ăn cơm trước."

Tâm La cũng không hỏi tới, nhưng cô đã biết một chút về chuyện mẹ của Anh Nhất. Trừ lần đầu tiên gặp Anh Nhất được nghe hân nhắc về mẹ, sau đó chính là chuyện đánh nhau vì mẹ ở lễ người mẹ, cô cũng không có nghe hân nói tới mẹ nữa. Đứa bé kia rõ ràng là nhớ mẹ của mình hơn nữa khát vọng lấy được tình thương của mẹ, nhưng, một bé trai chưa tới chín tuổi có thể hoàn toàn không nói đến mẹ của mình, thực là hiện tượng tốt bất đắc dĩ.

Trên bàn cơm, Hải Khiếu tuyên bố lúc nghỉ sẽ mang Anh Nhất đi ra ngoài du lịch.

Đông Trầm kêu lên đầu tiên.

"Tôi cũng muốn đi."

"Không thức thòi." Nhậm Thất trợn trắng mắt, không chịu nổi hân.

"Đông lão đã xuống tới hậu thư, cậu không muốn kết hôn sinh con cũng không sao, nhưng sang năm lúc này ông muốn bông cháu." Hải Khiếu nhàn nhạt chuyển cáo Đông Trầm. "Lệnh tôn muốn anh chuyển cáo cậu, nếu như cậu không cách nào đạt thành tâm nguyện của ông, ông liền ném Đông Đường cho cậu, tự mình tiêu dao khoái hoạt. Còn nữa, ông cảnh cáo cậu, trừ phi cậu có bản lĩnh núp trong vườn Hải Nhiên cả đời, nếu không."

Đông Trầm không chút nào để lời cha nguy hiểm ở trong lòng.

"Tôi không quan tâm, cùng lắm thì cũng học bác Nhậm, ném cho thuộc hạ xử lý, mình bỏ đi không gì vướng víu, sớm thoát ản giang hồ."

"Thoái ản giang hồ?" Nhậm Thất lạnh lùng hừ một tiếng. "Có người thì có giang hồ, người chính là giang hồ."

Tâm La nhẹ giọng cười, không nghĩ tới Nhậm Thất đáng yêu như vậy. Nhưng cũng không thể theo lời hân được.

"Đông thiếu." cô chậm rãi mở miệng.

"Tâm La thân yêu, có chuyện gì?" Đông Trầm cọt nhả trả lời.

"Trên thế giới kiên cường không có gió, cũng không có bí mật vĩnh viễn sẽ không bị biết. Bị người nắm giữ bí mật, sẽ là nhược điểm trí mạng, mà bí mật được tự truyền đi, có lẽ cũng sẽ không tạo thành bất kỳ quấy nhiễu. Anh thấy thế nào, Đông thiếu?"

Ánh mắt treu chọc của Đông Trầm trong nháy mắt trở nên bén nhọn lạnh lùng, giống như lưỡi dao sắc bén có thể đâm thủng da thịt, nhưng khóe môi hân vẫn treo một nụ cười, sau đó, ánh mắt của hân lại trở lại tàn mạn lúc trước.

"Mật Tâm La, anh chưa từng chân chính bội phục một người, nhưng anh thật sự bội phục em. Nếu không phải đã sớm có người thần hồn điên đảo động xuân tâm, cảnh cáo anh đừng đụng em, anh thật rất muốn cưới em làm lão bà đây."

"Sợ chỉ sợ tôi thật sự đáp ứng anh, lại chỉ sợ anh tránh tôi không kịp." Tâm La trừng mắt nhìn. Cô sớm đã cảm thấy Đông Trầm không đứng chỗ nào, chẳng qua không xác định đến tột cùng là tại sao. Nhưng hôm nay phản ứng của Nhậm Thất xác nhận hoài nghi của cô. Điều này cũng giải thích tại sao Nhậm Thất là người duy nhất có thể khắc được Đông Trầm. Nhậm Thất đang hết sức kháng cự à? Kháng cự không khỏi hấp dẫn, kháng cự không cách nào giải thích động tình.

Cô nhìn Hải Khiếu, Hải Khiếu không lộ vẻ gì, vẫn dửng dưng vẻ trấn định như thường.

"Anh biết cái gì sao?" cô bật thốt lên hỏi.

"Biết cái gì?" Hải Khiếu hỏi ngược lại.

"Chính là—" cô nhìn Đông Trầm, Đông Trầm cũng đang nhìn cô. Cô thở dài, thôi. "Lòng hiếu kỳ của tôi tỉnh lại mấy phút đồng hồ rồi, lại ngủ say. Tôi ăn no, xin lỗi không tiếp được."

"Tâm La, nếu như có lúc em ngán ở trong vườn Hải Nhiên này rồi, hoan nghênh em tới Đông Đường làm khách." Đông Trầm nói ở sau lưng cô.

"Sẽ không có ngày đó." Hải Khiếu trầm giọng trả lời thay Tâm La.

"Hải Khiếu." Đông Trầm trịnh trọng gọi hắn, thay đổi tác phong xảo quyết thường ngày.

Hải Khiếu sùng sốt, từ hắn chính thức tiếp chương Nhậm thị. Đông Trầm chưa bao giờ kêu tên của hắn nữa, làm như cố ý tránh né, trước sau như một cười gờm gọi hắn "Nhị gia".

"Tâm La là một cô gái đáng quý trọng, đừng cho cô bị bất cứ thương tổn gì nữa."

"Anh sẽ." Hắn bảo đảm.

Đông Trầm cười, quay đầu hỏi Nhậm Thất: "Nếu như mà tôi không phải là tôi, cậu còn có thể là cậu sao?"

Nói xong, hắn cũng đứng dậy, đi ra ngoài.

Nhậm Thất kinh ngạc nhìn chăm chú vào bóng lưng ưu nhã rời đi của hắn, có loại dự cảm, vô luận hắn hay là Đông Trầm, cũng sẽ không như thế này nữa. Tất cả đều không giống như trước nữa, hắn sớm nên phát giác. Mà, hắn không biết nên làm sao đây.

"Tiểu Thất, mau đuổi theo, nói cho hắn biết đáp án của cậu. Nếu không, cậu vĩnh viễn cũng không còn cơ hội nói." chú Toàn vỗ bờ vai của hắn một cái.

Nhậm Thất lắc đầu một cái, Hải Khiếu cũng lắc đầu, chú Toàn nhìn, cũng chỉ lắc đầu.

"Chân trời góc bể cũng có nơi tận cùng, chỉ có tương tư không bến bờ. Tiểu Thất, cậu không hối hận là tốt rồi." Lão quản gia không tiện nói cái gì nữa. Cả Tâm La cũng nhìn ra được bí mật, ông cụ đã trải qua tang thương như ông làm sao lại không nhìn ra? Không nói, là bởi vì ông không muốn tạo thành bất tiện. Vậy mà hôm nay xem ra, rất nhiều chuyện người định không bằng trời định. Ông thở dài một tiếng, chỉ mong có thể đánh thức tiểu Thất.

"Chú Toàn, có lời gì đừng ngại nói thẳng." Hải Khiếu nhìn về phía cụ ông như cha.

"Chuyện này, cho dù tôi nói, các cậu cũng chưa chắc tin tưởng. Nếu các cậu tin tưởng, như vậy các cậu đã sớm phát hiện. Tối thiểu, Tâm La phát hiện rồi. Nếu cô không nói, tôi cũng sẽ không nói." Chú Toàn hơi khom lưng xuống. "Phật viết: không thể nói."

"Tâm La em đã ngủ chưa?" Hải Khiếu tiến vào phòng của Tâm La trong đêm tối lần nữa.

"Em đã ngủ." Thanh âm của cô nhẹ nhàng vang lên. Ở trong trạch viện thật to mà xinh đẹp này, cô lại tìm được xung động làm nũng, không lo lắng hắn không vui, không lo lắng có vẻ quá tùy ý, cô chỉ làm mình là tốt rồi.

Hải Khiếu không nhịn được bật cười. Hắn để mặc cho cô dùng một mặt chân thật nhất đối đãi hắn, hơn nữa làm không biết mệt. Ngồi ở bên người của cô, nghiêng dựa vào cột giường, hắn thanh thần mở rộng hai chân to dài của hắn.

"Lúc com tối em và Đông Trầm làm trò bí hiểm gì?"

Tâm La lật người, dùng chăn bao lấy mình, nằm nghiêng mặt ngó hắn.

"Em cho là Nhị gia đoán không được. Nếu như Nhậm Thất có chút mù tình thì còn có lý, nhưng Nhị gia cũng có, thì quá không nên rồi."

"Đàn ông có đôi khi rất hồ đồ và chậm lụt. Vĩnh viễn không biết thương người trước mắt." Hải Khiếu có điều ngụ ý.

"A? Nhị gia nói, là mình?" Tâm La chống nửa người lên, rất có hứng thú hỏi.

"Thế nào, rõ ràng như vậy?" Hắn cười yếu ớt không dứt trong bóng tối.

"Đại đa số đều như vậy, không riêng Nhị gia." cô nghe được ra chế nhạo trong giọng điệu của hắn.

"Đúng vậy." Hắn không thể không cảm khái. Cũng may, có chút tiếc nuối cũng không phải không cách nào đền bù. "Muốn nghe chuyện xưa hay không?"

"Chuyện xưa bên giường?" Tâm La cũng không cự tuyệt.

Hải Khiếu bị khẩu khí dí dỏm của cô chọc cho vui vẻ mà cười, đột nhiên cảm thấy tất cả cũng không phải khó khăn như vậy.

"Em biết lai lịch Nhậm thị chứ?"

"Nếu nói là hoàn toàn không biết, thật sự là lời nói dối; nếu nói là biết, không khỏi quá nói khoác. Biết sơ lược một chút." Tâm La cũng không giấu giếm chuyện thật cô cũng không phải ngu ngốc.

Hải Khiếu trầm ngâm một lát, sau đó hắn hoạt động hai chân, để cho mình nửa nằm bên cạnh cô.

"Em đã biết sơ một hai điều, nên hiểu, bối cảnh của người như anh, rất khó quen bạn bè thật, bạn gái cũng giống vậy. Thuở nhỏ, người ra vào trong nhà của chúng ta, không khỏi là nhân vật nổi danh lừng lẫy. Anh và anh hai, cùng biết một người con gái của đại ca xã hội đen, sau đó cùng nhau lớn lên. Nếu

nói là thanh mai trúc mã, cũng không quá đáng. Cha của cô vẫn hi vọng cô gả cho một trong hai anh em anh, làm đám cưới để đạt tới mục đích cùng cố thế lực. Nhưng ông vẫn chậm chạp không thể quyết định gả con gái cho người nào. Anh trai của anh là một người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng anh ấy lại không đủ hung ác tàn nhẫn, vì thế cha của anh vẫn rất đau đầu, dù sao chúng ta không phải là gia đình tầm thường." Hắn cười nhạt, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ. "Anh và anh trai cũng thích cô gái kia, nói cạnh tranh công bằng. Nhưng, người trong lòng của cô là anh hai nhỏ nhả lịch sự. Em có thể tưởng tượng anh trẻ không phục cỡ nào, chúng ta là anh em ruột cùng mẹ, cùng anh Tuấn, cùng bối cảnh, anh kém anh trai chỗ nào đây? Cho nên anh tự nhiên không chịu buông tha cho cô, rộng rãi chúc phúc bọn họ. Sau đó, cha anh quyết định giao gia nghiệp lớn cho anh, mà để cho anh hai anh đi làm chuyện anh ấy thích. Sau khi cha của cô gái kia biết, liền ép cô gả cho ta, cô cũng không thể làm trái với ý nguyện của cha, lại càng không cam lòng buông tha cho tình yêu của mình, liền uống đến say khướt chạy tới chia vào người của anh khóc rống. Anh rất tức giận, đã nói: một đứa bé đòi cả đời. Anh cho là chỉ cần có con của chúng ta, cô sẽ đổi ý. Rất ngây thơ phải hay không? Cô dám nói được. Lúc đó anh vừa cao hứng vừa tức, cao hứng anh có cô, tức giận cô vì ở chung với anh trai của anh, thà dùng đứa bé đòi cả đời. Đang ở chung ta quần quít trên giường thì anh hai trở lại, vọt vào phòng của anh. Em có thể tưởng tượng tình cảnh lúc đó hỗn loạn cỡ nào. Châm chọc là, chính là đêm đó, cô mang thai Anh Nhất, cũng chính là đêm đó, anh đồng thời mất đi anh trai và cô ấy. Anh trai tức giận đi xa Italy, lại vì tức giận cưới Tình Nhân đã xảy ra tình một đêm với anh ấy. Cô không chịu tha thứ anh, nói chúng ta đều không phải thật yêu cô, anh hai không phải, anh cũng không phải. Sau khi sinh ra Anh Nhất, cô thường ném con cho anh, tự mình đi du lịch chung quanh. Ba bốn năm này, cô dứt khoát ném Anh Nhất cho anh."

"Cô đi nơi nào?" Tâm La hỏi. Anh Nhất bị tổn thương. Thì ra lại có quá trình tổn thương như vậy.

"Cô ấy đi Milan, muốn đuổi theo tình cảm chân thành thuộc về mình." Hắn thở dài, cô không biết, cuối cùng cái gì cũng không được. "Trước đây không lâu anh hai gọi điện thoại cho anh, anh ấy và Tình Nhân đã tiêu tan hiềm khích lúc trước rồi. Mà cô bị thất vọng, cũng sắp trở lại."

Tâm La không nói, tim mơ hồ đau, bởi vì một cô gái khốn khổ vì tình khác, cô càng không may hơn mình, kẹp giữa cha và người yêu, giữa ích lợi và chân tình, tiến thoái lưỡng nan.

"Tâm La," thấy cô trầm mặc, Hải Khiếu có chút bối rối, hắn tự tay đụng vào gương mặt của cô, lại sờ tới một tay thấm ướt. "Thế nào?"

Tâm La lắc đầu, gạt mình mình không ngờ lệ rơi đầy mặt.

Hải Khiếu sốt ruột, không quen sự im lặng của cô, kéo thân thể của cô qua. "Tâm La, thế nào?"

"Em——" giọng mũi của cô nồng đậm. "Khổ sở vì cô, tất cả cũng đã từng mến nhau, lại cuối cùng không thể gần người yêu mà khổ sở. Rõ ràng có thể sớm sớm chiều chiều, rõ ràng có thể nắm tay đến đầu bạc, rõ ràng có thể. Tại sao phải bỏ qua lẫn nhau?"

Hải Khiếu đề cằm mình trên đỉnh đầu của cô, nhẹ nhàng lắc lắc cô, an ủi.

"Hừ —— không sao. Sau khi khóc lại vô sự rồi, Tâm La." Hắn không ngừng khẽ hôn cô. "Em là Tâm La kiên cường của anh, cho dù muốn tách ra với người yêu, cũng sẽ cười nói hẹn gặp lại. Vui vẻ sung sướng hạnh phúc mới là màu sắc em nên có."

Tim của hắn bởi vì cô khóc thút thít mà níu chặt. Trái tim giống bị một lực lượng vô hình hung hăng nắm, khiến cho hắn không thờ nổi. Vào giờ phút này, hắn rốt cuộc thừa nhận với mình, đúng như lời Nhược Diệp, hắn chưa từng chân chính yêu Nhược Diệp. Lúc Nhược Diệp khóc thút thít hắn còn có thể tàn nhẫn nói lên điều kiện đòi lấy trinh trắng của cô để cô phục tùng, nhưng —— hắn không thể chịu được Tâm La thương tâm bị thương, may mắn cũng không được. Hắn chỉ hi vọng nhìn thấy cô cười đến sáng như hoa xuân, nghe lời nói dí dỏm của cô. Tình yêu của hắn, tới rất mạnh mẽ mà không kịp làm phỏng ngự.

Lần này, hắn không muốn làm hư tất cả, mất đi người có thể sớm sớm chiều chiều, có thể nắm tay bạc đầu.

Chậm rãi đề cô té trên giường, hắn cúi đầu, hôn lên trên mặt mang theo vị nước mắt hơi mặn của cô.

Tay của hắn dọc theo mặt mày kéo léo của cô, nghiêm túc như muốn khắc sâu cô vào trong linh hồn. Mơn trớn lông mày tựa như trắng rằm của cô, mơn trớn sống mũi không phải rất thẳng của cô, mơn trớn cằm nhọn kéo léo của cô, cuối cùng dừng lại trên cánh môi đầy đặn của cô. Môi của hắn cũng ngừng lại ở khoảng không cách môi cô khoảng 1cm.

"Tâm La, anh sẽ không phát lời thề vô ý nghĩa, anh chỉ muốn yêu em, không chỉ tối nay, cũng không chỉ thân thể. Nếu như em không muốn, chỉ cần đẩy anh ra, anh sẽ không làm trái với ý nguyện của em." Hắn chạm môi của cô thì thầm.

Mặt của Tâm La lập tức đỏ. Cô quên rồi, thân thể to lớn đè ở trên người cô tản ra hơi thở nóng bỏng, cháy lòng của cô, dường như muốn thiêu hết tất cả của cô. Cả người cô xụi lơ, không dùng được một chút khí lực, càng không nói đến đẩy hắn ra.

"Anh đã cho em cơ hội, Tâm." thanh âm của Hải Khiếu trở nên thấp trầm hấp dẫn. Sử dụng môi và tay của hắn, thi triển ma lực dục vọng ở trên người của cô, đốt tất cả ngọn lửa, đẩy hai người đến thiên đường hoan ái.

Mà đêm, còn dài hơn.

Ánh mặt trời, xuyên qua khe hở rèm cửa sổ sát đất màu lục, rải vào bên trong phòng.

Tâm La dần dần tỉnh lại, chậm rãi nâng lông mi lên, rơi vào mi mắt cô, là một lồng ngực rộng rãi mà bền chắc của phái nam, da thịt màu lúa mạch sáng, bắp thịt căng đầy. Cô có mấy giây mờ mịt, không biết đêm nay là đêm nào, cũng không biết người ở chỗ nào, lại càng không biết là ảo là thật. Nhẹ nhàng chuyển động thân thể, cô phát hiện mình bị ôm trong một đôi cánh tay sát.

Rũ lông mi xuống, cô nhớ lại đêm qua. Ngoài kinh ngạc, là mặt ngọt. Người đàn ông ôm cô thật chặt, cực độ nhiệt tình, mang theo cô leo lên đỉnh núi vui thích, một lần lại một lần. Hắn cuồng dã nhiệt liệt hấp dẫn giống như mong mỏi một đời một thế, hẳn cho cô hạnh phúc cực hạn của người phụ nữ. Mà từ thế hắn ôm chặt lấy cô, tràn đầy tham muốn giữ lấy, khiến cho cô cảm thấy được quý trọng.

Bên môi dâng lên một nụ cười, cô lặng lẽ thờ dài, dựa vào lồng ngực hắn, phóng túng chính mình hưởng thụ ấm áp của hắn, dựa vào thân thể khỏe mạnh khiến cho cô an tâm.

Hải Khiếu từ sáng sớm đã tỉnh rồi. Hoan ái cả đêm khiến hắn thấy có chút không thành thật. Chỉ có thân thể xinh đẹp bị hắn ôm chặt trong hai tay, chứng minh tất cả xảy ra không phải là một giấc mộng quá mức tốt đẹp. Hắn cúi đầu hôn cái trán trắng nõn của cô, trên mặt lạnh lùng dâng lên nụ cười ôn nhu. Hạnh phúc a, chính là cái phút chốc mỗi ngày tỉnh lại, vừa mở ra mắt có thể nhìn thấy người yêu nằm ở trong ngực.

"Tâm, anh biết rõ bây giờ em vẫn không thể lập tức tin tưởng vào tình yêu, cũng không thể lập tức tin tưởng anh. Nhưng không cần gấp gáp, anh sẽ không ép em, anh có thể chờ, chỉ cần em ở lại bên cạnh anh. Em có thể từ từ nếm thử, tin nhiệm một người, yêu một người lần nữa; có thể nếm thử vui vẻ tốt đẹp sớm chiều sống chung. Chúng ta, còn có Anh Nhất, nếm thử chia sẻ tất cả." Hắn ni non tự nói. "Anh không muốn chúng ta bỏ qua nhau, cho nên, Tâm, thân yêu, em phải phụ trách với anh, không thể bội tình bạc nghĩa; không thể bỏ đi sau khi anh động tâm với em; không thể không yêu em."

Tâm La nhắm mắt lại, làm bộ cô còn đang trong giấc mộng, không có nghe thấy lời nói có chút vô lại có chút bốc đồng đó.

"Thân yêu, em đã không có phản đối, như vậy chính là đồng ý."

Nói xong, Hải Khiếu mỉm cười, trong mắt sáng lóe lên ánh sáng ôn nhu quyến luyến. Sau đó hắn nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Lưỡng nan

Mấy ngày nay Tâm La nhìn thấy Hải Khiếu, sắc mặt luôn ửng đỏ. Hôm đó, cô tỉnh lại một lát, liền lại ngủ thiếp đi trong cánh tay kiên cố của Hải Khiếu, cho đến mặt trời lên cao, Anh Nhất đến cửa tìm cô, bắt gặp hình ảnh cô và Nhậm Hải Khiếu ôm nhau ngủ tại chỗ.

Nhậm Hải Khiếu da mặt dày siêu cấp đuổi con trai ra khỏi phòng của cô xong, sau đó mặc quần áo vào, đường hoàng đi ra cửa phòng của cô, còn lớn tiếng nói với cô vẫn đang chui đầu vào trong chăn: "Em yêu, em nghỉ thêm một lát. Anh bảo người đưa cơm lên cho em."

Sau, qua một tuần rỗng rã, lão quản gia ngày ngày đều nấu đồ bỏ cho cô ăn; tất cả người làm ở Hải Khiếu ngầm cho phép bắt đầu gọi cô "Phu nhân", Anh Nhất càng lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ hỏi hắn lúc nào thì mới có thể thêm em trai hoặc em gái. Duy có Nhậm Thất vẫn mặt lạnh, rõ ràng là lo lắng phiền não.

Mà người khôi xướng, thì gương mặt tuần tú tươi cười, bó tay bằng quan, vui khi việc thành.

Tâm La ngồi ở trong vườn hoa, hoi phiền não. Cô cũng không phải là ghét bài xích tất cả xảy ra, chẳng qua là, cô còn chưa quen.

"Mật tiểu thư, điện thoại." Nhậm Thất im lặng đến gần, đưa điện thoại lên.

"Mật Tâm La." cô nghe điện thoại.

"Hello, em yêu—" Thanh âm hài hước nhạo báng của Đông Trầm truyền vào trong tai của cô. "Tâm La, hạnh phúc nha. Nhị gia chưa từng dùng tiếng gọi buồn nôn này để gọi bất kỳ phụ nữ nào bên cạnh hắn. Ha ha, người chờ đợi thật có phúc, nước trời là của họ."

"Đông thiếu!" cô thẹn quá thành giận quở nhẹ.

"Hắn có tình với em, không cần bỏ lỡ đoạn duyên phận này." Thanh âm của hắn trong nháy mắt hơi xuống thấp.

"Em sẽ cẩn thận cân nhắc." Tâm La bảo đảm với hắn.

"Vậy thì tốt. Hẹn gặp lại." Đông Trầm cúp điện thoại trước.

Tâm La giao trả điện thoại cho Nhậm Thất đợi ở một bên, khi hắn muốn xoay người rời đi thì gọi hắn.

"Nhậm Thất."

"Dạ, Mật tiểu thư." Hắn dừng bước lại, quay người lại.

"Tại sao, gần đây anh nóng nảy như vậy?" cô quyết định đẩy hắn một cái. Rất nhiều việc, thật ra thì vốn cũng rất đơn giản, chẳng qua là người trong cuộc

không thông suốt, giống như cô trước kia.

"Nếu như Mật tiểu thư không có chuyện khác, xin thứ cho tôi xin lỗi không tiếp được." Hắn đột nhiên cảm thấy vẻ lạnh nhạt trên mặt cô hết sức chói mắt.

"Có phải bởi vì Đông thiếu hay không?" cô thông thả ung dung hỏi lúc hắn nhíu mày. "Đột nhiên, hắn mai danh ẩn tích khỏi vườn Hải Nhiên, người luôn thích đối nghịch làm trái với anh bỗng đứng chẳng quan tâm anh, biến mất khỏi cuộc sống của anh, thực là chuyện bất đắc dĩ hay chuyện tốt?"

Khỏe miệng Nhậm Thất giật giật, nhưng không phát ra một câu, cũng không có quay người.

Tâm La cười cười, chịu nghe cô nói chuyện chính là hiện tượng tốt.

"Ở trên thế giới này, có thể có một người không chút kiêng kỵ nào tới cãi nhau trên chóc buồn bực, cũng là một loại hạnh phúc. Dù sao, người chịu nói thật ra không nhiều lắm, nếu không quý trọng, mất đi sẽ rất khó thu lại. Sao không đi gặp anh ấy? Núi không tới dựa ta, ta liền đi dựa núi. Vô luận anh lo lắng cái gì, nhưng cứ giữ lại anh ấy, rồi nghĩ đường giải quyết a."

Nhậm Thất sâu sắc nhìn người phụ nữ thân nhiên mặc áo trắng quần đen cũng đẹp tựa như hoa trước mắt, xoay người chậm rãi tránh ra, bên trong gió mùa hè, truyền đến thanh âm lạnh nhạt của hắn.

"Cám ơn cô, Tâm La."

Tâm La nghe, im lặng bật ra nụ cười, ha ha, rốt cuộc a rốt cuộc, hắn không lạnh nhạt lễ độ kêu cô "Mật tiểu thư". Tính toán ra, cô được lời.

"Xảy ra chuyện gì, khiến cho em cười trộm giống như con gấu nhỏ uống trộm mật ong?" Hải Khiếu mặc đường trang màu xanh đi tới, cúi người ấn xuống một cái hôn trên môi cô.

"Sớm như vậy đã tan ca, hay là gần đây làm ăn ế ẩm, Nhị gia rồi rảnh vô sự, mỗi ngày về nhà với con trai sớm?" Tâm La cười hỏi.

"Thật không dịu dàng, không hiểu phong tình còn bộc phát nghịch ngợm." Hắn nhéo chớp mũi của cô một cái, khẩu khí cung chiêu. Tiện tay cầm lên một quả cam, dùng dụng cụ lột vỏ[1] lột vỏ ra, rồi đút một mũi vào trong miệng Tâm La.

"Nhị gia, em tự làm." mặt của Tâm La lại đỏ rồi. Cô không cần soi gương nhìn cũng biết, ngày gần đây cô tần tần đỏ mặt, lại không thể làm gì. "Để cho người nhìn thấy còn tưởng rằng em vô cùng quý, ăn trái cây cũng cần anh bỏ công."

"Chúng ta là người yêu, bóc quả cam cũng chỉ là một cái nhắc tay." Hải Khiếu lộ ra một khuôn mặt tươi cười thêm thường. "Bất quá, tiểu sinh lột cam thay cô nướng, không biết cô nướng cám ơn tôi như thế nào à?"

Tâm La không thể tin tưởng mắt nhìn hắn một cái, cô ít nhiều cũng hiểu rõ tính tình lạnh lùng thâm trầm khắc nghiệt ở ngoài của người đàn ông này, cũng có cá tính cực đoan ác liệt vô lại, lại không biết hắn vô lại đến thế.

"Cám ơn thế nào?" cô cầm lên vỏ trái cây bị hắn tùy ý ném ở một bên ném tới, "Cám ơn thế này!"

"Xoạt! Cọp mẹ!" Hải Khiếu cười thoáng qua "Vũ khí" chạm mặt bay tó, sau đó tới gần Tâm La, chiếm lấy vai của cô, hôn rất sâu trên đôi môi có vị trái cây của cô.

Tiếng cười đùa truyền ra trong vườn hoa sau giữa trưa. Bọn họ, từ từ triển lộ tính cách ẩn nấp sâu nhất bên trong mình ra cho đối phương biết. Yêu, liền tiếp nạp toàn bộ của đối phương.

Rốt cuộc, giữa hè mới bắt đầu, trường học Anh Nhất nghỉ. Mỗi ngày bé trai đều cuốn lấy Tâm La. Sau khi Hải Khiếu tan việc cũng sẽ gia nhập bọn họ, lúc nào hắn cũng trên chóc nói hắn đã luân lạc tới trình độ nhất thiết phải giành phụ nữ với con trai.

Vì cuộc hành trình Tây Ban Nha, bọn họ tìm một ngày mặt trời không nóng lắm để ra ngoài mua đồ. Hải Khiếu lái xe chở bọn họ đi đến một khu buôn bán phồn hoa nhất vùng này, sau đó ba người xuống xe nhân nhả bước chậm, cũng không có mục tiêu gì rõ rệt.

"Bọn họ nhất định phải theo ở phía sau sao?" Tâm La biết trên thực tế mỗi lần đi ra ngoài đều có người đi theo phía sau âm thầm bảo vệ.

"Từ nay về sau còn nhiều hơn một Vân Tiềm." Hải Khiếu một tay ôm vai của cô, một tay dắt tay của con trai. Không hề giấu giếm cái gì, hắn từng chút từng chút rộng mở thế giới của mình với cô. "Trong con em Nhậm thị có chữ lót là Vân, nửa số ở công ty xử lý làm ăn, còn có nửa số vẫn canh ở trong vườn Hải Nhiên đảm nhiệm vệ sĩ cận thân, vô luận đi tới chỗ nào, cũng sẽ theo đuổi. Không sao, bọn họ sẽ không ảnh hưởng cuộc sống của em."

"Nhưng, cuộc sống của bọn họ thì sao? Bọn họ chẳng phải là không có không gian của mình, bọn họ cũng cần yêu đương kết hôn sinh con." Tâm La không quá có thể tiếp nhận một người vì một người khác mà buông tha cho cuộc sống chính mình thích, mỗi ngày đều chỉ là vì một người khác mà sống.

Hắn cười. "Bọn họ không cần đi theo phía sau của chúng ta 24h, bọn họ cũng có cuộc sống của mình, có người đã sớm làm cha. Em không phải lo lắng. Và lại, em thấy anh giống ông chủ ngược đãi nhân viên sao?"

Tâm La lườm hắn một cái, "Ra vào phải cần người bảo vệ, có thể thấy được thường ngày anh làm người không thành công cỡ nào."

"Đi thôi." Liếc thấy một tiệm bán đồ dùng du lịch độc quyền liền dẫn theo cô và con trai đi vào.

Tâm La chuyên tâm chọn nón che nắng cho Anh Nhất, khăn quàng và đồ dùng. Hải Khiếu một tác cũng không rời canh giữ ở phía sau bọn họ.

"Hanson!" Một âm thanh vui mừng của phụ nữ vang lên, sau đó một làn gió thơm nhào tới, cô nàng cao gầy mềm mại không xương ăn mặc vô cùng mát mẻ, thanh âm thân thiện duyên dáng kêu to. "Gần đây anh đi đâu, cũng không liên lạc người ta."

Hải Khiếu nhủ mảy mảy, nhẹ nhàng tránh ra thân thể mềm mại ôm ấp yêu thương của cô nàng xinh đẹp, lui tới bên cạnh Tâm La, ôm cô và con trai. "Tiểu thư, xin cô tự trọng."

"Thế nào, có người mới liền quên người cũ rồi?" Cô nàng đến trước mặt họ khiêu khích, sau đó mỉm cười quyến rũ với Tâm La sắc mặt dửng dưng. "Chị này, Hanson là người vô tình, trở mặt giống như đối với ta, cô đừng đi vào vết xe đổ."

Hải Khiếu cơ hồ muốn một chương đẩy người phụ nữ ngay cả tên cũng không nhớ nổi trước mắt này ra. Nhưng, hắn không có thói quen đánh phụ nữ.

"Xin không cần sử dụng lời nói khích bác ở trước mặt vị hôn thê của tôi." Hắn lạnh giọng thanh minh. Hắn lo Tâm La sẽ tức giận.

Cô nàng nhìn ra âm trầm hung ác ở đáy mắt hắn, cũng nghe ra nghiêm túc trong miệng hắn, lui về phía sau một bước. Hắn đã không phải là Nhậm Nhị gia lật tay là mây úp tay là mưa chơi trò chơi lưỡng tính (sex giữa nam và nữ) hai bên thỏa thuận người tình ta nguyện trong ký ức của cô, cô hiểu ra như vậy.

"Vậy sao? Lãnh Tu La rút cuộc cũng khẳng định quyết tâm sao? Vậy thì thật là chuyện rất tốt, coi đời này sẽ ít đi phụ nữ thương tâm vì ngài. Chị này, chị thật là công đức vô lượng."

Nói xong, cô nàng bỏ đi nhanh như gió như lúc mới tới, trong không khí chỉ còn lại mùi thơm hoa hồng nồng nặc.

Một hồi trầm mặc tràn ngập ở giữa hai người.

"Tâm—" Hải Khiếu không biết nên giải thích với cô chuyện tình dục hoang đường lúc trước thế nào.

Tâm La lại cười, tiếng cười như chuông.

"Cô ấy thật đáng yêu, không phải sao? Đối mặt với anh vẫn có thể thẳng thắn, cô nàng hoang dã xinh đẹp lại dám yêu dám hận, thật làm cho người ta hâm mộ. Nhị gia, em không bằng cô chút nào."

Đây không phải là lời khiêm tốn ra vẻ của cô. Nếu như, cô có một phần mười quả quyết của cô nàng kia, cuộc đời của cô đại khái tuyệt sẽ không giống năm tháng trước kia?

"Mỗi hoa hợp mỗi mắt, anh lại cảm thấy như em mới khiến người triu mến, có tố chất thanh thuần và hấp dẫn đặc biệt." Hắn buồn nôn hôn lên trán cô. Cô không tìm thấy tính nết cũ là tốt rồi, nếu không, thật đúng là chuyện bậy bạ một đồng.

"Ba, cô Tâm." Anh Nhất không cam tâm bị coi thường, lên tiếng nhắc nhở người lớn sự có mặt của hắn.

"Đi, cô Tâm mời đi ăn pizza." Tâm La véo nhẹ chóp mũi hắn, sau đó dắt một cái tay của hắn chạy ra ngoài.

Hải Khiếu lắc đầu cười khổ một tiếng, đi theo. Đây chính là Tâm La của hắn, bình tĩnh tự nhiên ra chung quy lại triển lộ phong tình khác biệt ở trong lúc lơ đãng.

Trước khi đi du lịch Hải Khiếu nắm chặt xử lý một vài công vụ quan trọng ở trong công ty.

Tâm La và Anh Nhất ở nhà, trong lúc rảnh rỗi, kê một cái bàn dưới cây tử đằng, đặt thêm mấy đĩa điểm tâm, uống nước đánh cờ.

Cả vườn Hải Nhiên cũng biết đương gia chủ mẫu tương lai là một người không màng danh lợi đến nâng một quyển sách là có thể qua một ngày, tuyệt sẽ không sai khiến các người hầu làm này làm kia, cũng biết tiểu thiếu gia dính Mật tiểu thư dính thật chặt, hận không thể 24h vây quanh cô. Cho nên, nếu không cần thiết, tất cả mọi người sẽ không đi quấy rầy bọn họ vào thời điểm hai mẹ con tương lai này chung đụng.

Chú Toàn đứng ở cửa Sương Thúy cư, nhìn hai người xa trong vườn hoa, vui mừng cảm thán.

"Tiểu Thất, cô gái thích hợp với cậu, mới là thiên sư. Giống như Tâm La với Nhị gia."

Nhậm Thất gật đầu đồng ý. Khi Nhị gia tuyên bố Tâm La là vị hôn thê của hắn trước mặt mọi người thì cô chỉ tìm tìm đối mặt, ở sau, thái độ của cô không có bất kỳ thay đổi. Nhị gia đều cho Tâm La mật thất trong thư phòng và những trọng địa khác trong vườn Hải Nhiên, cô cũng bắt quá là ung dung khen một tiếng "Đủ khí phái", hoàn toàn không có khăn trương hoặc cực kỳ hân hoan vì đã đặt chân đến đất cơ mật của Nhậm thị, vẫn là bình tĩnh. Ngược lại là Nhị gia, giống đứa bé trai vô cùng muốn hiển vật quý, lôi kéo cô đi thăm thế giới của mình.

Có lúc hắn nghĩ, giả sử mười năm trước bọn họ gặp nhau, có thể vườn Hải Nhiên hôm nay sẽ là một cảnh sắc khác.

Lúc này, ở bên trong bộ đàm bên tai của hắn truyền đến báo cáo của phòng quan sát.

"Tổng quản, Từ Nhượng Diệp tiểu thư tới chơi."

Từ, Nhượng, Diệp? Hắn hồ nghi lặp lại một lần nữa, sắc mặt khó chịu nhìn về lão quản gia.

"Chú Toàn, Từ Nhượng Diệp tới chơi."

Chú Toàn cũng sững sờ một chút. Từ sau khi Anh Nhất ra đời, cô không chịu đặt chân đến vườn Hải Nhiên một bước, sau đó càng thêm đuổi theo đại gia đi Milan, hôm nay sao lại tới?

"Mau mời." Dù sao cũng là mẹ thiếu gia, dù không muốn thế nào, vẫn hợp tình lý.

Tâm La ngồi ở dưới giàn hoa tử đằng^[1] xa xa nhìn thấy xe Văn Trạch chạy nhanh về phía cửa lớn rồi lại chạy về, biết là khách tới.

Nhiều lần, Nhậm Thất bước nhanh tới đây, thần sắc trên mặt nghiêm túc.

"Tâm La." Hắn lại gần bên tai của cô, nhỏ giọng nói: "Mẹ Anh Nhất tới, muốn gặp nó."

Tâm La ngẩng đầu nhìn Nhậm Thất, có chút không rõ thế nào. Một người mẹ muốn gặp con trai của mình, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cần gì để ý cẩn thận đối đãi như vậy?

"Đã báo cho Nhị gia, nhưng cô ta có ý lập tức gặp Anh Nhất. Những người chúng ta, thực là bất đắc dĩ không dễ làm chủ." Nhậm Thất lo ngại.

"Như vậy, anh vào trước đi, sau đó tôi và Anh Nhất sẽ tới." Tâm La thả ra con cò trong tay, ngoắc Anh Nhất.

Bé trai ngoan ngoãn đi tới, rúc vào bên cạnh cô, cô vươn tay xoa mái tóc mềm mại của nó, nhẹ giọng hỏi:

"Có nhớ mẹ không? Cô ấy lâu như vậy cũng không tới thăm cháu, cháu không trách cô chứ?"

Tiểu Anh Nhất lắc đầu, hân thích mùi thơm hoa lải nhải trên người mẹ, còn có mẹ ngâm nga ca dao dễ nghe dễ dỗ hân lúc ngủ. Mặc dù mẹ luôn không có ở đây, thật là nhiều năm cũng không về gặp hắn một lần, nhưng hắn vẫn yêu cô.

"Vậy sao." Tâm La mỉm cười, Hải Khiếu không có truyền tin tức mặt xấu về mẹ vào trong tâm linh nhỏ bé của hắn, hắn cũng không ghét người mẹ không đủ tư cách, là hiện tượng tốt. "Vậy thì mau vào nhà đi, mới vừa rồi chú Hải Ngâm tới nói cho cô Tâm, mẹ cháu trở lại, muốn gặp cháu ngay lập tức."

"Nhưng—" bé trai trực giác chần chờ, cảm giác bất an, mơ hồ cảm thấy hắn vào nhà, tự hồ sẽ mất đi cô Tâm La của hắn.

"Nhanh đi thôi, cô Tâm ở chỗ này chờ cháu trở lại chơi xong bán cò." cô khe khẽ đẩy vai Anh Nhất một cái, thúc giục hắn mau đi vào nhà.

"Vậy, cô Tâm nhất định phải chờ cháu nha."

Tâm La cười mà không nói. Tình cảnh mẹ con gặp lại, cô là người ngoài, cuối cùng không tiện tại chỗ, để tránh làm một chứng ngại không tự chủ. Nhìn bóng dáng Anh Nhất dần dần đi xa dưới ánh mặt trời, cô cảm thấy giống như mấy tháng thời gian không màng danh lợi thanh thân, đã kết thúc.

Tiếp tục ngồi ở dưới giàn trồng hoa, từng chút từng chút uống nước trái cây, thỉnh thoảng hí mắt nhìn về cửa lớn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cô thấy xe Hải Khiếu chạy nhanh vào, chạy thẳng tới Sướng Thụ cư. Anh Nhất vào nhà chính liền không ra ngoài nữa, làm như không người nào nhớ cô ở dưới giàn trồng hoa.

Cô tự giễu nhủ mảy, thoát thân từ cảnh bị tình yêu vây khốn, còn chưa kịp thở một cái, cũng đã đặt mình trong khốn cảnh tình yêu của một người khác. Cô có thể thông dong đôi mắt "bạn bè" phái nữ của Hải Khiếu, nhưng, mẹ Anh Nhất thì khác. Cô cho là mình sẽ không ăn dấm chua, đáng tiếc, cô chỉ bất quá là một cô gái bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Cũng may, lún còn chưa sâu. Cô cầm lên một cái bánh nhân đậu và hạt sen, cẩn thận bỏ vào trong miệng, hết sức tỉ mỉ nhai, để cho mùi vị trong veo tràn ngập ở cả khoang miệng. Đáy lòng, lại hơi khổ sở hoàn toàn ngược lại.

Cho đến ánh nắng chiều đã biến mất hầu như không còn, cô mới đứng người lên, phui cánh hoa màu trắng cả vai xuống, trở về bên trong nhà.

"Tâm La, em rút cuộc biết tiến vào." Hải Khiếu từ trên sô pha trong phòng khách đứng lên nghênh đón cô. "Chờ em ăn cơm đây."

Nói xong, khoác vai cô đi về phía phòng ăn.

Trong phòng ăn, Anh Nhất đang ngồi bên cạnh mẹ Nhục Diệp.

"Nhục Diệp, để anh giới thiệu cho các em, vị này là –"

"Tôi là bảo mẫu của tiểu thiếu gia, Mật Tâm La." Tâm La nhẹ nhàng tiếp lời, không để cho Hải Khiếu nói ra thân phận khiến người khác rung động.

"Rất hân hạnh được biết cô, tôi là mẹ Anh nhĩ, Từ Nhục Diệp." Nhục Diệp ưu nhã mỉm cười, trong lòng đã nhiều một phần cẩn thận với cô gái mặc áo tơ trắng đơn giản trước mắt.

Tâm La gật đầu, ngồi ở đối diện cô, thông dong quan sát cô gái từng được Hải Khiếu nhớ trong lòng. Cô ấy hoàn toàn khác với cô, không phải là người phụ nữ bình thường như nước, mà có một loại cuồng dã diễm dứa mỹ lệ khác. Nhưng, giờ tay nhắc chân lại ưu nhã vô cùng. Anh Nhất thừa kế ngũ quan sáng ngời của cô, ngồi chung một chỗ, càng thêm giống.

Không khí trên bàn cơm hết sức nặng nề, Nhục Diệp chỉ quan tâm con trai, Hải Khiếu vẫn cố gắng làm cho Tâm La nói chuyện với hắn. Tâm La mỉm cười lắt đầu với hắn, ý bảo sau đó sẽ thảo luận chuyện xảy ra sau.

Hải Khiếu im lặng thờ dài, thỏa hiệp. Hắn biết rất hoang đường, nhưng mẹ của con trai hắn và người phụ nữ hắn yêu không phải cùng một người, mà hiện tại cùng ở dưới một mái hiên, không phải không làm hắn nhức đầu.

Chú Toàn và Nhậm Thất nhìn nhau. Mất thấy chuyện tốt gần, đột nhiên sinh ra biến cố, mà nhìn thần thái Tâm La, rất khó suy đoán lòng của cô bây giờ. Cô không nói một lời thì lại trở thành cái giếng sâu lúc ban đầu, trong suốt, lại nhìn không tới đáy.

"Chú Toàn, chuẩn bị phòng cho Nhục Diệp chưa?" Hải Khiếu hỏi lão quản gia.

"Không cần bận rộn vì em, buổi tối em ngủ với Anh nhĩ." Mặt xinh đẹp của Nhục Diệp tỏa ra ánh sáng của người mẹ. Sau khi vứt con trai một bên bốn năm, cô vẫn không thể thoát về tình yêu lúc ban đầu thuộc về mình, khi cô bỗng nhiên quay đầu thì mới phát giác, cô sắp mất đi một tình cảm chân thành khác trong cuộc đời – con trai của cô. Cho nên, lần này, cô muốn ở cạnh bên Anh Nhất, nhìn nó trưởng thành.

Anh Nhất nhìn ba nghiêm túc, lại liếc nhìn cô Tâm cười nhìn hắn, cúi đầu. Trong lúc bất chợt, hưng phấn và vui sướng khi gặp mẹ, bị vô dụng và mê mang thay thế. Nặng trở lại, vậy cô Tâm làm sao bây giờ? Ba muốn kết hôn với cô Tâm, vậy mẹ làm sao bây giờ? Trong tâm linh nhỏ nhỏ của hắn lần đầu tiên có cảm giác tình thế khó xử. Là hắn tham, ai cũng chẳng muốn mất đi. Nhưng – tại sao, trong nháy mắt, cô Tâm lại có vẻ xa vời?

"Tôi ăn xong rồi, các vị chậm dùng." Tâm La đứng lên, cáo lui với người ở chỗ này.

"Tâm, trong thư phòng mới có một bộ sách em muốn xem." Hải Khiếu nói với cô.

"Cô Tâm" Anh Nhất cũng ra tiếng, "Ván cờ của chúng ta. . ."

Trong trùng mắt trong sáng của Tâm La thoáng qua lưu luyến, chẳng lẽ bọn họ cũng cảm thấy tâm tư của cô? Cười mỉm, cô bảo đảm: "Đừng lo lắng, một người cũng chạy không thoát."

Sau đó, cô rời đi phòng ăn, lên lầu, đẩy cửa thư phòng nhỏ ra. Bên trong cửa, là trời đất riêng của Hải Khiếu, có một cánh cửa thông đến phòng ngủ của hắn. Nhưng coi như đã có thân mật da thịt với hắn, Tâm La cũng chưa từng nghĩ tới đặt chân vào phòng ngủ của hắn, trong mơ hồ, cô biết, nếu như cô đi vào, sẽ chạm đến thế giới tư mật nhất của hắn. Cô – còn chưa có chuẩn bị xong. Mà trừ tình cảm bốc cháy đêm hôm đó, Hải Khiếu đối với cô, vẫn giữ lễ.

Tiện tay lấy một quyển tập thơ của Heine (nhà thơ kiệt xuất người Đức), ngồi vào chỗ của mình trên sô pha thoải mái, cô không chút để ý liếc nhìn. Đọc Heine, cũng không thích hợp tình trạng bây giờ, cô biết. Nhưng cô muốn mình giữ vững một tâm tình tương đối thoải mái, khách quan đối diện chuyện xảy ra.

Một lúc sau, Hải Khiếu đẩy cửa đi vào, trở tay đóng cửa lại, roi khóa. Hắn chậm rãi đến gần bàn đọc sách, đề xuống chốt mở, tiếp hắn đi về phía Tâm La, rút đi sách trong tay cô, tiện tay đặt trên thành ghế sô pha.

"Tại sao không để cho anh nói cho Nhục Diệp em là vị hôn thê của anh?" Hắn có chút không vui.

"Chúng ta ký hợp đồng, không nhớ sao? Trước khi hợp đồng đến kỳ thật sự em là bảo mẫu của Anh Nhất." Tâm La thẳng tắp đưa mắt nhìn Hải Khiếu, không có tránh né. "Từ tiểu thư rút cuộc là mẹ Anh Nhất, em không có ý dùng thân phận anh cho em để hiển lộ rõ ràng địa vị của em trong lòng anh. Đó không phải là tác phong trước giờ của em, giống như cô gái từng bị thương trên tình trường, chính mình không muốn, đừng gây cho người khác, em không muốn trong lúc vô tình gây khó khăn cô ấy."

Hải Khiếu thờ dài, ôm cô lên, rồi mình ngồi vào trên sô pha, để cho cô dựa ngả ở trong ngực hắn.

"Tâm La, nhượng điểm rất lớn của em là quá mức thiện lương. Nhưng, anh yêu sự thiện lương của em." Hắn hôn môi cô.

"Không nên như vậy." Cô chỉ chỉ máy giám thị trên trần nhà.

Hắn cúi đầu vào cổ của cô, nở nụ cười. "Đừng lo lắng, anh đã sớm tắt nó rồi."

"Hải Khiếu, nghiêm chỉnh một chút, em lo lắng không chỉ là những thứ này." Tâm La đẩy đỉnh đầu tóc đen của hắn, không muốn bị môi lưỡi của hắn trên choker trên cổ kia đến bị lạc. "Em lo lắng Anh Nhất hơn."

"Anh Nhất?" Nghe được tên con trai, tay chạy trên người cô của Hải Khiếu dừng một chút, ngừng lại. Ngẩng đầu lên, hắn nhìn cô. Trước khi Tâm La xuất hiện, hắn đối với con trai, chẳng qua là cho thỏa mãn về vật chất, cũng không cho quan tâm thích hợp trong tâm hồn. Nhưng, bởi vì Tâm La đến, khiến cho hai cha con bọn họ thay đổi thân mật, cũng khiến cho hắn rốt cuộc biết tình yêu. "Em lo lắng Anh Nhất cái gì?"

"Anh mới thân cận với nó mấy ngày, hiện tại Từ tiểu thư trở lại, các người phải chung đụng như thế nào? Anh là cha, cô là mẹ, giữa không có hôn nhân, hơn nữa hai người lại ở chỗ khác nhau, đây đối với một đứa trẻ khát vọng tình thương của cha và tình thương của mẹ mà nói thật chân chính hồng bét. Nếu, nó phải phối hợp quan hệ giữa mẹ và em như thế nào? Ba người chúng ta đi du lịch, nhưng không có phần mẹ nó, nó sẽ nghĩ như thế nào? Cứ xem là em buồn lo vô có thời, em rất lo lắng."

Hải Khiếu trầm mặc, không sai, Nhược Diệp đối với hắn, là vật hy sinh lúc tranh giành tình nhân khi tuổi trẻ khinh cuồng, trừ cảm giác nhàn nhạt, cô ở trong lòng hắn đã sớm không có phân lượng gì. Nếu như cô không phải là mẹ đẻ của Anh Nhất, hắn đại khái ngay cả họ tên của cô cũng không nhớ được, nhưng cuối cùng tình trạng của mình ở trong cơ thể cô thai nghén thành một đứa trẻ sống sờ sờ, lại từng chút từng chút lớn lên, cô không hợp tư cách, nhưng máu mủ tình thâm, cũng vẫn là mẹ con trai hắn. Không liên quan tình yêu, chỉ là một sự thật, hắn không có biện pháp bảo con trai lựa chọn.

"Anh nên làm cái gì bây giờ?" Hắn lại vùi đầu lên cổ Tâm La, buồn buồn hỏi.

"Ưu tiên suy tính vì hạnh phúc của Anh Nhất." Tâm La hôn hôn đỉnh đầu của hắn. "Đi cùng mẹ con họ. Tối nay, bảo mẫu như em liền nghỉ phép lui về nhà đi."

"Tâm." Hắn mạnh mẽ ôm cô, không biết tại sao, đột nhiên không muốn buông cô ra.

"Huh?" cô ôn nhu nằm ở trên vai hắn, hưởng thụ ôn tồn chốc lát.

"Anh nói với em anh yêu em chưa?" Hắn hỏi bên tai cô.

"Tựa hồ không có." Cô hé miệng cười trộm, có thể khiến cho Lãnh Tu La nói ra lời như vậy, cũng thật khó cho hắn.

"Anh yêu em, Tâm." Hắn tựa hồ phát hiện cô cười, khóe môi cũng dâng lên nếp nhăn khi cười, lạnh lùng bén nhọn trong mắt đã sớm hóa thành tình nồng thật sâu.

"Tốt lắm, em hiểu rõ rồi. Anh nhanh đến với Anh Nhất đi." cô chưa có trả hắn một câu "Em yêu anh", vào giờ phút này.

Chuyến đi Tây Ban Nha, bởi thế chậm trễ.

Mỗi ngày Hải Khiếu đúng hạn đi làm tan việc; Tâm La và Nhược Diệp mặc dù không có trở thành bạn, nhưng cũng chung đụng dung hòa; Đông Trầm biến mất gần nửa tháng lại bắt đầu đi lại ở trong vườn Hải Nhiên, chẳng qua là, sẽ không cãi và với Nhậm Thất, mỗi ngày chỉ quán Tâm La đọc sách tận gấu vớ ở trong hoa viên.

"Tôi có thể gia nhập với hai người không?" Nhược Diệp ở thời điểm con trai ngủ trưa, cũng bước tới.

"Hoan nghênh gia nhập. Nhược Diệp, cô ngồi ở đây." Đông Trầm đứng dậy, "Tôi đến chỗ chú Toàn đòi bánh ngọt ngon."

Nói xong, hắn chạy đi nhanh như gió.

"Đông Trầm còn hiểu động tựa như khi còn bé." Nhược Diệp chân thành ngồi xuống.

Tâm La rất thương thức nhìn cô, thật sự là cô gái làm người ta vui tai vui mắt, ăn mặc vừa đúng thích hợp, mặc mộ bộ áo đầm màu đỏ chói, tôn lên gương mặt không son phấn của cô, ánh đẹp chiếu người, khó trách có thể làm cho Hải Khiếu và anh trai của hắn rối rít điên cuồng vì cô.

"Mặt tiểu thư, nhìn kỹ cô, mới phát hiện cô là một cô gái vô cùng tài trí xinh đẹp, hết sức hiểu được ứng xử thế nào, ở trong hoàn cảnh như vườn Hải Nhiên vẫn có thể khoan thai tự đắc. Điều này làm cho ta hâm mộ hết sức."

Tâm La chỉ cười không nói, cô không phải là người thứ nhất nói như vậy, và lại, cô biết đây chẳng qua là một lời dạo đầu.

"Tôi thì không thể bình tĩnh nhàn nhã giống như cô." Nhược Diệp khổ não chau nhẹ lông mày, răng trên khe khẽ cắn môi dưới, dù vậy, cô vẫn xinh đẹp khiến người không cách nào kháng cự. Thật là đẹp không có người bằng, hình dung tốt nhất của tôi cũng đa tình.

Lúc này Tâm La mới bỗng nhiên mới hiểu ra tại sao mấy bạn gái trước kia của Hải Khiếu mà cô may mắn gặp được, đều là mỹ nhân xinh đẹp và hơi cuồng dã. Hắn ở đáy lòng, vẫn theo bản năng tìm thể thân của Từ Nhược Diệp. Nhận thức này, khiến cô như bừng tỉnh hiểu ra như được truyền thụ trí khôn.

Cô nhè nhẹ cười, quyết định diễn xuất theo kịch bản Nhược Diệp muốn.

"Tại sao?"

"Tôi không có biện pháp khôi thông với Anh nhi, vô luận tôi muốn làm cái gì, muốn làm thế nào, nó cũng sẽ nói: cô Tâm có thể như vậy, cô Tâm sẽ như vậy. Tôi đột nhiên phát hiện, ở trong mắt hắn, tôi không thể so sánh với bảo mẫu như cô. Mà tôi, lại không hiểu rõ con trai mình bằng một bảo mẫu, đây không phải là một chuyện rất đau xót sao? Cái khổ của tôi, vì vậy mà sinh." Nhược Diệp vừa nói, vừa quan sát phản ứng của Tâm La.

"Xác thực, một người mẹ tách ra với đứa con lâu dài, sẽ tạo thành ảnh hưởng hết sức lớn, nếu muốn đền bù cách ngại bởi vì thời gian và không gian tạo thành, cũng không dễ dàng. Không phải là một sớm một chiều có thể giải quyết." Tâm La cũng không phải không dám nói, cô đã gặp nhiều người mẹ và con bởi vì chia lìa lâu dài mà xa lánh cách ngại lạnh nhạt hờ hững. Nhược Diệp và Anh Nhất, còn không phải là tình hình bát bát nhất, dù sao, Anh Nhất là đứa trẻ thấu tình đạt lý.

"Tôi hiểu rõ." Nhược Diệp yếu ớt thở dài, trên mặt lộ ra vẻ tịch mịch. "Hiện tại Anh nhi đã không cần người mẹ như tôi rồi."

"Làm sao có." Tâm La vỗ vỗ tay của cô. "Nó chỉ phải không hiểu làm sao chung đụng với cô thôi. Lâu ngày rồi, dĩ nhiên là sẽ từ từ san bằng tổn thương mà thời gian mang tới."

"Nhưng, hiện tại nó chỉ nhắc tới cô, chỉ tin cô!" Nhược Diệp đã muốn rơi lệ, một đôi mắt đẹp cầu xin nhìn Tâm La. "Mà tôi căn bản không có biện pháp tiếp xúc nội tâm của nó."

"Cho nên?" Tâm La yên bình khí hòa hời, thiện lương của cô tuyệt không ảnh hưởng trí tuệ của cô, nhưng làm khó phải nữ cũng không phải tác phong của cô. Đoán đoán vòng quanh thật sự quá mệt mỏi, không bằng để cho cô đánh tới vấn đề quan trọng. "Từ tiểu thư cho là nên làm cái gì bây giờ mới tốt?"

Trong đôi mắt uor ướt của Nhược Diệp xẹt qua quyết tâm bén nhọn.

"Xin nói cho tôi biết yêu thích của Anh nhi, làm việc và nghỉ ngơi, để cho tôi tự mình chiếu cố cuộc sống ăn uống hàng ngày của Anh nhi." Trên mặt cô mang theo biểu tình cầu xin và ra lệnh, "Tôi vẫn không phải là người mẹ đủ tư cách, hiện tại, tôi muốn nhìn nó trưởng thành. Mật tiểu thư, tôi cho là nếu tôi trở lại làm bạn Anh nhi rồi, nó cũng không cần bảo mẫu nữa. Xin thành toàn tâm nguyện của người làm mẹ như tôi."

Tâm La nâng chung trà màu lam cổ dài bằng thủy tinh lên trên bàn, khẽ nhấp một ngụm nước, không biến sắc nhìn Từ Nhược Diệp. Cô không phải là cô gái quyền rũ đơn giản, mục tiêu của cô rất mạnh, tài ăn nói và lực thuyết phục càng thêm hạng nhất. Có lẽ tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời cô chính là lựa chọn khó khăn giữa tình thân và tình yêu năm đó? Hoặc là, cô so bất luận kẻ nào cũng tình nguyện ý thức được điểm này, cho nên cô mới có thể dứt khoát kiên quyết theo đuổi tình yêu thuộc về mình, lại ở lúc vô vọng, trở lại tranh thủ tình thân mình nên có. Cô là một cô gái biết bảo vệ tình cảm của mình, cho dù không chữa thủ đoạn nào cũng muốn đạt tới mục đích.

Trên điểm này, Tâm La tự thẹn không bằng. Cô không am hiểu bảo vệ bất kỳ vật gì, bao gồm tình yêu của mình, cô quá quen trông coi rồi. Vậy mà bầu trời cũng không phải là lúc nào cũng sẽ rơi xuống, cho nên canh gác như cô, nếu không phải hóa thành một hòn đá bỏ tát, chính là rồi cuộc xoay người tránh ra.

Nhưng, thứ có thể để cho cô xoay người rồi đi dù sao không nhiều lắm. Lần này, cô muốn bảo vệ một vật, dùng hết toàn lực cũng muốn.

Nhược Diệp bị Tâm La cái loại nhìn chăm chú giống như có thể hiểu rõ lòng người nhìn đến có một chút chột dạ bất an, nhưng vừa nghĩ tới cô đã mất đi người đàn ông mình yêu nhất, cô không thể mất đi con trai nữa, cô liền dừng cảm nghênh nhìn lại.

Đang lúc ấy thì, Đông Trầm ôm một hộp son cổ đẹp để đi tới.

"Hôm nay chân chính may mắn. Chú Toàn đặc biệt phân phó sự phụ làm bánh ngọt bốn màu, Tâm La lại dính vinh dự của em."

"Cái này kêu 'mụn hoa hiển Phật' à?" Tâm La cười, "Tôi chỉ quen uống trà ăn ít bánh ngọt, không ăn món chính. Bất quá lấy tốc độ Đông thiếu anh ăn bánh ngọt và số lượng để xem, thời điểm cuối năm trốn không thoát mập lên 30 lbs đâu."

"A!" Đông Trầm làm bộ bụng mặt thét chói tai.

"Anh quyết định chưa?" Tâm La thỉnh linh hỏi. Lòng của hắn phòng vệ quá cao, chỉ có ra tay bất ngờ, đánh úp, mới lấy được đáp lại ngay mặt.

Hắn ngừng kiểu cách thét chói tai, tà mị lại gần mặt của Tâm La, ngay cả hơi thở cũng phát trên mặt nhau.

"Em yêu, cái gì cũng chạy không khỏi cặp mắt xinh đẹp của em, phải hay không?"

"Ha ha, tin tưởng tôi, người đứng xem sáng suốt vẫn có một chút đạo lý. Như thế nào, quyết định sao?" cô không cho hắn cơ hội trốn tránh vấn đề.

"Nếu tới cũng tới, tự nhiên là có quyết định. Em biết rõ còn hỏi, hư!" Hắn rất buồn bã nằm trên bả vai Tâm La, giống đứa trẻ làm nũng.

"Đi!" Tâm La không chút lưu tình đẩy đầu của hắn ra. "Coi chừng người khác hiểu lầm."

"Chỉ cần em không phải hiểu lầm là tốt rồi, người khác anh quan hắn khi gió đi tìm chết!" Khẩu khí khinh thường mà lại kịch liệt, rất có mùi vị giấu đầu lòi

đuôi.

"Nghĩ một đằng nói một nẻo." Tâm La lắc đầu. "Nghĩ tới chưa, chuyện chưa chắc trôi chảy như tâm ý của anh."

"Em yêu, em lo cho anh sao? Yên tâm đi, anh muốn, sẽ liều lĩnh đi theo đuôi. Nếu không chiếm được, ít nhất tương lai sẽ không hối hận không có nếm thử." Đông Trầm cười, sau đó ánh mắt giao hoát chuyển một cái, hỏi ngược lại Tâm La. "Em yêu, em thì như thế nào? Quyết định chưa?"

Tâm La bật cười, thật là không chịu thua thiệt. Đối với Đông Trầm cũng như Nhượng Diệp, cô từ từ nói:

"Em sẽ cẩn thận suy tính cái gì em muốn, cái gì em muốn đem hết toàn lực cũng muốn có. Em sẽ hết sức nghiêm túc suy tính."

Nhượng Diệp một mực yên lặng nhìn hai người người tới ta đi nói chuyện với nhau, không xác định ở đáy lòng càng ngày càng sâu. Vườn Hải Nhiên không phải là một địa phương dễ dàng tiếp cận người xa lạ, Đông Trầm nhìn như thân thiết hiền hoà càng không phải là một người dễ dàng tiếp cận. Từ khi cô còn nhỏ cũng biết ít nhiều không có cơ hội và tư cách có tư chi tiếp xúc với hần. Nhưng, cô gái trước mắt làm được, Đông Trầm không chút kiêng kỵ nói chuyện với cô, thân cận cô. Anh Nhất cũng thời thời khắc khắc nói tới cô. Trong vườn từ trên xuống dưới đều thích cô. cô —— là một vật sáng ấm áp, không nóng bỏng cuồng liệt, lại cực kỳ làm cho người ta muốn biết cô hiểu cô, tiếc cô yêu cô.

Cô vẫn luôn đánh giá thấp Mật Tâm La, đánh giá thấp cơ trí và trầm tĩnh của cô.

"A, thời gian trà chiều kết thúc." lời nói của Đông Trầm cắt đứt trầm tư của cô.

Ba người đều mang theo mỉm cười thỏa đáng, trong nội tâm cũng hiểu rõ, bọn họ, đều có một cuộc chiến tranh gian khổ vô hình thuộc về mình phải đánh, thắng thua đều phải do mình tới gánh chịu.

Và lại, vô luận thua hay thắng, cũng không oán không hối.

Một khi làm quyết định, cũng không có cơ hội quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Khiếu tâm (trái tim của Khiếu)

Hải Khiếu đứng ở cạnh giường, nhìn chăm chú Tâm La ngủ trên giường màu lam.

Chú Toàn nói cô uống trà chiều xong, trở về phòng, không có đi xuống nữa. Nhượng Diệp vẫn ở bên Anh Nhất, nhưng hần bất cứ lúc nào cũng rõ ràng phát hiện lòng của con trai không có ở yên. Hần cười hứa hẹn con trai, sẽ nhắc nhở Tâm La giữa bọn họ còn có một ván cờ chưa chơi xong.

Nhậm Thất báo cáo tất cả trong vườn Hải Nhiên hôm nay với hần trước khi hần lên lầu, sau đó nói rai ngữ điệu kinh người.

"Nhị gia, tôi thật là bất an."

Hải Khiếu nhíu lông mày, này không giống tính tình Nhậm Thất, hần vẫn như một ông phật thờ không động mà không phải sao?

"Tôi có dự cảm phong vân biến sắc." Sắc mặt Nhậm Thất ngưng trọng, từ nhỏ hần được Nhậm gia thu dưỡng, thường thấy đủ loại trường hợp, lại lần đầu tiên trong đời bị trường hợp chung đụng quý dị của hai người phụ nữ dọa sợ. Họ không phải là tình địch, nhưng, nhưng bởi vì cùng một người đàn ông mà có dính dáng.

"Cậu lo lắng?" Hải Khiếu đi qua đi lại trong thư phòng.

"Hợp đồng thử việc Tâm La ký, dù sao ban đầu chúng ta không hề ngờ tới cô ấy có thể thuận lợi làm như vậy, cho nên chỉ muốn thử trước. Hiện tại, hiệp ước nửa năm đã hết, Từ tiểu thư lại trở về rồi, cô tùy thời có thể đi, chúng ta không có lý do giữ cô lại."

Hải Khiếu thở dài một tiếng, thu hồi suy nghĩ của mình, ngồi xuống bên mép giường Tâm La.

"Tâm, anh biết rõ em tình, không cần nhắm mắt lại làm bộ em ngủ rất ngon."

"Sao anh biết em không ngủ?"

Bàn tay của hần xoa mặt trắng nõn của cô, có triu mến thương yêu.

"Đã từng vì Anh Nhất, anh đêm khuya tới tìm em, em trong trạng thái ngủ say cũng có thể cảm thấy sự tồn tại của anh, làm sao có thể thêm thiếp chốc lát lại thành chậm chạp?" Hân cúi người khẽ hôn mi tâm của cô. "Tâm, em là một cô gái nhạy cảm, coi như bị thương, cũng sẽ cười nói gấp lại, sau đó em sẽ lẳng lặng xoay người tránh ra; em so với bất luận kẻ nào cũng hiểu xảy ra chuyện gì, tại sao vẫn không chịu tin tưởng anh?"

Cô không nói, chẳng qua là vрон tay, ôm cổ của hân, hơi chút dùng sức, kéo hân đến kề người.

Hải Khiếu buông tha cho ý niệm so đo với cô, cô quá biết phương pháp như thế nào làm toàn bộ lửa giận của hân tiêu tán ở trong phút chốc.

"Nhược Diệp đi tìm em." Hân khẳng định nói, không cho cô cơ hội tránh né.

"Cô không đến, ngược lại em mới kỳ quái. Anh Nhất là cốt nhục của cô, có thể để cho cô xâm nhập hiểu rõ con trai ở trong khoảng thời gian ngắn, em có thời gian dài tiếp xúc với Anh Nhất là người được chọn duy nhất."

"Cứ như vậy?" Hải Khiếu nằm ở trên người Tâm La, hưởng thụ thân mật gần sát chốc lát.

"Đúng vậy a, cứ như vậy, một người mẹ hết sức muốn thắng trở về tin cậy của con trai."

"Thật xin lỗi, không thể đi Tây Ban Nha." Tiếc nuối, đã đặt tiệm rượu ngon nhất, nguyên là kỳ vọng không khí lãng mạn ở nước lạ, hoặc là Tâm La gật đầu chịu gả cho hân.

"Không sao, chỉ cần Anh Nhất cảm thấy vui vẻ hạnh phúc là tốt rồi." cô ôm lấy hân, trong lòng có so đo.

"Cô Tâm, mẹ muốn dẫn cháu đến công viên hải dương xem biểu diễn, cô đi cùng chúng tôi nhé?" Anh Nhất mặc đồ thủy binh màu xanh lam, thật đáng yêu, đứng lại trước mặt Tâm La.

"Đúng vậy a, Mật tiểu thư, cùng đi đi." Nhược Diệp cũng cười muốn mời.

Tâm La do dự một giây, vẫn lắc đầu cự tuyệt. "Không giao phó với Nhị gia, tôi không thể tự tiện ra vào, xin lỗi, chúc các người chơi vui vẻ."

"Vây coi như xong." Không đi cũng tốt, cô còn có thể đơn độc chung đụng với con trai nhiều hơn, Nhược Diệp nghĩ.

"Anh Nhất, buổi tối, cô Tâm muốn kiểm tra bài tập trong kỳ nghỉ hè này của cháu." Tâm La sờ sờ đầu bé trai.

"Biết." Anh Nhất khéo léo trả lời.

Nhìn bóng dáng hai mẹ con rời đi, chú Toàn lẳng lặng bước tới phía sau của cô.

"Tâm La, trong lòng của cháu, đã có chủ ý gì?"

"Chuyện gì cũng không thể gạt được pháp nhãn của chú Toàn ngài." Loại trí khôn nhạy bén này, đã sớm khiến cô vui lòng phục tùng, ở trước mặt lão nhân này, cô tuyệt không cố gắng che giấu chân ý của mình.

"Không có dư âm cứu vãn sao?"

"Có lẽ, chính là sợ ngày sau không có cơ hội cứu vãn, cháu mới muốn nhân cơ hội quan sát một chút, cho mình cũng cho mọi người một không gian giảm xóc. Chẳng rõ Lư Sơn hình dáng thật, bởi thân đứng ở chính nơi này[1], không phải sao? Thích hợp bỏ đi, xa xa quan sát, mới thật biết mình cần cái gì."

"Sợ sẽ bị thương, không tin nhiệm đối phương, tâm thần bất định bất an, là phản ứng bình thường nhất. Nhưng, không thể vĩnh viễn bị những thứ nhân tố không xác định này trói buộc, phải dũng cảm đi tiếp, cháu ạ."

"Chú Toàn, cháu— có phải - sai lầm rồi không?" cô không phải không có suy tính đến hậu quả có thể.

"Cái gì là đúng, cái gì là sai? Trên cái thế giới này, nơi nào lại có tuyệt đối hay không phải? Vốn cũng không có chân lý tuyệt đối, không phải sao? Ở trong mắt người ngoài, trong vườn này làm sao có người tốt? Không thẹn với lương tâm là tốt rồi, Tâm La."

Cô sâu sắc nhìn mái tóc có chút bạc trắng của cụ ông, sau đó, cô tiến lên ôm cụ ông cơ trí này, giống ôm người cha đã sớm qua đời của cô.

"Cám ơn chú, chú Toàn."

"Ha ha, cũng không nên cảm ơn chú, ngày sau còn phải phiền Tâm La cô nương nói vài lời trước mặt Nhị gia giùm lão già tôi." Có on không báo là sai lầm lớn.

"Bài tập cũng hoàn thành đúng hạn, những thứ này đối với Anh Nhất đều là đề mục rất đơn giản." Tâm La lật xem bài tập của Anh Nhất.

"Cô Tâm, tại sao gần đây cô đều không theo cháu nữa?"

"Không phải cháu thích mẹ cùng cháu sao?" Tâm La mềm giọng hỏi.

"Không phải là, nhưng —" Anh Nhất không biết nên hình dung khác nhau giữa hai người ra sao.

"Còn nhớ ngày thứ nhất cháu gặp cô Tâm thì cô Tâm nói gì với cháu không?" cô để cây viết trong tay xuống, ôm hân.

Anh Nhất gật đầu. Hân nhớ, giọng nói của cô rất nghiêm túc, nhưng ánh mắt cũng rất ôn nhu, thái độ cũng rất hiền hoà. Hân lập tức thích cô, thích tay sạch sẽ của cô cầm tay của hân; kéo chân lên thay hân trước lúc hân ngủ; cho hân một nụ hôn ngủ ngon buổi tối; thích mỗi ngày cô kêu hân rời giường, đưa mắt nhìn hân đi học, thích tất cả.

"Cho nên, mẹ trở lại, công việc của cô Tâm cũng đã qua một đoạn thời gian."

"Cô Tâm, cô phải rời xa cháu sao? Không phải cô thích cháu sao?"

"Không phải vậy." cô ôm chặt bé trai. "Cháu yêu mẹ không?"

Anh Nhất mạnh mẽ gật đầu.

"Mẹ rời đi cháu lâu nay, cháu còn yêu mẹ sao?" Cô muốn ở thời điểm thích hợp nói cho Anh Nhất, rất lâu, không thể chung đụng sớm chiều, cũng sẽ quan tâm lẫn nhau, yêu lẫn nhau.

"Yêu." Như đinh chém sắt.

"Cô Tâm cũng giống vậy. Coi như không ở bên cạnh cháu, cô Tâm cũng vẫn sẽ mong nhớ cháu, yêu cháu." cô nhẹ nhàng đứng đưa, an ủi Anh Nhất. "Hơn nữa, giống như cháu nhất định phải đi học, làm bài tập, cháu cũng có chuyện mà mình phải làm. Hiện tại, cô Tâm có chuyện rất quan trọng phải đi làm. Bất quá, cho dù là cách thời gian và không gian, cô cũng quan tâm cháu."

"Cô Tâm." bé trai từ trong ngực cô ngẩng đầu lên.

"Huh?"

"Lúc cô tham gia lễ người mẹ, đã đáp ứng cho cháu một phần thưởng, chỉ cần chuyện ở bên trong phạm vi năng lực của cô, cô đều sẽ đáp ứng cháu."

"Đúng vậy, cô từng đáp ứng." Tâm La nhướng lông mày.

"Nhưng, ngày đó cháu chưa kịp nói ra phần thưởng cháu muốn xin."

Tâm La cười, bé trai có ánh mắt kháng cự lạnh lùng ở phòng đồ chơi lúc mới gặp hôm đó đã không còn, biến thành tiểu nhân tinh hiểu được vận dụng ưu thế khiêu nại người lớn.

"Uh, phần thưởng đó hiện tại vẫn hữu hiệu."

"Như vậy, cháu hi vọng — cô Tâm vĩnh viễn ở chung với chúng ta." Hân nói ra tâm nguyện.

"Cô Tâm đáp ứng cháu, sẽ hết sức đạt thành tâm nguyện của cháu." cô nắm chặt tay Anh Nhất, dùng thái độ của người trưởng thành đáp ứng. "Hiện tại, đi với mẹ đi."

Hải Khiếu đợi con trai rời đi thư phòng lớn, mới đẩy cửa đi vào. Ngồi ở bên người Tâm La, hân duỗi tay dài ôm cô.

"Có lúc anh thật ghen tỵ con trai của mình." Hân oán trách đem cằm đề ở đỉnh đầu của cô.

"Tại sao?" cô có chút không biết nên khóc hay cười. Đây là ăn dấm gì?

"Đều không cần tìm giáo viên cho Anh Nhất, em đã ở bên cạnh nó, suy tính chu đáo thay nó. Anh lại phải đợi em nhín chút thời gian tới nói chuyện với anh, trong vườn này, người người đều được lòng em hơn anh."

"Nói lời vô vị gì. Em vốn là bảo mẫu của Anh Nhất, cùng nó là đương nhiên. Cùng anh, căn bản đã là thu hoạch ngoài địch mức của anh, còn không biết dừng." cô cười, nói không chừng thật là như vậy đấy.

"Tiểu bại hoại, em nói cái gì?" Hân giả vờ giận ôm chặt cổ của cô. "Vì thế em phải tiếp nhận ta trừng phạt."

"Ha ha, Nhị gia, ngài cho là em sẽ ngoan ngoãn mặc cho ngài xử trí sao?" cô ôn nhu vui trong ngực của hân, cũng không có cử động thoát thân.

"Anh không ngại em có phản kháng nho nhỏ, tỳ như —" hân ác ý lại gần bên tai của cô, thanh âm có chút khàn khàn bổ sung, "Phát ra một chút rên rĩ."

Trời! Mặt của Tâm La "Oanh" một cái đỏ hết, người đàn ông này thực là rất biết chọc người.

"Hải Khiếu!"

"Gọi đúng rồi, có thưởng." Hân không biết từ nơi nào lấy ra hộp điều khiển, khóa lại cửa thư phòng, tắt máy quay, sau đó hôn cô rất sâu, triển khai kích

tình thăm dò hân khát vọng lâu rồi.

**

"Hello, anh lại tới." Đông Trầm cười híp mắt vào cửa, chào hỏi người ngồi trong phòng khách. "Tâm La, có thể ra cửa? Ở chỗ anh có một cặp vé xem nhạc hội Bahar."

"Được," cô đứng lên, "Em đi lấy túi đeo lưng, lập tức đến ngay."

Hả? Tại sao có thể dễ dàng cho hân hẹn được như vậy? Đông Trầm hồ nghi sờ sờ mặt của mình.

"Đông Thiếu, ngài không nên tự tiện mời Tâm La đi ra ngoài, ít nhất phải xin phép Nhị gia." Nhậm Thất lên tiếng ngăn cản, cố gắng tách "Ác ma" và Mật tiểu thư "Đơn thuần" này ra.

Nếu là thường ngày, Đông Trầm đã sớm mở miệng cãi vả cùng hân, nhưng bây giờ, hân chỉ triển khai một mỉm cười mà Nhậm Thất nhìn quá mức rục rĩ, liền không để ý đến hân.

Đội đến Tâm La xuống lầu, Nhậm Thất bày tỏ phản đối lần nữa.

"Tâm La, nếu như tiểu thiếu gia tìm cô thì sao?"

"Từ tiểu thư có thể ứng phó được, một đứa bé thủy chung không nên lệ thuộc vào bảo mẫu, tôi đã công thành lui thân." cô ân thâm ý nhìn người chung quanh trong phòng khách rồi, mỉm cười. "Chú Toàn, Nhậm Thất, hẹn gặp lại."

"Chú Toàn, Tâm La là lạ." Chờ hai người đi ra ngoài, Nhậm Thất mới nói. Càng cổ quái là Đông Trầm, những lời này hân đặt ở trong lòng.

"Tiểu Thất, không biết tình yêu là khuyết điểm lớn nhất của cậu." Cụ ông vỗ vỗ bờ vai của hân. "Tâm La, là hạ quyết tâm muốn làm cái gì, mới có thể nói 'gặp lại'."

A! A! A! Nhậm Thất lập tức bừng tỉnh hiểu ra. Tâm La chỉ nói "Chào buổi sáng, chào buổi trưa, ngủ ngon", chưa bao giờ dùng từ ngữ tạm biệt, nhưng mới vừa rồi cô hắng giọng nói "Gặp lại" cùng bọn họ. Đó là một nghi thức tạm biệt quá rõ ràng. Trời ạ! Bọn họ lại không có ngăn cản cô, trơ mắt nhìn cô rời đi.

"Chú Toàn, nếu ngài biết, tại sao không ngăn cản cô?"

"Thuận theo cô thôi, hôm nay ngăn cản cô, ngày sau thì sao? Cô có cánh cửa cần vượt qua, Nhị gia thì thế nào? Ai không có một cánh cửa lòng khó có thể vượt qua?" Cụ ông có điều ngụ ý liếc Nhậm Thất. "Quên được, không phải là một chuyện dễ dàng, tránh ra một chút, khó không phải là một chuyện tốt."

"Nhưng, Nhị gia—" hân làm sao giao phó với Nhị gia?

"Nhị gia, chú tự nhiên nói với cậu ấy."

Nhậm Thất trầm mặc, chuyện thật cứ đơn giản như vậy? Tại sao hân có dự cảm kỳ quái?

"Đông Thiếu, xin đưa em tới ngân hàng."

"Ngân hàng?" Đông Trầm nhướn cao lông mày, kỳ quái cô lựa chọn một cái mục tiêu như vậy.

"Em không muốn lừa gạt anh, bởi vì anh vẫn luôn giúp em, mặc dù chính anh có thể sẽ không thừa nhận." Tâm La cười nói rõ ý. "Hôm nay em sẽ đi máy bay rồi đi, trong ngắn hạn sẽ không trở về."

"Tại sao? Em nói em sẽ xem xét, anh cho là giữa em và Nhị gia không có cách ngại gì."

"Thật ra thì, cũng không phải là vấn đề phía Nhị gia, mấu chốt ở chính em."

"Em—ai!" Đông Trầm thờ dãi, "Sau khi anh trở về sẽ bị Nhị gia đánh dữ dội đến chết."

Tâm La bị giọng hết sức buồn bã sờ tường của hân làm phải "Xi" cười một tiếng.

"Nếu như Nhị gia thật là người chẳng phân biệt được đúng sai phải trái, chỉ sợ anh đã sớm nghĩ cách trừ khử rồi." Cô dễ dàng phơi bày nguy trạng của hân. "Anh ấy sẽ không đánh anh, nhiều lắm là lạnh lùng lờ đi anh."

"Ha ha, có người rất hiểu rõ Nhị gia nha. Mới chung sống sáu tháng, cũng đã hiểu được thói quen của hân hơn cả người bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ với hân như anh." Đông Trầm cười đến mày gian mất chuột.

"Ba hoa." Tâm La liếc hân.

Đến ngân hàng kiểm tra số tiền trong tài khoản, Tâm La ngạc nhiên phát hiện mỗi tháng đều có một khoản tiền lớn được gửi vào. Tra xét ngày, phải là tiền lương Nhậm Hải Khiếu cho cô.

"Chắc! Nhị gia thật là chịu tốn tiền." Đông Trầm chắc lưỡi hít hà.

"Đúng vậy, anh ấy thật sự là một ông chủ hào phóng. Hiện tại, em không lo không có tiền dùng." cô cười nhún nhún vai. "Hiện tại phiền toái Đông thiếu đưa em đến phi trường."

"À? Gấp vậy?" Hấn không bỏ được cô đi, cô là chiến hữu của hấn.

"Động tâm không bằng hành động." Cô cầm tay Đông Trầm. "Hi vọng lúc em trở lại, rồi rầm rặng co lâu vậy giữa anh và Nhậm Thát cũng đã kết thúc, tất cả tâm kết cũng đã cởi ra. Đến lúc đó tất cả đều vui vẻ, đây là kỳ vọng của em"

[1] Đây là 2 câu thơ cuối trong bài Đề Tây Lâm bích (Đề trên tường chùa Tây Lâm) của Tô Thức, do Nguyễn Khắc Phi dịch. Hai câu gốc là Bất thức Lư Sơn chân diện mục, Chỉ duyên thân tại thử sơn trung. Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

"Sẽ, anh bảo đảm." Hấn làm quân lễ (kiểu đưa tay lên trán giống lúc chào cờ ý) với cô, hấn đợi đã lâu, hiện tại hấn muốn hành động.

Đông Trầm đưa Tâm La đến ngoài phi trường.

"Anh không vào được, nhìn quen sinh ly tử biệt, lại vĩnh viễn cũng không quen cảnh tượng này. Anh thực bất đắc dĩ mới làm một người tiền đi." Hấn phát tay với cô. "Khi trở về nhớ cho anh biết, anh nguyện ý làm một người hạnh phúc đón gió."

Tâm La mỉm cười, không quay đầu lại, bước chân kiên định đi vào phòng chờ máy bay trong phi trường.

Cuộc sống, có lúc là bề khổ vô biên, hiểu được quay đầu lại, mới có thể tìm thấy vui vẻ trong cuộc sống.

Nhưng, hạnh phúc của cô, không phải là xoay người sang chỗ khác nhìn lại có thể thấy. cô nhất định lấy hết dũng khí đi về phía trước, vạch toàn bộ lo lắng ra, mới có thể thấy bầu trời sáng sủa sao?

Giờ túi đeo lưng nho nhỏ lên, cô đến chỗ bán vé mua vé. Tiểu thư bán vé xinh đẹp hỏi cô muốn vé bay một chuyến hay bay tới bay lui thì cô mở miệng hai mắt, sau đó, cô nói vé máy bay một chuyến.

Cách thời gian máy bay của cô cất cánh, còn có hơn một tiếng đồng hồ, cô cũng không có thói quen đi dạo cửa hàng, liền mua một tập thơ của Diệp Chi, ngồi đọc trong đại sảnh chờ máy bay.

"Tâm La? !" Một thanh âm kinh hi vang lên trên đầu cô. "Sao em lại ở chỗ này?"

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt anh tuấn đến cơ hồ tà mị.

"Thế Chiêu." cô khép tập thơ trong tay lại, không phải không cảm thán vận mạng an bài. Cô và hấn, gặp lại trong phi trường chia lìa và tụ họp này, nhưng, tâm của cô đã khác trước, không buồn không vui, chẳng qua là cảm thán. "Bắt máy bay?"

Vương Thế Chiêu lắc đầu, vô cùng tự nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh cô.

"Tôi đón cha mẹ anh."

"Như vậy à. Sức khỏe của lão gia, phu nhân cũng đều tốt?" Cô đưa mắt nhìn mặt của hấn, có chút ngoài ý muốn hấn lại gầy gò đi rất nhiều, giống như vừa qua một cơn bệnh nặng.

"Bọn họ đều rất tốt, đi du lịch khắp nơi, cơ hồ có lẽ đã vui đến quên cả trời đất rồi." Hấn nhẹ giọng cười, lập tức thêm hai người già trẻ con. "Anh thì sao? Có khỏe hay không?"

Tâm La gật đầu. Cuộc đời của cô, từ sau khi rời đi hấn, bắt đầu thay đổi nhiều lắm.

"Chuẩn bị đi du lịch?" Hấn chỉ chỉ ba lô du lịch của cô.

"Đúng vậy a, trước đây thật lâu em đã hướng tới những quốc gia nhiệt tình lắng mạn mỹ lệ kia."

Hắn tìm mọi nơi trong chốn lất, mới xác định.

"Sao lại một mình em? Nhậm Hải Khiếu hay Đông Trầm đâu? Tại sao không ai cùng em?"

"Thế Chiêu." cô vô lực than nhẹ. "Anh quá khắt trương. Đây là cuộc du lịch của mình em, em không muốn bắt luận kẻ nào cùng đi. Thế giới của em sẽ không bao giờ vận chuyển quanh một người đàn ông nữa, em có cuộc đời mà em phải trôi qua. Coi như sẽ gặp gỡ người khác, cũng không thể khiến em trở lại như trước. Em – không cần một người yêu chờ em làm bạn em, dẫn dắt em đi xem thế giới. Dù sao, em đã chờ mong quá lâu. Hiện tại, đối thành tựu em đi xem thế giới, người yêu em, tự nhiên sẽ đưa ra hai cánh tay hoan nghênh em lúc em trở về. Mà người không yêu em, em cần gì phải để ý?"

Hắn sâu sắc nhìn cô một cái, theo cô đi đến quốc gia lắng mạn nhất, cùng cô ngắm hoa dưới trăng, chẳng bao lâu sau, hắn nên có cơ hội. Nhưng, hắn xem mình là trung tâm quen, cho là cô sẽ chờ ở tại chỗ. Nhưng là cô đi ra trước.

Rốt cuộc hắn hiểu ánh sáng trong mắt cô là một loại tình ngộ lớn lên, nhưng không phải vì hắn.

Cô giống một con bướm xinh đẹp, trước ở bên cạnh hắn, ủy khuất cầu toàn, không chiếm được chất dinh dưỡng cần có, dần dần kết thành một cái kén tầm thường, sau khi thoát khỏi hắn, hoàn cảnh hoàn toàn mới làm cho cô nhanh chóng biến chuyển, phá kén ra, hóa thân làm bướm. Sặc sỡ loá mắt đến khiến người nhìn không chớp mắt, không cách nào quên.

"Em – không còn yêu anh nữa rồi." Hắn khạc ra kết luận khiến mình tan nát cõi lòng. Cô, thật không còn thương hắn nữa rồi, đôi mắt hắn đã không bao giờ là cô gái mang theo nhân nhạ trẻ trung thẹn thùng lệ thuộc vào hắn.

Tâm La ngẩn người, tiếp cô tràn ra mỉm cười tuyệt mỹ, cô làm sao lại không phát hiện? Thật, không còn thương hắn nữa! Không còn đau đớn mơ hồ không cách nào tự quyết, không còn khổ khổ đè nén lệ trong khi cười.

Không còn tình yêu nữa, thì ra lại có thể nhẹ nhàng, không lưu dấu vết.

Cô muốn vươn tay, vỗ nhẹ vai hắn, nhưng ngược mắt trông thấy vợ chồng Vương gia thì buông tha.

"Thế Chiêu, lệnh tôn lệnh đường đi ra."

Vương Thế Chiêu cũng chuyển mắt nhìn lại, nhìn thấy cha mẹ của mình cặp tay mà đi, liền vội vàng đứng lên nghênh đón.

Tâm La đứng lên tại nguyên chỗ. Mặc dù vợ chồng Vương thị xem thường thân phận của cô, nhưng dù sao có cam kết với cha mẹ cô, cũng coi như không tệ với cô. Mà yêu hận rõ ràng rồi, cô cũng có thể thông dong đối mặt họ.

Lúc Vương Lạc Hành đi qua bên cạnh nàng, ngừng lại.

"Các người lên xe chờ ta trước đi." Ông hạ lệnh với vợ con.

Thế Chiêu có chút không yên tâm nhìn Tâm La, nhưng mà vẫn dìu mẹ đi ra ngoài phi trường.

Đôi mắt sắc bén của Vương Lạc Hành nhìn chăm chú vào Tâm La, từ khi con trai trở về nước, cô dọn ra Vương gia rồi, ông cũng không có nhìn kỹ cô gái này.

Tâm La cũng lẳng lặng nhìn lại ông.

Một hồi lâu, ánh mắt của ông trở nên ôn hòa, cô gái này, từ nhỏ liền khéo léo, còn nhỏ tuổi đã biết xả thân cứu người. Rõ ràng là ân nhân của Thế Chiêu, cô cũng chưa bao giờ dựa vào thân phận này tùy tiện đòi lấy mà an an phận phận làm người. Thế Chiêu yêu cô ôn nhuận như ngọc, cũng không làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn. Cô, giống như một viên ngọc đẹp, lẳng lặng phát ra sức quyến rũ lạnh nhạt lại ưu nhã của cô.

Năm đó ông quá ích kỷ quá háms lợi, cho là chia rẽ bọn họ là tốt nhất, sau đó biết hủy đi không được, liền trăm phương ngàn kế ngăn trở cô vào cửa, kỳ vọng cô ở lâu dài không thể phát lên thành Phượng Hoàng, sẽ thức thời chủ động biết cầu xin đi.

Rốt cuộc, thành kiến của ông và phong lưu của con trai khiến cô phát tay rời đi, tâm nguyện của ông cuối cùng được đền bù.

Nhưng, ông sai thái quá.

Cô được một người khác hiểu được thay đổi cô, khám phá ánh sáng hồn nhiên thiên thành trên người cô, vốn là con chim tầm thường đã giương cánh thành thiên nga xinh đẹp.

Mà con ông, lại cuối cùng bỏ lỡ cô gái yêu nhất.

"Tâm La, nếu như có thể, chuyển về ở đi. Năm đó, bác đồng ý với cha mẹ cháu, phải chăm sóc cháu thật tốt. Vương gia, thủy chung thiếu nhân tình của Mật gia." Nói lại, con trai gần quan được ban lộc có thể có chút hi vọng nhỏ bé.

"Lão già." cô kêu theo cách gọi quen thuộc từ nhỏ của mình, thái độ không kiêu ngạo không tự ti.

"Không thể gọi bác một tiếng bác?" Ông cười hỏi. Thiếu chút nữa, cô sẽ là con dâu của Vương gia bọn họ.

"Gọi quen, cũng không biết đổi thành cái gì." Tâm La mỉm cười chắc chắn.

"Tâm La, bác hi vọng cháu suy tính một chút."

Ông già rồi, dần dần bắt đầu đem ý định cùng trọng tâm từ công việc chuyển dời đến vợ con. Vì con trai, ông nguyện ý thối lui. Xem con trai nổi điên lao vào công việc vì cô, để quên đi nỗi thống khổ mất cô thì ông liền muốn tìm cô nói chuyện, nhưng ngại vì mặt mũi, vẫn không có hành động.

"Lão già, không thể quay về trước kia. Cháu đã biết nhìn thế giới, không bao giờ có thể lảng lạng chờ ở chỗ cũ, si trông nữa." Cô không có ý lừa gạt cụ ông. Vốn không nói, là lẽ phép của cô. Bây giờ nói rồi, là thành thực của cô. Cô biết mình không thể trở về là mình, cũng sẽ không trở về là mình.

"Tâm La, nếu như có một ngày, cháu phải kết hôn, Vương gia chúng tôi, sẽ là nhà mẹ của cháu. Chúng tôi, chính là người nhà của cháu." Vương Lạc Hành nói ở sau lưng cô. Thôi, con cháu tự có phúc của con cháu, sau này, hẳn sẽ không can thiệp tình cảm của con trai nữa. Cứ theo nó đi.

Hải Khiếu:

Thấy chữ như mặt.

Đáp ứng anh, nếu như em muốn rời khỏi, nhất định sẽ nói lời từ biệt với anh.

Nhưng, trước khi đi, em lại e sợ, do dự đi hoặc là không đi.

Lo lắng đối diện anh, em sẽ không nở đi xa; lo lắng đối diện Anh Nhất, em sẽ không bỏ được khả ái của nó.

Nhưng, em phải rời đi một đoạn thời gian.

Thấy Nhược Diệp, em mới rõ ràng ý thức được, ở trước em, trong tánh mạng của anh tuyệt không chỉ có một người phụ nữ. Lý trí của em nói cho em biết những thứ kia đều là quá khứ, là quá khứ em không kịp tham dự. Nhưng tình cảm của em lại làm em ghen tỵ những quá khứ của anh.

Em nghĩ, gặp anh, em trở nên ích kỷ, trở nên không biết đủ. Giả sử không thể nhận tất cả tình yêu của anh, như vậy em thà rằng không muốn?

Phát hiện điều này, em không cách nào nhìn được chia sẻ tình cảm của anh với người phụ nữ khác. Đây là kiên trì của em.

Chẳng qua là, em thật sự là không muốn lấy diện mạo này xuất hiện ở trước mắt của anh.

Em như vậy sẽ rất xấu xí?

Cho nên, để cho một mình em đi xa, cũng cho em có thời gian suy tính cẩn thận, có đầy đủ dũng khí, yêu một người đàn ông anh tuấn như anh không, có dũng khí có một cuộc tình mới hay không, anh không phải chỉ là bề cứu hộ của em lúc đang lẩn trốn một đoạn tình cảm cũ.

Anh đang cười em sao? Cười em chỉ biết tránh ra, không biết nhào tới nắm chặt.

Hoặc là, đời này kiếp này em đều không học được chủ động tranh thủ, nhưng em, cũng sẽ không muốn một người đàn ông nhất định phải chia sẻ với người khác.

Anh sẽ chờ em trở lại sao? Chờ em hiểu mình đến tận cùng muốn cái gì rồi quay về, sẽ chờ tới ngày đó sao?

Mà, em không ở trong cuộc sống của anh, anh sẽ không yêu người khác chứ?

Cần lên đường, thay em nói tiếng "So long" với Anh Nhất và mọi người.

Khác, tha thứ em dùng phương thức giấy bút viết ra để tạm biệt với anh, Hải Khiếu.

Mặt Tâm La để lại.

Hải Khiếu mặt không thay đổi xem xong giấy ghi chép của Tâm La để lại cho hắn.

"Nhị gia." Nhậm Thất lo lắng kêu một tiếng. Thần sắc Nhị gia quá mức thâm trầm, hoàn toàn không nhìn ra tâm tình của hắn giờ phút này. Là giống tổ sắp đến? Hay là núi lửa đã mòn?

Bỗng nhiên, Hải Khiếu háng giọng phá lên cười, thanh âm hùng hậu vọng về ở trong phòng khách, tất cả mọi người tại chỗ kinh hãi, bao gồm người giúp việc xuôi tay đứng nghiêm ở một bên.

Bao lâu không gặp Nhị gia cười điên cuồng ở trước mặt người như vậy? Ngay cả số lần lạnh lùng nhếch miệng cười như không cười chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Chẳng lẽ, Mặt tiểu thư để thư lại trốn đi khiến Nhị gia giận điên lên?

"Nhị gia?" Nhậm Thất thử dò xét kêu một tiếng.

"Tâm La thật sự là cô gái thông minh, không phải sao?" Hải Khiếu không chút nào để ý sắc mặt quái dị của cấp dưới, dùng ngón tay trở phui nhẹ thư Tâm La để lại. Cô không phải không ghen tỵ, không phải không để ý. Nhưng, cô cũng không gây không khí, lại càng không đẩy trách nhiệm lên người hân. Cô chỉ rõ ràng nói cho hân biết, cô không cần biến thành người phụ nữ ghen tuông xấu xí, cô muốn chứng thật tâm tình chân thật nhất của mình.

Sau đó, cô giống như chim bay ra lồng vàng, bay lên trời cao. Vừa không mục đích, cũng không ngày về.

Hải Khiếu tự giễu lắc đầu cười khổ, trời cao rồi cuộc giáng xuống báo ứng, khiến cho người đã từng tự xưng là vô tình vô tâm thích chơi hoa như hân, lại yêu một cô gái không tin hân. Hân yêu cô, cô thành tim của hân, hiện tại hân nghĩ, chỗ có cô, mới là thiên đường. Mà cô, cho hân trừng phạt lớn nhất. Trừng phạt lúc trước hân không chuyên nhất, không chung tình. Bởi vì hân không chuyên nhất, cô mới không đủ lòng tin với hân.

Mà hân, nếu như không thể bỏ xuống tất cả lập tức đuổi theo chân trời góc biển, cũng chỉ có thể đành hoàng làm một khối đá bỏ tất trông mòn con mắt ở chỗ này.

Tâm La của hân, không chịu làm cô gái nhỏ hiền lương thực đức nữa, cô muốn làm người bỏ đi, đổi thành hân mới mất chờ người yêu trở lại.

Ha ha, đây coi là phong thủy luân chuyển, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây sao?

Nghĩ tới đây, hân lại cười khe khẽ.

"Chú Toàn, Nhị gia điên rồi." Nhậm Thất cau mày.

"Cũng không phải là một chuyện không tốt." Cả mắt chú Toàn đều là nụ cười. Bao nhiêu năm chưa từng thấy Nhị gia phát ra nụ cười từ nội tâm.

"Hà? Chuyện gì làm Nhị gia cười đến vui vẻ như vậy?" Đông Trầm từ ngoài cửa bước đi thong thả vào, hỏi mọi người.

Hải Khiếu thu hồi nụ cười, lạnh lùng liếc hân một cái, không để ý tới hân.

"Hi hi, phản ứng của anh không kém Tâm La bảo bối đoán chút nào." Đông Trầm hết sức bà tám cười nhẹ, căn bản không sợ cử động vô ích của hân là nhỏ lông ngoài miệng con cọp.

"Đông Trầm ——" Thanh âm lạnh buốt dị thường êm ái của Hải Khiếu vang lên. "Tâm La đại khái quên nói cho cậu biết, nếu như cậu biết mà không báo, còn chạy tới xem chuyện cười của tôi, tôi sẽ lột da của cậu đó?"

Thấy được đầu mối, Đông Trầm nhanh nhẹn lui về phía sau.

"Vị lấy, em liền miễn phí tặng Nhị gia anh một cái tin. Trăm sau cùng trong chuyến đi của Tâm La cô nương, là Tây Ban Nha."

Cười híp mắt đi ra cửa, thanh âm lười biếng của hân lại nhẹ nhàng truyền vào.

"Nhậm Hải Ngâm, nếu cậu còn muốn sống an bình, chín giờ tối nay, liền đến Đông Đường gặp tôi. Nếu như cậu làm con rùa đen rút đầu, bỏ hẹn của tôi, hừ hừ ——"

Lời có ý vô cùng uy hiếp, làm Nhậm Thất nghe được cau mày lại. "Đông thiếu bị thần kinh gì?"

"Ha ha." chú Toàn cười rồi đi, hi vọng lúc hân còn sống, có thể nhìn thấy những đứa trẻ này được đến hạnh phúc.

Hải Khiếu vỗ vỗ bả vai Nhậm Thất, ý bảo hân tự giải quyết cho tốt. Chính hân có chuyện của Tâm La cần quan tâm, phiền não của Nhậm Thất, hân thương nhưng không giúp được gì rồi.

Hân vừa tránh ra, vừa suy tính nói với con trai cô Tâm bỏ lại hai cha con họ, tự mình sung sướng đi như thế nào.

Để lại Nhậm Thất ở trong phòng khách, nghĩ bề đầu cũng không hiểu lời nói thần kinh của Đông Trầm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tình yêu đích thực

Tâm La đi du lịch ở Tây Ban Nha thật vui vẻ. Tại một quảng trường ở Barcelona[1], cô thậm chí còn gặp được Chuy đang quay ngoại cảnh ở đó. Chuy mặc một bộ y phục mùa Phát Lạp Minh Giáo truyền thống màu sắc sáng ngời dựa vào bên cạnh chiến sĩ đấu bò anh tuấn, xem ra xinh đẹp hấp dẫn lại

cuồng dã, hấp dẫn rất nhiều người đi đường rồi rít dừng chân quan sát, cả Tâm La cũng không nhịn được dừng bước lại làm quan khách tò mò.

Chuy vừa nhìn đã nhận ra cô, ở nhiếp ảnh gia tuyên bố nghỉ ngơi liền nâng làn váy lên đi về phía cô.

"Mặt Tâm La."

"Chuy."

Hai cô gái bèn nhìn nhau cười, đây có xem là vạn dặm xa quê gặp người quen hay không?

Chuy không hỏi tại sao Tâm La phải một thân một mình tới Tây Ban Nha, chẳng qua là hỏi cô có thể dừng lại ở Barcelona bao lâu.

"Tôi cũng không biết, không có mục tiêu rõ ràng, tự nhiên, cũng không có hành trình xác thực, tất cả tùy duyên a."

"Thật?" Mặt hạnh phúc của Chuy chuyển một cái lộ ra một nụ cười rực rỡ. "Chờ tôi kết thúc công việc có được hay không? Tôi cũng còn chưa đi du ngoạn Barcelona, không bằng chờ một chút chúng ta kết bạn, bảo Julio làm người dẫn đường cho chúng ta."

Julio? Tâm La nhú mày hỏi thăm

"Chính là mỹ nam chiến sĩ đấu bò Latin hợp tác với tôi, hẳn rất chịu khó hẹn tôi." Chuy nháy mắt quyến rũ với mỹ nam đang nghỉ ngơi.

Tâm La nhìn thấy, không nhịn được cười ra tiếng, khiến chiến sĩ đấu bò nhìn cô nhiều mấy cái.

"Được, tôi chờ cô." cô hết sức thích cá tính sáng sủa của Chuy, đó là thứ cô vẫn thiếu hụt.

Gần tới thì Chuy thu công, thay một bộ đầm Gucci màu đen, kéo Julio đi về phía Tâm La chờ bên cạnh xe hóa trang.

"Mặt, Julio." Chuy làm giới thiệu sơ lược thay hai người.

"Mặt?" Mỹ nam Latin cười híp mắt hỏi, hiển nhiên là hiểu sơ một chút Trung Văn, cũng không biết là học vì người nào.

"Uh, Mặt." Chuy cũng không cải chính hắn, ngược lại cố ý nói gât.

Julio biết rõ Chuy ngang ngạnh, nhưng chỉ là cười cười, cũng không phơi bày cô, rất lễ phép hỏi ý các nữ sĩ.

"Các tiểu thư muốn đi nơi nào dùng bữa tối?"

"Khách theo ý chủ, có đặc sắc vùng này là tốt rồi." Tâm La quyết định chủ ý làm du khách tốt.

Julio dẫn các cô đến trong một nhà hàng nhỏ ở góc đường. Bên trong bố trí cực kỳ đơn giản, vài cái bàn vuông vây quanh một cái đài vuông, phía trên có ban nhạc bốn người đang trình diễn âm nhạc, còn có người múa biểu diễn vũ điệu truyền thống.

Bọn họ vừa ăn một món ăn ngon truyền thống Tây Ban Nha gọi Ba Ái Nhã[2], vừa xem biểu diễn trên khán đài.

Đột nhiên, tiếng nhạc chuyển một cái, âm nhạc Latin nhiệt tình biến mất, điệu Phát Lạp Minh Giáo chậm rãi vang lên, một nam tử tóc đen mặc trang phục truyền thống đi lên đài. Hắn từ từ chậm chạp đặt chân, ung dung đưa thân thể, vung vẩy thân trên, vỗ tay có tiết tấu, dùng một loại phương thức nhu hòa mang theo lực và xinh đẹp gây dựng vòng eo. Sau đó, theo tiết tấu âm nhạc tăng nhanh, tốc độ động tác của hắn cũng nhanh hơn, mãnh liệt hơn. Trên lồng ngực bên phải phơi bày phía trên váy của hắn, có mô hình hột tóa sáng lấp lánh, mê người giống bảo thạch đính đầy trên tơ gấm màu mặt ong.

Có khách nữ không nhịn được huyết gió.

Julio phát ra tiếng cười trầm thấp khêu gợi.

"Chờ một chút sẽ có cô nàng xinh đẹp lên đài biểu diễn, đổi thành khách nam huyết gió, phun máu mũi, đây là đặc sắc lớn nhất Tây Ban Nha."

Mới nói, người múa nam vô cùng ưu nhã hấp dẫn bước xuống từ trên đài, múa trước bàn bọn họ, dùng một loại sức dẫn cuồng dã kích động tình dục, quyến rũ lòng nguyên thủy nhất của phái nữ rực rộ.

Chuy một tay xoa ngực, một tay chống cằm, xem thật vui. Tâm La lại đột nhiên hoài niệm Hải Khiếu ở trong nước phái xa, hẳn cũng có một thân thể kiện mỹ cường tráng khêu gợi, sờ bên chắc mà ấm áp. Cô không tự chủ thờ dài, có tính là tự mình chuốc lấy cực khổ hay không? Hải Khiếu có lẽ bận đến căn bản quên cô, cô lại một mình độc ẩm tương tư ở đất khách quê người. Ai, thời gian tương tư quá mức, chỉ trừ lúc gặp nhau.

"Nhớ người kia?" Chuy dùng tiếng Trung hỏi.

Tâm La quay đầu nhìn cô, vô ý chống lại một đôi mắt sáng hiểu rõ thế sự. Cô cười cười, không có phủ nhận.

"Tôi nghĩ thế. Đi tới Tây Ban Nha, đối diện đàn ông hấp dẫn, không có biểu tình thêm thường cũng được, lại vẫn bày ra đáng vẻ mặt hồn mất vía, có thể thấy được là lòng đã bị buộc." Chuy hiểu rõ cười. "Nếu nhớ hắn, không bằng trở về."

Trở về? Tâm La lắc đầu, đã đến Tây Ban Nha, thì để cho cô tận tình chơi một lần, như vậy trở về sau, cô sẽ không có gì tiếc nuối.

"Vậy thì tạm thời quên người nợ, để cho chúng ta cuồng hoan đi. Tránh cho tương lai già rồi hối hận, cả đời đặt toàn bộ trọng tâm ở trên người một nam nhân xấu, kết hôn sinh con, rửa tay nấu canh, không có tự do, cũng không có cơ hội hưởng thụ cuộc sống. Chỉ chớp mắt, người cũng già đi, răng long tóc rụng." Một câu của Chuy đã nói toạc ra trải qua cả đời của đại đa số phụ nữ.

Tâm La cười lần nữa, đây chính là nguyên nhân cô thích Chuy, cư xử tựa như không có tim gan, thực là dễ dàng. Chẳng qua là, cô không có tim gan như vậy, là trải qua chuyện gì?

"Ở trên người của cô, nhất định không có cơ hội trình diễn sau bảy năm là ngựa ngáy[3]." cô chân thành chúc phúc Chuy cả đời đều vui vẻ sung sướng như bây giờ.

Bữa cơm này, bọn họ ăn đủ ba giờ, đi ra quán ăn thì bên ngoài đã trắng lên đỉnh đầu rồi. Ba người hơi hơi say, dọc theo phố nhỏ hẹp hẹp đi về phía trước, lại trở về chỗ trước kia xem biểu diễn khêu gợi của tuần nam mỹ nữ.

Chưa đi xa, Chuy dừng bước lại, ngồi xổm người xuống thắt dây giày, sau đó đứng lên nhỏ giọng nói với Tâm La và Julio: "Có người đi theo phía sau chúng ta."

"Đừng quay đầu." Tâm La nhắc nhở.

Nhưng, vẫn muốn một bước, Julio đã theo bản năng quay đầu lại nhìn quanh.

Chuy ai thán một tiếng, che mắt, Julio nhảy tới trước một bước, ngăn ở trước người hai vị tiểu thư.

"Bị các người phát hiện rồi. Chắc chắn, anh em, điểm phúc của cậu không cạn a, hai vị tiểu thư xinh đẹp như vậy ở cạnh cậu." Ba người đàn ông vạm vỡ lấy hình nửa vòng tròn tới gần bọn họ, vây ở bên cạnh bọn họ.

"Các người muốn làm cái gì? Nếu như các người muốn tiền, chúng tôi có thể cho các người tất cả, nhưng xin không cần tổn thương chúng tôi." Julio cố gắng đàm phán với bọn họ. Hắn không thể bảo vệ các nữ sĩ chu toàn dưới sự tấn công của cả ba người.

"Tiền?" Một người đàn ông vạm vỡ khinh thường cười cười, lộ ra một hàm răng trắng nõn chính tề hiếm thấy. "Tiền có chỗ nào hơn người?"

Người? Tâm La liếc nhìn Chuy thần sắc lạnh nhạt, cùng với Julio ngăn ở họ trước mặt cố tự trấn định, không xác định trong bọn họ ai là mục tiêu. Bất quá, Chuy ánh đẹp chiếu người lại coi loại trường hợp này là chuyện vặt thường ngày, tựa hồ càng phù hợp tiêu chuẩn xinh đẹp, lạnh lùng.

"Động thủ!" Người đàn ông vạm vỡ không để cho bọn họ trì hoãn thời gian nữa, hạ lệnh bắt người.

Cũng trong lúc đó, Tâm La có quyết định. Cô vươn mình mà ra, nghênh chiến ba người đàn ông rõ ràng có bản lĩnh.

"Julio, anh mang Chuy đi, nơi này giao cho tôi." Cô bày ra tư thế tự vệ bảo thủ.

Người đàn ông vạm vỡ cầm đầu nháy mắt với đồng bọn, hai người khác nhanh chóng lần đến gần Julio cùng Chuy, đưa tay liền chém tới phía sau cổ hai người. Tâm La thấy Julio không cách nào bảo vệ Chuy thoát thân, lập tức xoay người cố gắng để cho Chuy có thể bình yên thoát hiểm. Sau đó, cô phát hiện chuyện kỳ hoặc.

Ba người đàn ông vạm vỡ lại không hện mà cùng buông tha cho công kích Chuy rõ ràng vô lực đánh trả, tránh ra Julio hơi có lực sát thương, mà khóa cô làm mục tiêu. Cô cau mày. Bọn họ muốn trước giải quyết cô có năng lực đánh trả trước, mới đối phó bọn Chuy? Nhưng, bọn họ luôn hiểm hiểm tránh qua lúc sắp đánh trúng chỗ yếu hại của cô, làm cái gì? Hạ thủ lưu tình, tiêu hao thể lực của cô ư? Chẳng lẽ, từ đầu đến cuối cô đều đoán sai lầm rồi? Mục của bọn họ căn bản không phải đã thương người hoặc là cướp tiền cướp sắc sao?

"Dừng tay!" cô quát. "Nếu không, tôi liền hét chói tai khiến tất cả mọi người từ trong nhà lao ra."

Quả nhiên, bọn đàn ông vạm vỡ dừng tay, nhưng vẫn vây quanh bọn họ.

"Không cần đùa giỡn tiếp nữa. Mục tiêu của các người là tôi, không cần công kích bạn của tôi, chỉ cần để cho bọn họ an toàn rồi đi, tôi sẽ ngoan ngoãn đi với các người." Tâm La ném cho Chuy và Julio một ánh mắt bình tĩnh chớ nóng, mỉm cười nói với mấy người đàn ông vạm vỡ.

Người đàn ông cầm đầu nghe, ánh mắt chợt lóe, thu lại thái độ đùa giỡn, vẫy vẫy tay, lập tức có một cỗ xe RV màu đen chạy qua, có thể thấy được bọn họ sớm có dự mưu. Cửa xe tùy theo mở ra, hắn làm một thế tay "mời".

Trước khi lên xe, Tâm La nhẹ giọng giao phó với Chuy cùng Julio. "Các người yên tâm trở về đi, không cần lo lắng cho tôi, không có việc gì." Nói xong, cô cúi đầu lên xe.

Ba người đàn ông vạm vỡ cũng lên xe sau đó, kéo cửa xe, xe tức thì chạy nhanh đi, để Chuy và Julio xa xa ở trong bóng đêm.

Bên trong buồng xe một mảnh trầm mặc, ba nam nhân không có bất kỳ cử động bất lợi đối với Tâm La, chẳng qua là lẳng lặng ngồi ở đối diện cô, ánh mắt nghiền cứu, giống như cô là một người khách lạ từ ngoài hành tinh đến.

"Tôi là Mật Tâm La, hi vọng ba vị không có ‘mùi’ làm người." Tâm La nhàn nhạt mở miệng, không nóng không lạnh.

Ba người tiếp tục trầm mặc, quyết chí sẽ làm theo Minh Vương Bất Động[4].

"Không chuẩn bị tự giới thiệu mình một chút sạ, các vị?" Tâm La cười hỏi. "Con tin tôi thiếu có quyền biết mình tại sao bị bắt cóc chứ?"

"Cô không lo lắng cho an toàn của mình sao?" Một người đàn ông văm vờ hỏi, dùng khẩu âm tiếng Trung.

"Có cần thiết không?" cô nhìn bọn họ một cái. "Nếu như muốn tổn thương tôi, mới vừa rồi ở góc đường các người cũng đã không hạ thủ lưu tình."

"Có nghi vấn gì, đến mục tiêu cô có thể lấy được đáp án." Đứng đầu ba người dùng tiếng Trung tiêu chuẩn bỏ lại một câu, liền không chịu nói thêm cái gì, những người khác cũng đồng loạt giả trang hồ lô cura miệng (hồ lô không có miệng, chỉ người nói chuyện rất ít).

"Nhị gia, điện thoại." Chú Toàn giao điện thoại vào trong tay Hải Khiếu đang dùng bữa ăn." Tổng đài công ty chuyển tới, một vị Chuy tiểu thư từ Tây Ban Nha điện tới."

Tây Ban Nha? Hải Khiếu nhú mày, nhận lấy điện thoại. Tâm La đi Tây Ban Nha, bắt quá năm ngày, hẳn lại đã tương tư thành điên. Bây giờ nghe ba chữ "Tây Ban Nha", hẳn lập tức liên tưởng đến Tâm La.

"Alo? Tôi là Nhậm hải Khiếu." Hắn nhận lấy điện thoại. Càng nghe, sắc mặt càng ngưng trọng, ánh mắt càng bén nhọn hung ác. Sau một hồi lâu, hắn nheo mắt lại. "Cám ơn cô, tôi hiểu rõ rồi. tôi nợ cô một nhân tình, về sau, lúc cần, vườn Hải Nhiên sẽ cung cấp trợ giúp."

Cúp điện thoại, hắn gạt khăn ăn ở cạnh cổ, để qua trên bàn, đứng dậy chạy ra ngoài.

"Hải Khiếu, thế nào?" Nhược Diệp cất giọng hỏi. Hồi lâu chưa từng thấy cả người hắn phát ra sát khí lạnh lùng như vậy. Coi như năm đó hắn biết được người cô yêu không phải là hắn mà là Hải Âm thì cũng chưa từng như vậy.

"Tâm La ở Tây Ban Nha bị bắt cóc rồi." Hắn lạnh lùng ném xuống một câu, trái tim rút chặt.

"— không!" Nhược Diệp hoảng sợ che lại tiếng kêu bật thốt lên, lập tức liên tưởng đến người cha vì quyền thế mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào của mình. Và lại, Mật Tâm La để thư lại trốn đi, cô không thể không nói mình là một trong những nguyên nhân. Nếu Mật Tâm La thật có chuyện không hay xảy ra, cô không biết nên nói với con trai thế nào. Con trai làm sao thích cô.

"Nhậm Thất, đi thư phòng với tôi." Hải Khiếu trầm giọng nói.

"Ba, con cũng đi." Thanh âm trẻ thơ lại tinh táo của Anh Nhất vang lên.

Hải Khiếu dừng lại bước chân, quay đầu quét con trai một cái, lại tiếp tục đi ra ngoài.

"Đi bên, ba cháu đã ngầm cho phép." chú Toàn hiền lành mỉm cười với Anh Nhất.

Bé trai lập tức sải bước đi theo, thân hình đã mơ hồ có phong độ trầm ổn tinh táo của một đại tướng.

Trong thư phòng, Hải Khiếu thần sắc lạnh lùng khắc nghiệt. Tâm La không phải đi Tây Ban Nha một mình. Mặc dù hắn không có chính thức công bố thân phận của Tâm La đối với bên ngoài, nhưng đã phái Vân Tiềm làm bảo vệ cho cô, đã triệu cáo địa vị của Tâm La với người trong nội bộ Nhậm thị — cô đã là người của hắn, đương gia chủ mẫu tương lai. Mà Vân Tiềm trừ phi từ vong, nếu không hắn sẽ không bỏ mặc Tâm La ở vào trong nguy hiểm. Nhưng, hắn mới vừa cố gắng liên lạc Vân Tiềm, lại làm sao cũng không liên lạc được.

Điều này làm cho hắn bất an. Vân Tiềm là cao thủ có chữ lốt Vân không phân cao thấp với Vân Thâm, Vân Trạch, hơn nữa Tâm La cũng không là cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt, người có thể làm bọn họ mất chống cự, tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường.

"Anh lập tức đi Barcelona, Hải Ngâm, tất cả nơi này đều giao cho cậu và chú Toàn, trong công ty có Vân Lan và Phong Gian, anh rất yên tâm. Ngộ nhớ có vấn đề không xử lý được, anh đề nghị các người dừng ngay cứ đi thỉnh giáo Đông Trầm." Hắn tinh táo giao phó, sau đó chuyển sang con trai. "Anh Nhất, ba biết rõ con rất lo lắng an nguy của cô Tâm, nhưng, mẹ con cũng rất bất an. Con nhất định giống nam tử hán, ở bên cô ấy, không để cho cô suy nghĩ lung tung, con làm được chứ?"

"Dạ, con bảo đảm." Anh Nhất nâng ngực. Hắn không thể làm một đứa trẻ khiến người khác lo lắng nữa, hắn đã đồng ý với cô Tâm, phải vận dụng trí tuệ của mình giải quyết vấn đề khó khăn mình đối mặt.

Nói chuyện ngắn ngủi trong thư phòng kết thúc, chú Toàn hiểu ý đã chuẩn bị xong hành lý cho Hải Khiếu.

"Nhược Diệp." Đi ra thư phòng, Hải Khiếu ngoác Nhược Diệp đang chờ ở một bên.

Cô tâm thần bất an đi về phía hắn, năm đó thời điểm Hải Khiếu tự cho là yêu cô, cũng có thể lạnh lùng hung ác đối với cô, hiện tại cô gái hắn yêu nhất lọt vào hiểm cảnh, không biết hắn giận chó đánh mèo như thế nào .

"Em là mẹ Anh Nhất, cho nên em có quyền dò xem con trai của mình. Nhưng muốn thắng trở về tín nhiệm và sự lệ thuộc của nó, không ai có thể giúp

em, cũng không có đường tắt có thể đi. Coi như Tâm La đi cũng không thể. Anh bắt kể em nói gì với Tâm La, những thứ kia anh đều không truy cứu. Nhưng, nếu như em không thể tiếp nhận sự thật Tâm La sẽ trở thành một bộ phận không thể phân cách trong sinh mệnh của anh, sẽ trở thành mẹ kế Anh Nhất, như vậy, mời rời đi vườn Hải Nhiên. Bất quá anh vẫn hoan nghênh em tới thăm Anh Nhất." Mắt bén nhọn của Hải Khiếu lạnh lùng nhìn cô một lát. "Đừng động não trên người Tâm La nữa."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Nói xong, hất ra cửa lên xe, đến phi trường.

Nhược Diệp ngơ ngác đứng ở cửa, hồi lâu, cô hỏi chú Toàn bên cạnh.

"Tôi sai lầm rồi sao?"

"Cô quá mức để ý cảm thụ của mình rồi, vẫn quên người bên cạnh." chú Toàn nói nhỏ.

Tâm La bị đưa đến trong một biệt thự phong cách Baroque[1]. Cô thậm chí không thể coi như là bị bắt cóc, nhiều lắm là chỉ có thể coi là bị giam lỏng. Cô có thể tự do hoạt động, duy nhất hạn chế là cô không thể liên lạc với bên ngoài. "Bọn bắt cóc" chiều đãi ăn ngon uống tốt, bọn họ còn suy nghĩ chu đáo trả tiền ở khách sạn cho cô, cũng lấy hành lý quần áo trở lại, có thể nói là làm đủ công phu.

48 giờ sau đó, cô rốt cuộc gặp được kẻ chủ mưu – một cụ ông râu tóc bạc trắng. Hắn nhìn qua tinh thần khỏe mạnh, ánh mắt lấp lánh có thần, khí sắc thật tốt, là khắc họa tốt nhất của già nhưng vẫn tráng kiện.

"Mật tiểu thư, ở đã quen chưa?" cụ ông vui vẻ hỏi.

Tâm La cũng cười, đạo lý đưa tay không đánh khuôn mặt tươi cười cô còn hiểu được.

"Rất tốt, không hề thua kém với khách sạn năm sao."

"Vậy sao? Vậy thì ở lâu một chút a." cụ ông thuận thế muốn mời.

"Vô duyên vô cớ quấy rầy trong nhà, không ổn nha?" Tâm La uyển chuyển cự tuyệt, thuận tiện dò ý của đối phương.

"A, Mật tiểu thư là người yêu của Nhậm Hải Khiếu, đây không phải là lý do cực tốt sao?" trong mắt cụ ông lóe lên tia sáng kỳ dị. "Nếu hấn yêu cô, hấn nhất định sẽ đêm khuya chạy tới cứu cô."

Cứu? cô xem thường. "Lại không người tôn thương tôi, chỗ nào cần được hấn tới cứu?"

"Vậy sao? Cô thật như vậy cho là? Cô tự tin như thế?" cụ ông đột nhiên nhướn mày.

Lúc hấn nhướn mày, một lưỡi dao mỏng sắc bén, đã lặng yên không một tiếng động đặt lên động mạch cổ của Tâm La, chỉ cần hơi chút dùng sức, cô sẽ chảy máu tươi tại chỗ.

"Nếu như muốn dùng phương thức thương hại tôi tới đã kích Hải Khiếu, không cần chờ tới bây giờ. Nếu như Hải Khiếu sẽ bởi vì tôi bị thương hại mà buông tha cho thứ hấn muốn, vậy hấn cũng không đáng được tôi yêu." Tâm La mặt không đổi sắc lạnh nhạt chống đỡ.

"Cô rất thích hấn, huh? Nhưng, hấn cưới cô, cũng sẽ không có bất kỳ trợ giúp cho sự nghiệp của hấn. Không phải cô cho là hấn nên cưới một người vợ có gia thế có bối cảnh sao? Hấn cần một nội trợ hiền vào phòng khách được xuống phòng bếp được."

Tâm La nhún vai. "Tôi yêu hấn, là việc của tôi. Hấn muốn cưới hạng người gì, lại là chuyện của hấn, không cần tôi suy tính thay hấn."

"Tính người." cụ ông than thở. "Hoặc là, như người chính là huyết chết của Nhậm Nhị. Hấn đã tới."

"Không có chế tạo vết thương trên người tôi kích thích Hải Khiếu à, Nhậm lão gia?" Tâm La đột nhiên nóra kính người.

Trong mắt cụ ông lần đầu tiên thoáng hiện nụ cười chân chính, không có phủ nhận thân phận của mình. "Tôi rất ngạc nhiên, sao bị cô nhận rõ?"

"Hai cha con các người, mặt mày, vô cùng giống nhau. Chỉ trừ –" Tâm La cười cười chỉ ra. "Hải Khiếu tuyệt sẽ không giống ngài treo khuôn mặt tươi cười xem xét đối thủ." Hấn chỉ dùng hơi thở bén nhọn lãnh tuyệt áp đảo đối thủ, cô bỏ sung ở trong lòng.

"Ha ha, bác thích cháu. Để cho cháu làm con dâu của bác, là một chủ ý thật tốt." Nhậm lão gia nâng cằm. "Bất quá, không phải cô muốn biết Hải Khiếu đến tột cùng yêu cô bao nhiêu sao? Kkhông phải cô muốn biết tình yêu của hắn có đủ kiên định hay không sao?"

Nhưng thật ra cô muốn biết. Tâm La cười, không có nói ra. Thật ra thì cô đã sớm nghĩ thông suốt. Hải Khiếu có quá khứ, chính cô cũng có. Vô luận như thế nào, cô không lý do vì chưa kịp tham dự quá khứ, hành hạ lẫn nhau. Cô học xấu, cũng may, cô đã tỉnh lại trong mình.

"Nhưng, bác muốn biết." Nhậm lão gia vung tay lên, người dùng lưỡi dao sắc bén đặt ở Tâm La thu hồi dao. "Vân Tiềm, thay tôi coi chừng khách của tôi, không cho cô bước ra cánh cửa này."

"Dạ, lão gia." Vân Tiềm cung kính đáp.

Đợi sau khi Nhậm lão gia đi ra khỏi phòng, Tâm La mới chậm rãi quay đầu lại nhìn về người đàn ông vẻ mặt ngưng trọng phía sau lưng.

"Lần đầu tiên gặp mặt, Vân Tiềm." Tâm La cười híp mắt chào hỏi hắn.

Vân Tiềm rất không được tự nhiên ho một tiếng. "Mật tiểu thư."

"Đứng thật khổ cực, không bằng ngồi xuống đi."

"Thật xin lỗi." Hắn an phận ngồi đối diện với cô.

"Tại sao muốn nói xin lỗi, anh có lỗi gì với tôi?" cô thật tò mò. Mình đã dính vào thói xấu của Hải Khiếu, rõ ràng trong lòng đã có đáp án, vẫn còn muốn người ta nói rõ ra miêng. Ai nha, gần đó thì đó, gần mực thì đen a.

"Nhi gia phải tôi bảo vệ cô, tôi không thể hoàn thành nhiệm vụ." Vân Tiềm không phải là không xấu hổ. Nhưng là tam gia ra mặt, giải quyết hắn, vừa thấy được lão gia, là hắn biết, chuyện đã không phải là hắn có khả năng thao túng được rồi.

"Nếu như Hải Khiếu biết là bị người nào định đoạt, hắn tự nhiên cũng sẽ không trách tội anh." Tâm La ngược lại tâm bình khí hòa. Cha của Nhậm Hải Khiếu, rõ ràng chính là một con lão hồ ly, công phu của Vân Tiềm khá hơn nữa, đầu óc nhanh hơn nữa, chỉ sợ cũng không qua đương gia trước kia của Nhậm thị. "Ngồi ở chỗ này, rảnh rồi không có việc làm, không bằng chơi ván kè với tôi."

Tâm La chỉ chỉ cờ vua trên bàn, không biết kỳ nghệ của Vân Tiềm như thế nào, nhưng đuổi nhàm chán cũng tốt.

Hải Khiếu phong trần mệt mỏi đến Barcelona, máy bay hạ cánh liền chạy thẳng tới khách sạn Hi Nhĩ Đốn chỗ ngủ lại của Tâm La mà lần cuối cùng Vân Tiềm báo cáo với hắn lúc liên lạc, hỏi thăm quây. Tiểu thư ở đại sảnh lập tức giao một phong thư cho hắn, cũng nói cho hắn biết:

"Có một vị tiên sinh tới tỉnh tiền thay Mật tiểu thư, lấy hành lý của cô đi rồi để lại phong thư này, giao phó nếu có người tìm đến Mật tiểu thư, liền giao phong thư cho hắn."

"Cám ơn." Hải Khiếu nhận lấy phong thư, cau mày xé miệng ra, rút thư ra, cầm xem.

Xem xong, hắn cắt thư đi, chạy ra ngoài. Đã có kế hoạch bắt nhốt Tâm La, sau đó đoán chắc hắn nghe sẽ tới khách sạn hỏi thăm, vì vậy để lại đầu mối.

Trên tấm giấy đáng chết chỉ có một dòng, là một địa chỉ.

Hắn hít sâu một hơi, đối phương không có gọi điện thoại tổng tiền, gửi hình máu chảy đầm đìa kèm trên đạn, có thể thấy được chí không có ở trên da thương người hoặc tiền tài, nói vậy không phải là hướng về phía Tâm La mà đến. Chỉ mong chỉ mong!

Đi ra khách sạn, hắn tự tay bắt xe taxi. Sau khi lên xe, hắn đưa địa chỉ đó cho tài xế. Tài xế đạp chân chân ga lên đường. Hải Khiếu tựa lưng vào ghế ngồi, trong lòng biết mười cao thủ có chữ lót Phong, Vân nhất định đang âm thầm theo thật sát.

Chờ xe taxi đến mục tiêu, Hải Khiếu xuống xe, đứng ở trước cửa biệt thự khí thế rộng lớn, âm thầm cau mày. Người ở trong biệt thự hào hoa rất tốt này, sẽ là ai? Hắn lo lắng nhất là kẻ thù năm xưa của Nhậm thị ở trên giang hồ, nếu là vì trả thù, tình cảnh của Tâm La liền thật không hay rồi.

Hắn nhấn chuông cửa. Cũng không cho là mình sẽ vì một người phụ nữ mà một mình dính vào nguy hiểm, nhưng, vừa nghe Tâm La gặp chuyện không may, lòng hắn liền như lửa đốt, bỏ lại tất cả ngày đêm kiên trì chạy. Sợ rằng về sau sẽ bị Đông Trầm cười nhạo cả đời.

Cửa sắt khắc hoa khổng lồ im lặng trượt ra hai bên, Hải Khiếu trấn định đi vào. Bên trong cho dù là đầm rồng hang hổ, vì Tâm La, hắn cũng nhất định xông. Vậy mà khiến cho hắn kỳ quái là, biệt thự to như vậy, đẩy cửa ra, lại trống rỗng, ngay cả một bóng người cũng không có. Hắn nhíu mày, đây coi là cái gì? Hát không thành kè? Hồ nghi nhìn chung quanh tầng dưới đại sảnh một lần, xác định không có mai phục, hắn mới chậm rãi lên lầu.

Sau đó, hắn nghe đến thanh âm mơ hồ, liền theo tiếng cẩn thận đến gần nơi phát ra âm thanh, cho đến bị một cánh cửa ngăn trở. Hít một hơi, làm đủ chú ý để ý chuẩn bị, hắn tự tay cầm tay nắm cửa mạ vàng, quay lại đẩy ra.

Cửa bị đẩy ra trước mắt hắn, Hải Khiếu đi vào cửa, khi hắn thấy rõ bốn người đàn ông hoặc ngồi hoặc đứng bên trong phòng, vẻ mặt ngạc nhiên trong nháy mắt xẹt qua thần sắc đông lạnh quen thuộc của hắn.

"Cha!" Hấn thấp giọng gầm thét, cơ hồ trong cùng một lúc đã hiểu bọn họ đang đùa vớ gì. Nếu như không phải là hấn quá gấp an nguy của Tâm La, quá vội vàng chạy tới cứu cô, nếu như hấn tra cái địa chỉ này là địa phương nào, ghi danh ở dưới tên người nào, hấn cũng sẽ không chặt vật bị cha treo cột như vậy. "Ngài cho là đùa giỡn thế này rất thú vị, huh? !"

"Đương nhiên là có thú, có thể nhìn đến mặt kính ngac không có màu sắc của nhị ca Lãnh Tu La Nhậm Hải Khiếu tiên sinh của chúng tôi, quả thật bằng được kỳ tích thế giới thứ tám, hoàn toàn trị giá giá vé trở về." Bỏ món tiền lớn mua biệt thự Barcelona hào hoa ở vùng ngoại thành, chỉ vì dẫn cái nhị ca vào xác. Trả giá lớn nha. Không đợi Nhậm lão gia lên tiếng, một trong ba gã đàn ông vạm vỡ "bất cóc" Tâm La vượt lên tiếng trước.

"Cậu cảm miệng cho anh! Nhậm Tam, còn có Nhậm Tứ, Nhậm Ngũ, đừng tưởng rằng anh đây làm ăn mấy năm, sơ hở luyện võ, thân thù của các cậu có thể qua anh. Chờ anh giải quyết sự tình rồi, cho ba người các cậu dễ chịu hơn! Còn nữa..., không cần chạy, cũng đừng muốn cầu cứu cha." Hải Khiếu mặt lạnh liếc về ba em trai. Bọn họ là đứa trẻ được nhận nuôi cùng thời kỳ, tuổi tương tự, mặc dù nhìn qua thật cao lớn, nhưng lòng chơi đùa quá nặng, không quen thương trường người lừa ta gạt, cho nên đi theo cha đến Hà Lan, trừ làm bạn cha đường lão, cũng thả bọn họ đi làm chuyện mình thích. Không ngờ tới, bọn họ càng chơi quá lố, chơi đến trên đầu người nhà.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của hấn chuyển sang trên người cha già.

"Cha, Tâm La ở nơi nào?"

"Nha đầu kia tốt như vậy? Con thấy cha anh em, cũng không thăm hỏi, đã hỏi cô gái kia trước rồi." Nhậm lão gia lắc đầu. "Đây không phải không có tình thân luôn sao? Huống chi, nha đầu kia không cha không mẹ, một thân cơ khổ, lại là tình nhân của người khác. Cô ta đối với con, có thể có chỗ tốt gì?"

Hải Khiếu neho mắt, cha chưa bao giờ hỏi tới tình hình của hấn, dù sao đã có Anh Nhất, và lại Nhậm gia cũng không có vấn đề truyền thừa hương khói, cho nên về chuyện nam nữ, huynh đệ bọn họ trước sau như một rất tự do.

"Cha, ngài không phải là tôn trọng tùy theo tự nhiên mà làm sao? Không phải là không nhúng tay cuộc sống riêng của con sao? Hay là —— có người xuyên tạc gì với cha?" Hấn nên nghĩ đến chú Toàn mặc dù sẽ không lắm miệng, nhưng nếu cha hỏi tới, hấn vẫn nhất định sẽ báo cáo chi tiết. Huống chi còn có Đồng Trầm chỉ sợ thiên hạ không loạn, vô sự còn muốn sinh sự ở đây.

"Liên tính cha không làm khó dễ cô ta, vậy con có suy nghĩ vì cô ấy chưa? Người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Coi như hiện tại Nhậm thị rút khỏi trung tâm thị phi của giang hồ, nhưng dù sao Nhậm gia có không ít địch, con có thể bảo đảm trò đùa dai của chúng ta hôm nay, ngày khác sẽ không thật xảy ra ở trên người cô? Con có thể bảo đảm cô sẽ không vì an toàn bản thân mà bán con? Tình thời, con trai, cô không phải là Nhược Diệp, cô không thích hợp con."

"Cha!" Hải Khiếu ngăn cản cha nói thêm gì nữa. "Tâm La không phải là người như vậy! Cô cũng không phải là một người chờ người khác bảo vệ cô, hơn nữa cô biết con không phải là một người dễ dàng buông tha cho nguyên tắc, vô luận xảy ra cái gì, an toàn của cô mới là đệ nhất. Lấy tánh mạng cô đổi lấy an toàn của con, cũng không phải con muốn. Và lại, con cũng hiểu rõ Tâm La. Con từ đầu đến cuối, từ đầu đến cuối không có để ý xuất thân của cô. Xuất thân của con tốt hơn cô bao nhiêu? Cô đầu gì còn là là con gái của người trong sạch. Con thì sao? Những người tự khoe là danh môn phú hào ở sau lưng còn không phải nghị luận con là con trai lưu manh sao? Về phần tình yêu đã qua của cô, vậy thì thế nào? Ai không có lịch sử? Con làm sao chưa? Trừ Nhược Diệp sinh một đứa con trai thay con, bên ngoài cũng đã từng có không biết bao nhiêu khoản nợ phong lưu. Cần thận suy nghĩ một chút, là con sợ Tâm La ghét bỏ con, không quan tâm con, mà không phải con xem thường cô ấy."

Thấy bộ dạng rửa tai lắng nghe của cha và ba em trai khác, hấn thờ dài.

"Cha, Tâm La là một cô gái bị ủy khuất cũng sẽ không khóc, cô cũng sẽ không gầy, nhưng cô sẽ đi. Con và cô, là con bám cô, sợ cô không nói đã đi; là con muốn lấy một loại quan hệ có thể duy trì lâu dài giữ cô ở lại bên cạnh con. Cha, con yêu cô cô. Nếu như ngài không thể tiếp nhận cô, cũng xin trực tiếp nói cho con biết. Con sẽ dẫn cô đi, cho dù là muốn con bỏ Nhậm gia cũng không sao. Cho nên, xin nói cho con biết, cô ở nơi nào, con không muốn làm cho cô bị mây may ủy khuất, cho dù là đến từ người nhà của con cũng không được. Cô là cô gái duy nhất khiến con quý trọng, cha, con yêu cô."

Hải Khiếu hắng giọng nói với cha, hoàn toàn không ngại về mặt góc trệ giường mắt nhìn của ba em trai.

"Con xác định sao? Con trai, con xác định là thật yêu cô, mà không phải bởi vì dục vọng chinh phục dục đang tác quái?" Nhậm lão gia hỏi lần nữa, hấn đã có một lần dạy dỗ sâu sắc, tình yêu lần trước của con tra, căn bản là thanh niên đặc ý tức khí tranh giành, kết quả là cháu trai quanh năm không có mẹ làm bạn. Lần này, hấn muốn con trai xác định mình thật yêu Mật Tâm La.

"Đúng vậy, con xác định. Con yêu Tâm La, con muốn lấy cô ấy làm vợ, con muốn lúc con còn sống được ở chung sớm chiều với cô ấy."

Nhậm lão gia nở nụ cười, cất giọng hỏi:

"Mật nha đầu, cháu nghe chưa? Con trai máu lạnh vô lệ tuyệt tình bác, chỉ vì cháu, thiếu chút nữa muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với bác! Có thể thấy được hấn thật yêu thâm cháu. Vậy cháu có thể phải an tâm gả cho hấn chưa?"

"Nghe, các người nói chuyện lớn tiếng như vậy, dường như tranh tài cỗ hống người nào lớn, muốn không nghe cũng khó khăn." Thanh âm Tâm La vang lên tự nhiên ở sau lưng Hải Khiếu. "Làm hại cháu thua một bàn cờ vốn có thể thắng." Từ phút chốc nghe thanh âm hấn trở đi, tất cả ý định của cô cũng đã bay đến trên người hấn, sao còn có quân cờ trong bụng, cho nên bị Vân Tiềm hung hăng thắng một ván.

Bắp thịt toàn thân của Hải Khiếu đột nhiên căng thẳng, hấn chậm rãi xoay người lại, đã nhìn thấy cô mặc một áo sơ mi màu đỏ cổ thấp quần dài màu đen, chân không đứng ở cửa. Hấn không tự chủ được đi về phía cô, đưa tay ôm cô vào trong ngực, hung hăng ôm chặt, cảm đề ở đỉnh đầu của cô.

"Tâm, đừng rời đi nữa. Anh không muốn sợ hãi nữa. Thật xin lỗi, anh khiến em không có cảm giác tin tưởng, nhưng sau này sẽ không."

"Không sao, Hải Khiếu. Em chỉ là quá mong chờ cuộc hành trình Tây Ban Nha này, cho nên tự mình chạy ra, hại anh lo lắng." Tâm La mỉm cười, hai tay vây quanh hông của hắn. Trốn ở phía sau cửa, cô nghe đối thoại của bọn họ rõ ràng, cũng đều ghi tạc tất cả tâm ý của hắn trong lòng.

"Hừ hừ!" Bên cạnh có người ho khan mất vui, cắt đứt một đôi tình nhân đang muốn vành tai và tóc mai chạm vào nhau. "Anh, muốn thân thiết mời về phòng đi, chớ biểu diễn yêu tinh đánh nhau ở trước mặt những người đàn ông thuần khiết ngây thơ độc thân như chúng em."

"Nhậm Tam!" Hải Khiếu chỉ có thể mắt tròn trắng cảm thán gia môn bất hạnh.

"Đúng vậy a, con trai, cha mặc dù không là lão già cổ hủ, bất quá, muốn làm gì, nên chờ sau hôn lễ." Nhậm lão gia cũng mở miệng. "Cha muốn các con có một hôn lễ long trọng."

"Không vấn đề!" Hải Khiếu đồng ý thật nhanh, bởi vì lòng hắn cũng muốn.

Nhậm lão gia nghe xong, cùng Nhậm Tam, Nhậm Tứ, Nhậm Ngũ lui ra ngoài. Hải Khiếu và Tâm La đều nghe bọn họ nói thầm "Tên Đông Trầm kia, lại bị hắn thắng một chuyến, kiếm được một cái biệt thự hào hoa" Vân Vân.

"Cũng biết sẽ bị hắn bán đi." Hải Khiếu ôm lấy Tâm La, cảm thụ hơi thở của cô.

"Anh không cảm ơn anh ấy sao? Nếu như không phải là anh ấy gỡ trò phía sau, cũng dẫn Nhậm lão tiên sinh ra mặt, em cũng sẽ không thừa nhận em yêu anh." Tâm La cười yếu ớt.

"Cái gì?" Hắn nhẹ nhàng buông cô ra, kích động tí mị đưa mắt nhìn mặt của cô. "Em mới vừa nói gì?"

"Em yêu anh." cô rút cuộc hướng tới hắn, cũng thừa nhận với mình, yêu a, nhất thời, tình không do mình.

Hải Khiếu cười, cúi đầu, hôn cô.

"Anh cũng yêu em."

Chữ cuối cùng, đã hóa thành lẩm bầm trong môi.

[1]Baroque:là một phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng Ý, sau đó lan ra khắp châu Âu và cả những thuộc địa ở Tân thế giới cho tới cuối thế kỷ 18. Nghệ thuật Baroque được đánh dấu bằng cuộc cách mạng ở thế kỷ 17 và mở đầu cho thời kỳ Khai Sáng. Baroque này nở rộ và phát triển nhờ các nhận tố là nhà thờ, hoàng gia và tầng lớp thị dân.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hạnh phúc

Vừa vào thu, ở trong vườn Hải Nhiên, cử hành một buổi hôn lễ long trọng. Chủ rể là Nhậm Hải Khiếu hiện đảm nhiệm đương gia Nhậm thị, tân nương là con gái nuôi của Đồng Sự Trưởng Vương Lạc Hành tập đoàn Thiên Vương. Hôn lễ ngày đó, tất cả đều là người có mặt mũi ở cả hai giới hắc bạch.

Vương gia dùng tư thái gả con gái đưa Tâm La lấy chồng, vợ chồng Vương thị song song trình diện chúc phúc.

Bốn người con trai chưa lập gia đình của Nhậm gia làm con rể cho bọn họ, Nhược Diệp, Chuy và Vân Lan còn có một con gái của Vương gia đảm nhiệm dâu phụ, Anh Nhất là hoa đồng của bọn họ. Duy có Đông Trầm, bởi vì làm chuyện xấu, bị chỉnh sửa một phen, chỉ có thể quan sát ở dưới đài.

Tâm La vốn lo lắng ba muốn kết hôn, cô dâu cũng không phải mẹ, Anh Nhất sẽ khổ sở, cho nên cố ý phải lấy được đồng ý của Anh Nhất, nếu không sẽ không có hôn lễ. Không ngờ tới sáng suốt nhất lại là tiểu Anh Nhất.

"Rất tốt a. Mẹ trở lại, cô gả cho ba, về sau con biến thành có hai mẹ. Có hai mẹ thương con yêu con, không phải là tốt hơn sao? Mọi người cũng sẽ cưng chiều con." Tiểu nam sinh nói ra ngữ điệu kinh người, làm người lớn cảm động đến rối tinh rối mù. "Và lại, tâm nguyện lớn nhất của con chính là cô Tâm có thể ở lại, đây là biện pháp tốt nhất đấy."

Mà Nhược Diệp là thì lén lút tìm Tâm La hàn huyên cả đêm, nhận lỗi với cô, xin cô tha thứ chuyện ích kỷ cô làm vì con trai, còn chúc cô và Hải Khiếu hạnh phúc.

Đông Trầm càng thêm hay tuyệt, đặc biệt mời một đám nam model ở đêm trước ngày kết hôn mà theo truyền thống chủ rể không thể gặp cô dâu, ở trong hồ bơi đã sửa thành nước ấm, biểu diễn đồ tắm, kích động Tâm La mở to hai mắt xem rõ ràng, Nhậm Hải Khiếu không còn là thí sinh tốt nhất. Bên cạnh còn có những anh em khác của Nhậm gia ồn ào lên, chỉ có Nhậm Thất sắc mặt khó chịu, rồi lại không cách nào can thiệp mấy anh trai chỉ sợ thiên hạ không loạn của mình. Mấy nữ khách được mời đều xem không chớp mắt.

Cuối cùng là anh em Hải Khiếu và Hải Âm nghe nói chạy tới, cơ hồ muốn bóp chết Đông Trầm, mới kết thúc màn lửa nam. Làm hại Nhược Diệp hô to chưa đã ghiền, la hét muốn hôm nào Đông Trầm mang cô đi thăm công ty người mẫu, ngay cả Thiết Tinh Nhân đã mang thai bốn tuần cũng vỗ tay phụ họa, khen lớn ý kiến hay.

Sau đó, ngày hôn lễ đến. Thuận lợi hoàn thành buổi lễ kết hôn, Đông Trầm lại cùng đám người Nhậm Tam, muốn đại náo động phòng. Ai ngờ chờ Đông Trầm thi triển công phu náy khóa ra, mở cửa, mọi người đi vào, lại phát hiện, chờ bọn họ là một phòng u tĩnh, hai người chỉ để lại một giấy tin nhắn, từ ban công chạy đi. Chừa một phòng trống cho người bình thường.

Nhậm Tam, Nhậm Tứ, Nhậm Ngũ:

Anh và Tâm La đi hưởng tuần trăng mật, không biết ngày về, chỉ biết là sẽ chơi một lần thỏa thích sau mới trở về. Cho nên, công ty và trong nhà liên lạc cho các người. Đây là kết quả các người liên hiệp Đông Trầm trên cột anh. Tự giải quyết cho tốt thôi, anh em

Nữa, chiều cổ con trai của anh thật tốt. Nếu anh đi trăng mật trở lại phát hiện nón có cái gì không ổn (bao gồm dính vào tật xấu của các cậu), các cậu chờ chết a.

Nếu như, Đông Trầm cũng ở đây xem tin, Tâm La muốn anh chuyển cáo cậu: châm ngôn tám chữ lạt mềm buộc chặt (vờ tha để bắt thật), nhược ký nhược ly (giống như đến gần, lại giống như xa lánh)

Tốt lắm, gấp lại nha.

Nhậm Hải Khiếu, Mật Tâm La lưu.

Hải Khiếu và Tâm La đang ở trên xe chạy tới phi trường giống như nghe tiếng gào khóc thảm tuyệt.

"Ném tất cả cho bọn Nhậm Tam, không có việc gì chứ?" Tâm La cười hỏi, cũng không thật lo lắng thế nào.

"Anh đã làm công việc thuộc bốn phận bọn họ cho bọn họ mười năm, hiện tại đến phiên chúng ta đi tiêu dao khoái hoạt rồi." Hấn cười sang sảng. "Không nói bọn họ, nói cho anh biết, trong thư tiểu tử họ Vương gởi cho em trước hôn lễ viết cái gì?"

"Hấn nói, nếu như anh không thể cho em hạnh phúc, bên ngoài trời hoa gheo nguyệt, em còn có hấn, hấn sẽ đoạt lại em. Quý trọng, mến yêu, quan tâm, cung chiều. . . . Làm một người đàn ông có thể làm tất cả vì nữ nhân yêu mến." Cô báo cho đảng hoàng.

"Để cho hấn chết tâm này đi. Em là của anh!" Hải Khiếu thật xem thường. "Lão bà, anh yêu em, anh sẽ không phụ tin tưởng của em. Càng thêm chết cũng sẽ không cho họ Vương thừa cơ lợi dụng."

"Lão công" Tâm La hôn lên mặt hấn. "Em quên nói cho anh biết ——"

"Chuyện gì?" Nghe một tiếng "Lão công" ngọt mềm của cô, Hải Khiếu thiếu chút nữa lái xe ra ngoài lề.

"Anh vừa vượt một cái đèn đỏ." Khóe miệng cô có nụ cười thần bí. "Còn có ——"

"Lão bà, em bắt đầu học được treo khẩu vị người!" Hấn dường như cảnh cáo liếc người yêu của hấn một cái.

"Hải Khiếu, em mang thai." cô nhẹ giọng tuyên bố. Ở trong không khí lãng mạn của Tây Ban Nha, cô có cốt nhục của hấn, chứng nhân cho tình yêu của họ.

"Cái gì? !" Người đàn ông trong xe hí hửng gọi lớn, vui mừng không thôi hỏi: "Có thật không? Thật. . . ."

Trong bóng đêm, truyền đến tiếng cười trong sáng như chuông.

Hết trọn bộ

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Trưởng Thành Của Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.